

ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆ

ಅ ಏ
ಉ | ಡ
ಇ ಮ ಇ
ಎ ಗ
ಎ ಹ
ಎ ನ್

ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆ

MATRABHASHEYALLI KALIKE (LEARNING IN MOTHER TONGUE)

Copyright ©

All rights reserved with the publishers

Compiled by:

Mr. Riyaz Ahmed & Mr. Syed Mujtaba Hasan Razvi

An initiative of Students Islamic Organisation of India
(SIO), Karnataka

Published by:

WHITE DOT PUBLISHERS

D-300, Abul Fazl Enclave,

Jamia Nagar, Okhla, New Delhi-25

Email: wdp@sio-india.org

www.wdp.co.in

First Impression: May 2016

Price: Rs.100/-

Pages:

Printed at:

Ayser Graphics

11/3, Makkah Masjid Road, 5th Main,

Ganga Nagar, R.T. Nagar Post, Bengaluru-32

ಲಬ್ದಿದ್ರು ಆಲೀಯಾ
ರಾಜ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷರು ಎಸ್.ಎ.ಬಿ., ಕನಾಟಕ

ಮೊದಲ ಮಾತ್ರ

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಮಾಜದ ಪ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಜನರಾಡುವ ಭಾಷೆಯೊಂದಿಗೆ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಅದು ಕೇವಲ ಪದ ಪುಂಜಗಳ ಸಂಖನ ಅಥವಾ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅದು ಆ ಪ್ರದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಸಂಶೋಧನೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಕಲೆ, ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಒಂದು ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ತಲೆಮಾರಿಗೆ ವಿನಿಮಯ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿರುವ ಏಕೈಕ ಅಸ್ತವಾಗಿದೆ. ಮಗು ತಾಯಿಯ ಹೊಣೆಯಲ್ಲೇ ಪರಿಸರದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಗೃಹಿಸುತ್ತಾ ನಂತರ ಅದು ಬೆಳೆಯುವ ಪರಿಸರದೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಾ ಭಾಷಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಬೆಳೆಯುವ ಪರಿಸರದ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಪರ್ಯಾಪ್ತ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಮಾಡ್ಯಮವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಭಾಷೆ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದು ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣವು ಕುಸಿಯಲು ಒಂದು ಕಾರಣ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅತಿಶಯೋತ್ಸೇರ್ಯಾಗಲಾರದು. ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪಂಚೇಂದ್ರೀಯಗಳ ಗ್ರಹಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ಕರಗತ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅಂಗ್ಗ ಮಾಡ್ಯಮವು ವಸ್ತು ಅಥವಾ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಬಹುದಾರೆ ಮಾತ್ರಭಾಷೆ ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ಥಿತಿ, ರುಚಿ, ಬಣ್ಣ, ಅಥವಾ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಆಳ, ಅದರ ಪರಿಣಾಮ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಬಿಡಿಸಬಹುದೆಂಬ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕಗ್ರಹಿಕೆಗೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಗೃಹಿಸಲು ಸಹಕಾರಿಯಾದ ಮಾಡ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಅದು ಕೆರ್ಯಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ರಚನಾತ್ಮಕ ಕೆಲಸಗಳಾಗಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸಬೇಕು. ನೇಲನ್ನು ಮಂಡೇಲರು ಹೇಳಿದಂತೆ “ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಅವನ ತಲೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನೇ ಅವನ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಅವನ ವ್ಯಾದಯವನ್ನು ಮುಟ್ಟುತ್ತದೆ”.

ಕನ್ನಾರಟಕದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರವು ಹಲವಾರು ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ 1994ರಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದರಿಂದ ಇದನೇ ತರಗತಿಯ ವರೆಗೆ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆ ಮಾತ್ರ ಕಡ್ಡಾಯಿ. ಕನ್ನಡ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲದವರಿಗೆ ಪರಿಸರ ಭಾಷೆ'ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆಯಾದ ಕನ್ನಡವೂ ಕಡ್ಡಾಯವಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಅವರಿಗೆ ಐಜ್ಞಿಕ ಮಾತ್ರ ಪರೀಕ್ಷೆ ಕಡ್ಡಾಯವಲ್ಲ. ಇದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಕನ್ನಡ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಪರೀಕ್ಷೆ ಕಡ್ಡಾಯ. ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲದವರಿಗೆ ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಐಜ್ಞಿಕ, ಇದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಪರೀಕ್ಷೆ ಕಡ್ಡಾಯ. ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದ ಈ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯು 1993ರಲ್ಲಿ ಸರ್ವೋನ್ನತ ನಾಯಾಲಯದ ಪ್ರಶಂಸನ್ಗೂ ಪಾತ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ನೀತಿ ಕೇವಲ ಸರ್ಕಾರಿ ಮತ್ತು ಅನುದಾನಿತ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಿಮೆಟಗೊಳಿಸಲಾಯಿತು. ಮಾತೃವಲ್ಲದೆ ಅನುದಾನರಹಿತ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಈ ಭಾಷಾನೀತಿಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದ ದೂರ ಇಡಲಾಯಿತು. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮಕ್ಕಳ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಈ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸದೆ, ಸರಕಾರಿ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಎಂಬ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೊಳಿಸಲು ಪ್ರಯೋಜನಿಯಾಯಿತು. ಒಂದು ಹೇಳಿ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ ಮಕ್ಕಳ ಭಾಷೆ ಪರಿಸರಭಾಷೆ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಪರಿಸರಭಾಷೆ/ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆದೇರಿತಿ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳ ಭಾಷೆ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆಯಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೇರುವುದೂ ಸೂಕ್ತವಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಸರಕಾರಿ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸದೆ ಮಕ್ಕಳ ಮಾತೃಭಾಷೆಯೇ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾನೀತಿಯ ಅನುಷ್ಠಾನ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತು.

ಮಾತ್ರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ಮಕ್ಕಳು ಹೆಚ್ಚು ಸಂಪೇದನಾಶೀಲರಾಗಿ ಪ್ರಕೃತಿಯೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆಯಲು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಸಂಬಂಧಗಳ ಸೂಕ್ತತೆಯನ್ನು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ವೈಯಕ್ತಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಕೌಟುಂಬಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಆಗುಹೋಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ನಿಜ ಜೀವನದೊಂದಿಗೆ ತಳುಕು ಹಾಕಲು ಪ್ರಯೋಜನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಒಳಿತು ಮತ್ತು ಕೆಡುಕುಗಳ ಅಂತರ ಮತ್ತು ಮಾತು ಮತ್ತು ಕೃತಿಯ ಮೇಲಿರುವ ಅಂತರವನ್ನು ಜಡ್ಣಸದ ಬುನಾದಿಯಲ್ಲಿ ಅಳತೆ

ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಒಟ್ಟಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿರುವ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಗೆ ಮತ್ತು ಅವನಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರುವ ಪ್ರತಿಭೆಗಳ ಪೋಷಣೆಗೆ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಅಥಾವಾ ಪರಿಸರ ಭಾಷೆ ಪೂರಕ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ.

ಮೂರು ತಾಯಿಯಂದಿರು ನೀರು ಸೇದಲು ಕೊಡುಹೊಂದಿಗೆ ಬಾವಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ತಾಯಿಯ ಮಗ ಎದುರಾಗುತ್ತಾನೆ. ಮೊದಲನೆಯವಳ ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ನನ್ನ ಮಗ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಅದೂ ಕೂಡ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂದಳು. ಆ ಹುಡುಗ ಹಾಯ್ ಮಾಮ್, ಹೆಚ್ ಆಂಟ ಆಂತ ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದ. ನಂತರ ಎರಡನೆಯವಳ ಮಗ ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬಂದಾಗ, ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು ಇವನೇ ನನ್ನ ಮಗ. ನಗರದ ಏಕೈಕ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅದೂ ಕೂಡ ಸಿಬಿಎಸ್‌ಎ ಸಿಲೆಬಿಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಎಂದು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ. ಆದರೆ ಆ ಹುಡುಗ ಯಾವುದೇ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸದೆ ಅವನ ಪಾಡಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದ. ಮೂರನೆಯವಳ ಮಗ ಬಂದೋಡನೆ ಅಮ್ಮೆ ಎಂದು ಓಡಿ ತಾಯಿಯ ಕ್ಯಾರ್ಯಲ್ಲಿರುವ ದಿಂಬಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆ ಹುಡುಗ ಯಾವ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತವನಾಗಿರಬೇಕು? ಯಾವ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದವನಾಗಿರಬೇಕು? ಉತ್ತರ ಸ್ವಷ್ಟಿ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಬಕ್ಕಿ ಮತ್ತು ಈಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಮಾನ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಪೂರಕ ವಾತಾವರಣ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಸಿಂಪತ್ತಿ(ಅನುಸಂಪ)ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಎಂಪತ್ತಿ(ಸ್ವಾತಾರೋಪ)ಗೆ ತರಬೇತಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಬಡತನ, ಹಸಿವು, ದುಃಖ ಸುಖ, ಸೋಲು, ಗೆಲುವು, ಆಶೆ ಮತ್ತು ನಿರಾಸೆಗಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ತೆಯನ್ನು ಅದು ಸಹಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಾಮಿನಾಥ ಅಯ್ಯರ್ ರವರ ಪ್ರಕಾರ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ತಾಯ್ಯಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆಯ ಮಹತ್ವ ಮತ್ತು ಆವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು 31/1/2010ರಲ್ಲಿ ಟ್ರೇಮ್ಸ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ಅವರು ಬರೆದ ಅಂಕಣದಲ್ಲಿ, ತಾನು ನಡೆಸಿದ ಅಧ್ಯಯನದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಓದುಗರ ಮುಂದಿಡುತ್ತಾರೆ.

1. ಎರಡನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಸರಾಗವಾಗಿ ಓದಲು ಕಲಿಯಿದ್ದರೆ, ಮುಂದೆ ಅವರು ಓದಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಬೀಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಹೆಚ್ಚು.

2. ನಿಮಿಷಕ್ಕೆ 45:60 ಪದಗಳನ್ನು ಸರಾಗವಾಗಿ ಓದಲು ಬಂದರೆ ಮಾತ್ರ ತಾನು ಏನು ಓದಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬುವುದು ನೇನಪಿನಲ್ಲಿದಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಶಿಕ್ಷಣ ತೆಜ್ಜರು ಮತ್ತು ಮನಶಾಸ್ತಜ್ಞರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ. ನಿಧಾನವಾಗಿ ಓದುವುದರಿಂದ ವಾಕ್ಯದ ಕೊನೆಗೆ ವಾಕ್ಯದ ಹೊದಲು ಓದಿರುವ ವಿಚಾರ ಮರೆತು ಹೋಗುತ್ತದೆ.
3. ವೇಗವಾಗಿ ಓದಲು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಎಂಟು ವರ್ಷ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದರೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಮೂಲಭಾತ್ಮಕಾನಾದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಹೇಳುವಿದುತ್ತಾರೆ.
4. ಓದಿನ ವೇಗತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಸಲು ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಬೇಕು. 45-60 ಪದಗಳನ್ನು ಸರರಾಗವಾಗಿ ಓದಲು ಬರುವವರೆಗೆ, ಯಾವುದೇ ನುಡಿಯ ಪರಿಚಯ ಮಾಡಬಾರದು. ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಅದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊರೆಯಾಗುವುದು.
5. ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವೇಗವಾಗಿ ಓದಲು ಕಲಿತ ಮಕ್ಕಳು ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸುಲಭದಳ್ಳಿ ಕಲಿಯಲು ಶಕ್ತಿರಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಜಗತ್ತಿನ ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಜಪಾನ್, ಜೀನಾ, ಜರ್ಮನ್, ಫ್ರಾನ್ಸ್ ಹಾಗೂ ಬ್ರಿಟನ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಯುನಿಸ್ಯೂ ಕೊಡ ತಾಯ್ಯುಡಿಯ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾದ ನಿಲುವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಿದೆ. ಭಾಷಾ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು, ಮನಃಶಾಸ್ತಜ್ಞರು ಹಾಗೂ ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಯಾವುದೇ ಗೊಂದಲವಿಲ್ಲದೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನು ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕನಾರ್ಚಿಕದ ಸುಮಾರು 83 ಶೇಕಡ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಇಂದ ಪ್ರೋಫೆಕರಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಕುರಿತು ಹಲವಾರು ಆತಂಕಗಳು ಇವೆ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದ ಮಕ್ಕಳು ಮುಂದೆ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಹಿಂದುಳಿಯುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಹೀಗೆ ಆ ಮಕ್ಕಳು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣತಿ ಪಡೆದ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಸ್ವರ್ವಿಕಾರದ ಅವಕಾಶ ವಂಚಿತರಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಒಳ್ಳೆಯ

ದುಡಿಮೆಯ ಅವಕಾಶದ ಕೊರತೆ ಮುಂತಾದ ಹಲವಾರು ಗೊಂದಲಗಳು ಇಂದು ಪೋಷಕರಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ವಾಸ್ತವ ಸಂಗತಿ. ಆದರೆ ಈ ಗೊಂದಲಗಳಲ್ಲವೂ ಅಥವ ಶಾಸ್ಯ ಮತ್ತು ಅವಾಸ್ತವಿಕವೆಂದು ಎಲ್ಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಜರು ತಮ್ಮ ವ್ಯಜಾನಿಕ ಸಂಶೋಧನೆಗಳಿಂದ ಕಂಡುಕೊಂಡ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯಾಗಿದೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕರು, ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಮಾದಿಗಳು, ಎಲ್ಲಾ ಯುಷಿಮುನಿಗಳು ಆಯಾ ಸಮುದಾಯದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಜನರೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಬಸವಣ್ಣರವರು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಚನಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ, ಪ್ರಪಾದಿ ಮುಹಮ್ಮದೀರಿಗೆ(ಸ) ಅವಶೀಳಣಾದ ಕುರೋಜನ್ ಅರಬಿಯಲ್ಲಾಗಿತ್ತು. ವೇದಗಳು ಅಂದಿನ ಜನರ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಾದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ರಚಿಸಲ್ಪಟಿತು. ಮೀರಾದಾಸ್ ಮತ್ತು ಸಂತ ಕಟೀರರು ಅಂದಿನ ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾಜದ ತಲ್ಲಿಗಳನ್ನು ಜನರ ಮುಂದಿಟಿಸು. ಶೇಕ್ಕೊಂಡಿಯರ್, ನೆಲ್ನ್ ಮಂಡೇಲಾರವರು ತಮ್ಮ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಅವರ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಾದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿ ವಿಶ್ವಪ್ರಸಿದ್ಧರಾದರು. ಹೀಗೆ ಬದಲಾವಣೆಯ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೆಚ್ಚೆ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅದರಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯವೆಂಬುದು ಇಂದು ನಾವು ಒಪ್ಪಲೇಬೇಕಾದ ವಾಸ್ತವ.

ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಮಾತ್ರಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಆಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಮಹತ್ವವನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪೋಷಕರ ಮುಂದಿಡುವ ಅಗತ್ಯ ಇದೆ. ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಆತಂಕ, ಅಭಿರೂತೆ, ಅನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಈ ಪ್ರಸ್ತುಕದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಪ್ರಸ್ತುಕದಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಚಿಂತಕರ, ಭಾಷಾತಜ್ಜರು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಜರು ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಪ್ರಸ್ತುಕವನ್ನು ಹೊರತರಲು ಸಹಕರಿಸಿದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತೇವೆ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ರಿಯಾರ್ಚ್ ಅಹ್ಡ್, ಮುಜ್ಬಾ ರಾಖ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷರು ಎಸ್.ಎ.ಎ., ಕನಾಂಟಿಕ

ಲಬ್ಧಿದ್ವಾರಾ ಆಲೆಯಾ
ರಾಜ್ಯಾಧ್ಯಕ್ಷರು ಎಸ್.ಎ.ಎ., ಕನಾಂಟಿಕ

ಕರ್ನಾಟಕ
2ನೇ ಮಹಡಿ ವಿಧಾನಸೌಧ
ಬೆಂಗಳೂರು 560001
ದೂರವಾಣಿ: 080 22246945

ಡಾ. ಎಲ್. ಹನುಮಂತಯ್ಯ
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು
ಕನ್ನಡ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ,
ಬೆಂಗಳೂರು

ಸಂದೇಶ

ಮಹಿಳೆ ತಮ್ಮ ವಾತ್ಯಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಕಲಿಯಬಲ್ಲರು ಎಂಬುದು ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಜರ ಅಭಿಮತ. ಮಾತ್ಯಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವುದು ಮಹಿಳೆಗೆ ಪೂರಕವಾದುದು ಎಂದು ಸಾಬೀತಾಗಿದೆ. ಮಾತ್ಯಭಾಷೆಯಲ್ಲದ ಪರಕೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವುದು ಎಳೆಯ ಮಹಿಳೆ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ದೊರ್ಚನ್ಯಾಸನದಿಂತಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ತಜ್ಜರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಭಾರತದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಸೇರಿದಂತೆ ಪ್ರಾಧಿಕಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಖಚಿತ ನೀತಿಯೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ನೇಮಿಸಿದ್ದ ವಿವಿಧ ಆಯೋಗಗಳು ಮಾತ್ಯಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧಿಕಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಆಗತ್ಯತೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿವೆ.

ಪ್ರಾಧಿಕಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮಾತ್ಯಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನೀಡುವಾಗ ಸಮಾನ ವಿಕರೂಪ ಶಿಕ್ಷಣ ಜಾರಿಯಾಗಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ಮೂಲಮಟ್ಟದಿಂದ ಅಳಿಸಲು ಮಾತ್ಯಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮ ಕೇವಲ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬದುಕಿನ ಪ್ರಾದೇಶಿಕತೆಯ ಹಾಗು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸುವ, ದೇಶದ ಭವಿಷ್ಯದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೂಡಾ ಆಗಿದೆ.

ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಮಾತ್ಯಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಆಗತ್ಯತೆಯನ್ನು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹೊಂಡಕರ ಮುಂದಿದುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಆತಂಕ, ಅಭದ್ರತೆ, ಅನ್ಯಭಾಷಾ ವ್ಯಾಮೋಹ, ಅನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ಥಾಪಿಸ್ತು ಇಸ್ಲಾಮಿಕ್ ಆಗಸ್ಟ್‌ರ್ಯಾಫ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕನಾಟಕವು “ಮಾತ್ಯಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆ” ಎಂಬ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಹೊರತರುತ್ತಿರುವುದು ಸಂತೋಷದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ತಜ್ಜರ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಜರ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮಾತ್ಯಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವ ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ನೀಡಿರುವ ಸಲಹಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಪರಿಗಣಿಸಲಿ ಎಂದು ಆಶಿಸುತ್ತಾ, ಶುಭವಾಗಲಿ ಎಂದು ಆಶಿಸುತ್ತೇನೆ.

(ಡಾ. ಎಲ್. ಹನುಮಂತಯ್ಯ)

ಪರಿವಿಡಿ

11

» ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ	
» ಲಕ್ಷಣ ನಿರೂಪಣೆ	13
» ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಇತಿಹಾಸ	16
» ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿನಿಯಮಗಳು ಮತ್ತು ಲಾಭಬಂಧಗಳು	20
» ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ: ಎ) ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯ ತಾತ್ಕಾಳಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಬ) ಕನಾರ್ಕಿಕ ರಾಜ್ಯದ ಅಂಕಿಸಂಖ್ಯೆಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಜ) ತೊಲನಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ	29
» ಭಾರತ ಹಾಗೂ ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಾಫ್ಟ್‌ವರಾನ	39
» ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗೆದೆ?	40
» ಭಾರತ ಹಾಗೂ ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ	41
» ಭಾಷೆಯ ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳು	43
» ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿವರಣೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖರ ದೃಷ್ಟಿ	51
» ಮೋಷಕರ ಕಾಳಜಿ ಹಾಗೂ ಪರಿಹಾರ	52
» ಲಿಪಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಭಾಷೆಗಳವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವ ಯಾವುದಾಗಿರಬೇಕು?	57
» ಉಪಸಂಹಾರ	60
» ಹೆಚ್ಚು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇರುವ ಮುತ್ತಿ ಎಷ್ಟು? – ಡಾ. ಡಿ.ಪಿ. ಪಟ್ಟಾಯಕ್	65
» ಭಾರತದ ಭಾಷಾಪರಿಸ್ಥಿತಿ – ಜಿ.ಎನ್. ದೇವಿ	75
» ಶಾಲಾವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು – ಶ್ರೀ ಪ್ರಶಾಂತ ನಾಯಕ, ಗೋವಾ	82
» ಒಹುಭಾಷಾ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾಡ್ಯಮಕ್ಕೆ ಇರುವ ಇತಿಹಾಸ – ಡಾ. ಮಹಾಬೇಶ್ವರ ರಾವ್	100

» ಕನಾರ್ಟಕದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಕೆಲಿಕೆ – 1956ರಿಂದ 2015ರ ವರೆಗಿನ ಒಂದು ಪರಯಣ – ಭ. ಮಲ್ಲಿಕಾಜುನ್	112
» ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ – ಮೂಲಭೂತ ನೀತಿಗಳು ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶಗಳು – ಮೇಟಿ ಮಲ್ಲಿಕಾಜುನ್	120
» ಒಡಿಸ್ಸಾದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ – ಡಾ. ಡಿ.ಪಿ. ಪಟ್ಟಾಯ್ಕೆ	122
» ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾನೀತಿ: ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಉದಾಹರಣೆ – ಇ. ಅಣ್ಣಮುರ್ತಿ	132
» ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆ – ಉತ್ತಾದೇವಿ, ಇನ್ವೆಲು	140
» ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರ ಮತ್ತು ದೋಗ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ – ಓಂಕಾರ್ ಎನ್ ಕೊಲ್	150
» ಭಾಷಾ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಮಾತ್ರಭಾಷೆ – ಶಿಕ್ಷಣ, ಜ್ಞಾನ, ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ ಕೆಲಿಕೆಗೆ ಕೀಲಿಕ್ಕೆ – ಹೆಚ್. ಜೋಗ್‌ ಸಿಂಗ್	164
» ಆಕರ್ಗಳು	167

ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ

“ಪಾರಂಪರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಶಿಕ್ಷಣದ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಾಕಾರಗೊಳಿಸಲು ಅವನ ಶ್ರೀಯಾತೀಲವಾದ ಸಹಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ವಿಫಲವಾಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೊರತೆ ಇನ್ನೊಂದಿಲ್ಲ”. (ಡ್ಯೂಯಿ 1938, ಪು. 67)

ಈ ಪ್ರಸ್ತಾವವು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ಕುರಿತದ್ದಾಗಿದೆ. ಪ್ರಸ್ತಾವವು ಮಾತೃಭಾಷೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಹಲವು ವಿಧಾಂಸರು ನೀಡಿರುವ ಹಾಗೂ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಲಕ್ಷಣ ನಿರೂಪಣಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಾದ ನಂತರ, ಕೆಲವು ತಾತ್ತ್ವಿಕ ವಿಶೇಷಣಗಳು, ತೊಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಕೆಲವೋಂದು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಾಫಾನದ ಬಗೆಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವುದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ತಾತ್ತ್ವಿಕ ವಿಶೇಷಣಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಗ್ರಂಥಗಳಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಉದ್ದರಣೆಗಳು, ಮನಃಶಾಸ್ತ್ರದ ವಿಷಯಗಳು ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಕನಾರಟಕವು 23ನೇಯ ಸಾಫಾನದಲ್ಲಿರುವ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಮೂರು ರಾಜ್ಯಗಳ ತೊಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನದ ಘಲಿತಾಂಶಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಭಾಷೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ, ಈ ಮೂರು ರಾಜ್ಯಗಳು ಹಾಗೂ ಕನಾರಟಕದ ಶಿಕ್ಷಣದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಲಾಗಿದೆ. ಭಾರತ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ತೊಲನಿಕವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಸುಮಾರು ಶೇ. 100ರಷ್ಟು

ಸಾಕ್ಷರತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರುವ ದೇಶಗಳನ್ನು ಅಯ್ಯಜೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ನಂತರ, ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಭಾರತದ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ವಿಶೇಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಆಯಾ ದೇಶಗಳ ಜಿಡಿಪಿ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ನಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಮೇಲ್ಕೂಟಿವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರುವ ಮೂರು ದೇಶಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ್ದೇವೆ.

ಇದಾದ ನಂತರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಧಿಕೀಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಾಡುವವನಾಗಿ ಹೇರಿದರೆ ಎದುರಾಗುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸಿದ್ದೇವೆ. ನಂತರ ಮುಕ್ತಾಯದ ನುಡಿಗಳೂ, ಹಾಗೂ ಆಕರ್ಗಳ ಪಟ್ಟಿಯೂ ಇವೆ.

ಇವುಗಳ ನಂತರ ಖ್ಯಾತ ಶಿಕ್ಷಣತಜ್ಞರು ಮತ್ತು ಇತರ ಹಿರಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇವೆ.

ಲಕ್ಷ್ಮಣ ನಿರೂಪಣೆ

ವರೂತ್ಯಭಾಷೆಂರು ಸರಳವಾದ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ನಿರೂಪಣೆಯೆಂದರೆ 'ಒಂದು ಮಗುವು ತನ್ನ ಶೈಶವದಿಂದ ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಡುತ್ತಾ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆಯೋ ಅದೇ ಮಾತೃಭಾಷೆ' ಎಂಬುದು.

ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ (ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆ, ಮಾತೃಭಾಷೆ, ಪ್ರಥಾನ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಎಲ್ಲಾ) ಎಂದರೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ಅಥವಾ ನಿಷಾಯಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಲಿತ ಭಾಷೆ, ಅಥವಾ ಅವನು ಸರಾಗವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಭಾಷಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಆಧಾರವಾಗಿರುವ ಭಾಷೆ. ಕೆಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಎಂಬುದು ಪ್ರಥಮಭಾಷೆಗೆ ಅನ್ನಯವಾಗದೆ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜನಾಂಗಿಯ ಪಂಗಡಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಭಾಷೆಗೆ ಅನ್ನಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾತೃಭಾಷೆ ಎಂಬ ಪದಗುಜ್ಞವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನ ತಂಡೆತಾಯಿಯರಿಂದ ಪಡೆದ ಭಾಷೆಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಅವನು ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಮತ್ತು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವ ಭಾಷೆಗೂ ಅನ್ನಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಅಂದರೆ, ಕಲಿಯುವ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಕಲಿತ ಭಾಷೆಯೇ ಆಗಿರುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಭಾಷಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಆತ ಸುಲಭವಾಗಿ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಅಭಿವೃತ್ಯಾಗಿ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನೂ ತಾಯಿನುಡಿಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿತವರೆಂದು ಜಾಹಿರಾತನ್ನು ನೀಡಿದ್ದು,

ಆ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ತಮ್ಮ ಶಾಯಂದಿರೊಡನೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ತೆಳು ನೆನಪನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ, ಎರಡನೆಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಸರಾಗವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಪ್ರಚಲಿತವಿಲ್ಲದ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೇಕೆಂದರೆ ನಮಗೆ ನಂತರ ತಿಳಿದುಬಂದರೆ, ಆ ಶಾಲೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಆಕ್ಸೆಪ್ಟೆಂಟನ್ನು ಮಾಡುವ ಸಂಭವವು ಹೆಚ್ಚಿಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಭಾಷಾಂತರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ, ಒಬ್ಬ ವೈಕಿಕೀ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಭಾಷಾಂತರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದರೆ, ಅದು ಅವನು ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಭಾಷೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಭಾಷಾಂತರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ಅರ್ಥ.

‘ಮಾತ್ರಭಾಷೆ ಎಂಬ ಪದಗುಜ್ಞದ ಅರ್ಥ ದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಪತ್ತೆಯಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ವೈಕಿಯ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ಅದು ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಷಂತೆ ತನ್ನ ಅರ್ಥವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡೆ ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಬಹು ವ್ಯಾಪಕವಾದ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೂ ಬೀರುತ್ತದೆ.’ (ಎನ್. ಪೋಕೋನ್, ಚಾಲೆಂಜಿಂಗ್ ದ ಟ್ರಾಡಿಟಿನಲ್ ಆಕ್ಸೆಯೋಮ್ಸ್; ಟಾನ್ಸ್‌ಲೇಂಜನ್ ಇನ್‌ಟು ಅನಾನ್-ಮದರ್‌ಟಂಗ್ – ಜಾನ್ ಜಂಜಮಿನ್, 2005).

ಇವಾನ್ ಇಲಿಚ್ ಅವರ ಪ್ರಕಾರ ಲ್ಯಾಟೀನಾಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಕ್ಯಾಥೊಲಿಕ್ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು ಚರ್ಚಿನ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ‘ಮಾತ್ರಭಾಷೆ’ ಎಂದು ಪ್ರಘಮಬಾರಿಗೆ ಕರೆಯಲಾಯಿತು. ಅಂದರೆ ಮಾತ್ರಭಾಷೆ ಎಂಬ ಪದಗುಜ್ಞವನ್ನು ‘ಮಾಜ್ಯ ಶಾಯಿಯಾದ ಚರ್ಚ್’ ಮೊದಲು ಉಪಯೋಗಿಸಿತು, ಮತ್ತು ನಂತರ ವಸಾಹತಪ್ರದೇಶಗಳೆಲ್ಲಾ ಕ್ರಿಕೆಯಾನಿಟಿಯಿಂದ ಪಡೆದ ಕೊಡುಗೆಯಿಂಬಂತೆ ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದವು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ 18ನೆಯ ಶತಮಾನದ ವ್ಯಾಪಾರಿ ಧೋರಣಗಳಿಂದ 19ನೆಯ ಶತಮಾನದ ಕ್ರಿಗಾರಿಕಾ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಬದಲಾಗಲು ವಿದೇಶೀ ಮಿಷನರಿಗಳು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನ.

ಭಾರತ ಹಾಗೂ ಇತರ ಹಲವಾರು ಮಾರ್ಕೆಟಿಂಗ್ ದೇಶಗಳಂತೆ ಹಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ‘ಮಾತ್ರಭಾಷೆ’ ಅರ್ಥವಾ ‘ಸ್ಟ್ರೋಯ್ ಭಾಷೆ’ ಎಂಬ ಪದಗುಜ್ಞವನ್ನು ಒಬ್ಬ ವೈಕಿಯ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ ಎನ್ನುವುದರ ಬದಲಾಗಿ ಅದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಹಾಗೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜನಾಂಗೀಯ ಪಂಗಡಗಳ ಭಾಷೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ (ಉದಾ. ನಾನು ನನ್ನ ಶಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲು ನನಗೆ

ವಿಷಾದವೇನೂ ಇಲ್ಲ). ಸಿಂಗಪುರದಲ್ಲಿ, ತಾಯಿನುಡಿಯೆಂದರೆ, ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜನಾಂಗಿಯ ಭಾಷೆ ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆ ದ್ವೀಪದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವಸಾಹಿತಿನಿಂದಾಗಿ ನೆಲೆ ನಿಂತ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ಅದು ಅಲ್ಲಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯತ್ವರದ ಜನ ವಿಭಾಗದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ.

ಜೆ.ಆರ್.ಆರ್. ಟೋಕಿನ್ ತಾನು 1955ರಲ್ಲಿ ನೀಡಿದ 'ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ವೇಲ್ಸ್' ಎಂಬ ಉಪನಾಯಕ ದಲ್ಲಿ, 'ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆ' ಮತ್ತು 'ತೊಟ್ಟಿಲ ಭಾಷೆ(ಮನೆಯಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆ)'ಗಳ ನಡವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾನೆ. 'ತೊಟ್ಟಿಲ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮನುವು ತನ್ನ ಮೊದಲ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿತರೆ, 'ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಯು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದು, ಅದು ಬಹುಶಃ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಭಾಷೆಯ ಅಭಿರುಚಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಜೀವನದ ನಂತರದ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾದ ಭಾಷೆಯೊಡನೆ ಅದು ವಿಶೇಷವಾದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. (ತಮಗೆ ವೆಸ್ಟ್ ಮಿಡ್ಲ್ಯಾಂಡ್ಸ್ ಮಿಡ್ಲ್ಯಾಂಡ್ಸ್ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಬಗೆಗೆ ಇರುವ ಒಲವನ್ನು ಸ್ವತಃ ಟೋಕಿನ್ ಅವರೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ).

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಇತಿಹಾಸ

ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಕುರಿತು ಚೆಂಪಿಸುವಾಗ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ – ನಲಂದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಮತ್ತು ಉಸ್ಕಾನಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ. ಈ ಎರಡು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡೋಣ.

ನಲಂದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ:

ನಲಂದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವನ್ನು ಭಾರತದ ಮೊದಲ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಭಾಷಾವಾದಾರ್ಥವು ಸಂಸ್ಕೃತವಾಗಿತ್ತು. 'ನಲಂದ'ವಂದರೆ ಜಾಗ್ನವನ್ನು ನೀಡುವವನು ಎಂದರ್ಥ. ಆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವನ್ನು ಗುಪ್ತರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಕುಮಾರಗುಪ್ತ ಸಾಫಿಸಿದ. ಅದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವಸತಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವಾಗಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿ ಉಟ, ವಸತಿಗಳನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಒದಗಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಮತ್ತು ವೇದಗಳು, ಹೀನಯಾನ ಸಿದ್ಧಾಂತ, ಸಾಂಖ್ಯ ಮತ್ತು ಯೋಗ ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲೆಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇವಲ್ಲದೆ, ಸಾಮಾನ್ಯ ವಿಷಯಗಳಾದ ತರ್ಕ, ವ್ಯಾಕರಣ, ಲಿಗೋಜಶಾಸ್ತ್ರ, ವ್ಯೇದ್ಯ ಮತ್ತು ಕಲೆಗಳು ಅಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಾಫಿನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದವು. ಆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ಭಾರತದ ವಿವಿಧ ಮೂಲೆಗಳಿಂದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಪೂರ್ವ ಏಷಿಯಾದ ಹಲವು ದೇಶಗಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ತನ್ನತ್ತ ಆಕರ್ಷಣೆಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ, ಅವರು ಪ್ರವೇಶ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತೇಗೆದೆಯಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆ ಪ್ರವೇಶ

ಪರೀಕ್ಷೆಯು ಎಷ್ಟು ಕರಿಂವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು ಎಂದರೆ, ನೂರರಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಂತಹ ಹೆಚ್ಚು ಜನರು ತೇರ್ಗಡೆಯಾಗುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು.

ಉಸ್ಕಾನಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ:

ಹೈದರಾಬಾದಿನಲ್ಲಿರುವ ಉಸ್ಕಾನಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ಸರಕಾರದ ಒಂದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವಾಗಿದೆ. ಇದು ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣವಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಿದ ಮೊದಲ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ. ಇಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಗಣಿತಗಳನ್ನೂ ಉದ್ಯಮವನ್ನಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದನ್ನು ನವಾಬ್ ಉಸ್ಕಾನ್ ಅಲ್ಲಿ ಖಾನ್ 1918ರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ. ಬಹಳ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳ ಬೋಧನೆಗೂ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು, ಆದರೆ ನಂತರ ಉದ್ಯಮವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಹತ್ತನೇಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಬಳಸುವಂತೆ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲಾಯಿತು. ಉಸ್ಕಾನಿಯಾ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದ ಸೈಯದ್ ನಿರ್ಮಾಮ್ ಉಲ್ ಹಸನ್ ರರ್ಹುಯವರು ತಾವು ಉದ್ಯಮವನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದರೂ ತಮಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಕಷ್ಟವೂ ಎದುರಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಸೈಯದ್ ನಿರ್ಮಾಮ್ ಉಲ್ ಹಸನ್ ರರ್ಹುಯವರು ಕನಾಟಕದ ಮಾನ್ಯ ರಾಜ್ಯಪಾಲರ ಬಳಿ ವಿಶೇಷ ಕಾರ್ಯದ ಮೇಲೆ ನಿಯುಕ್ತರಾದ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ, ನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಇಲಾಖೆಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಾಗಿ ನಿವೃತ್ತಾದರು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮಾಗಿರದಿದ್ದರೂ, ಅವರು ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮವಾದ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದರು. 'ಉದ್ಯಮವನ್ ಬದಲಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ನಾವು 'ವೂತ್ತಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ವಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯನಂತರ ನಡೆದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಈಗ ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ:

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ:

ಮೊದಲನೇಯ ವಿಶ್ವಮಹಾಯದ್ವಾದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಭಾರತದಲ್ಲಿದ್ದ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರಭಾಷೆ ನಿಲಕ್ಕಿಸಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ, ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಗೋವಿಲೆ ಮತ್ತು ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿಯವರು ತೀಕ್ಷಣವಾದ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಟೆಕ್ಸಿಸಿದ್ದರು. ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಮಣಿದು, 1917ರಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಸರಕಾರವು ಮಿಶನ್‌ಲ್ರ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ್ದರೂ ಅವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದ

ಶ್ರೀಕೃಂಣದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಒಂದು ಆಯೋಗವನ್ನು ರಚಿಸಿತು.

ಸ್ವಾಧ್ಯರ್ಥ ಆಯೋಗವು ಭಾರತೀಯ ಶ್ರೀಕೃಂಣದಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರತ್ಯೇಯನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಮಯವನ್ನು ಏಸೆಲಾಗಿರಿಸಿತ್ತು. 1854ರ ಆದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾಗಿದ್ದ ನೀತಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಕಡಿಮೆ ತನ್ನ ಸಮೃತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ, “ಪೊರ್ವಾಸ ತ್ಯಾಗ ಮತ್ತು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ನಾಗರಿಕತೆಗಳನ್ನು ಸುಸಂಗತವಾಗಿ ಮೇಳೆಸುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ. ಭಾರತದ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಜೊತೆ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಕಲಿಸಬೇಕು” ಎಂಬ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. “ತನ್ನ ಶ್ರೀಕೃಂಣವನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸಿದ ನಂತರ, ತನ್ನದೇ ಆದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು, ಅದನ್ನು ಓದಲು ಮತ್ತು ಬರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವಂತಹ ತರುಣ ಜನಾಂಗವನ್ನು ತಯಾರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಶ್ರೀಕೃಂಣ ಪದ್ಧತಿಯು ಅಪ್ಯಜಾಂಖಾನಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಬಲವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಆದರಿಂದ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ, ಪದವಿಮಾರ್ವ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಲು ಹೋತ್ತಾವವನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೀಡಲು ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಕುರಿತು ಬೇರೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಹೇಳಿತು. ಸ್ವಾಧ್ಯರ್ಥ ಆಯೋಗವು ಶ್ರೀಕೃಂಣದ ವಿವಿಧ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿರಬೇಕಾದ ಶ್ರೀಕೃಂಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ಬಗೆಗೆ ತನ್ನ ಶಿಫಾರಸನ್ನು ನೀಡಿತು. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ, ಶಾಸೀಯ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿ, ಉಳಿದೆಲ್ಲಾ ವಿಪಯಗಳ ಬೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಥ್ಮಕ ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಯೇ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಆಯೋಗವು ಸೂಚಿಸಿತ್ತು.

ಎರಡನೆಯ ವಿಶ್ವಮಹಾಯುದ್ಧದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರವು ಯುದ್ಧನಂತರದ ಶ್ರೀಕೃಂಣದ ನೀತಿ ಹೇಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ರೂಪಿಸಿತು. 1944ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ, ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಶ್ರೀಕೃಂಣದ ವಿಪಯದಲ್ಲಿ ಸಲಹಾಕಾರರಾಗಿದ್ದ ಸರ್. ಜಾನ್ ಸಾಜೆಂಟ್ ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಹೊತ್ತ, ಶ್ರೀಕೃಂಣ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಸಾಜೆಂಟ್ ಅವರು ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯ ವಿಪಯವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ್ದರು, ಮತ್ತು ಅವರ ಆಯೋಗವು ಈ ಮುಂದಿನ ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನು ಸರಕಾರದ ಮುಂದೆ ಇಟ್ಟಿತ್ತು:

1. ಪ್ರಾಥ್ಮಕ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯನ್ನು

ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರ್ಡ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಮಾರ್ಡ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಒಂದು ಐಷಿಕ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿರಿಸಬೇಕು. ಇದು ಸ್ಥಳೀಯ ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಬೇಡಿಕೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಂತೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಗಳ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರಬೇಕು.

2. ಪ್ರೈಡಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರ್ಡ್ಯಮವಾಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಲಿಸಬೇಕು.

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನಂತರ:

ಇದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ಹೊಸ ಮತ್ತು ಪುನರ್ರಚಿಸಲಾದ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಿಗೆ ಅಧವಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂಡಳಿಗಳಿಗೆ ಸಂಯೋಜಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಸರಕಾರವು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಗೃಹಖಾತೆಯ 1948ರ ಅಧಿಕೃತ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಲಾಗಿತ್ತೇ: “ಶಾಲೆ, ಕಾಲೇಜು ಮುಂತಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು, ಅವುಗಳು ಕಲೀಸುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ, ಆಯಾ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಅಧವಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಗಳೂಡನೆ ಸಂಯೋಜಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಂಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಪೇಕ್ಷಣೀಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಅಂತಹ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಏಕಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಹೋಗಬಹುದು; ಇಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಗಳ ದೃಷ್ಟಿಗಳನ್ನೂ ಗಮನಿಸಿ, ಅಗತ್ಯವಾದರೆ ಅಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಹೋರ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸೂಕ್ತವಾದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಯೋಜನೆಗೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ನೀಡುವುದು ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನವು ತನ್ನ 30ನೆಯ ಪರಿಭೇದದ ಮೂಲಕ ತಮಗೆ ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಕಂಡುಬಂದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಸಾಫಿಸುವ ಮತ್ತು ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಅಲ್ಲಾಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ನೀಡಿರುವುದರಿಂದ, ಮೇಲಿನ ಸೂಕ್ತನೆಯು ಸೂಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ.”

ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿನಿಯಮಗಳು
ಮತ್ತು ಉಪಬಂಧಗಳು

ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನ ಭಾಗೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ
ಉಪಬಂಧಗಳು

ಭಾಗ 17

ಅಧ್ಯಾಯ 4 – ವಿಶೇಷ ನಿರ್ದೇಶನಗಳು

**350 ಎ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು
ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು:**

ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ವರ್ಗಗಳವರ ಮತ್ತೊಂದೆಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಅವರ ವರಾತ್ಮಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ರಾಜ್ಯಗಳು ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯಗಳ ಒಳಗೆ ಇರುವ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಅಂತಹ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ಯಾವುದೇ ರಾಜ್ಯಕ್ಕಾದರೂ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ತಮಗೆ ಸರಿಯಿಂದು ತೋರಿದ ನಿರ್ದೇಶನಗಳನ್ನು ನೀಡಬಹುದಾಗಿದೆ.

350 ಬಿ. ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗಾಗಿ ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು:

1. ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳಿಂದ ನೇಮಕಗೊಂಡ ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿರತಕ್ಕದ್ದು.
2. ಈ ಸಂವಿಧಾನದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗಾಗಿ ನೀಡಿರುವ ರಕ್ಷಣೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು

ಸೂಚಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ವರದಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವುದು ಈ ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರಿಯ ಸಲ್ಲಿಸುವ ವರದಿಯನ್ನು ಸಂಸತ್ತಿನ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸುವಂತೆ ಹಾಗೂ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಕಳಿಸುವಂತೆ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ಆದೇಶವನ್ನು ನೀಡಬಹುದು.

351. ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪುರಿತು ನಿದೇಶನ:

ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮೌಲ್ಯಾಂಶಿಸುವುದು, ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಭಾರತದ ವಿವಿಧ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಲು ತಪ್ಪುದಾದ ಅರ್ಥತೆಯನ್ನು ಅದು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು, ಅದರಲ್ಲಿನ ಅಧಿವಾಸಂಖಾನದ ಎಂಟನೆಯ ಪರಿಜ್ಞೇದದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಇತರ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿನ ಭಾಷಾ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಗೆ, ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ತಾರದಂತೆ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕಾರದಿಂದ ಅಲ್ಲದೆ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಂದಲೂ ಪದಸಂಪತ್ತನ್ನು ಹೀರಿಕೊಂಡು ಹಿಂದಿಯು ಶ್ರೀಮಂತವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

1963ರ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷಾ ಅಧಿನಿಯಮ (1963ರ 19ನೇಯ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಅಧಿನಿಯಮ, 1967ರ ವರೆಗೆ ತಿದ್ದುಪಡಿಮಾಡಿದಂತೆ)

ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ, ಸಂಸತ್ತಿನ ಕಲಾಪಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲದೆ ಉಚ್ಚಾರ್ಯಾಲಯಗಳ ಕೆಲವೋಂದು ಅಧಿನಿಯಮ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ನಿಯಮಿಸುವ ಅಧಿನಿಯಮ. ಭಾರತದ ಗಣರಾಜ್ಯದ ವದಿನಾಲ್ಕನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಸಂಸತ್ತಿನಿಂದ ಈ ಅಧಿನಿಯಮವು ಅನುಮೋದಿತವಾಗಿಲಿ:

ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ದಿನಾಂಕ:

- 1.ಈ ಅಧಿನಿಯಮವು 1963ರ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷಾ ಅಧಿನಿಯಮವೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡಲಿ
- 2.ಇದರ ಮೂರನೆಯ ಪರಿಜ್ಞೇದವು 1965ರ ಜನವರಿ

26ರಿಂದ ಜಾರಿಗೆ ಬರಲಿ, ಮತ್ತು ಈ ಅಧಿನಿಯಮದ ಉಳಿದ ವಿವಿಧ ಪರಿಚ್ಯೇದಗಳು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವು ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಅಧಿಕೃತ ಗೆಳೆತನಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ ದಿನಾಂಕಗಳಿಂದ ಜಾರಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ.

ಎವರಣಿಗಳು:

ಈ ಅಧಿನಿಯಮದಲ್ಲಿ, ಸಂದರ್ಭವು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದ ಪ್ರಕಡಲ್ಲಿ –

- ಅ) 'ನಿಯುಕ್ತವಾದ ದಿನಾಂಕ' – ಮೂರನೆಯ ಪರಿಚ್ಯೇದದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ 1965ರ ಜನವರಿ 26 ಎಂದೂ, ಮತ್ತು ಈ ಅಧಿನಿಯಮಗಳ ಇತರ ಪರಿಚ್ಯೇದಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಆ ಪರಿಚ್ಯೇದಗಳು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ದಿನಾಂಕವೆಂದೂ ಪರಿಗಳಿಸಬೇಕು.
- ಆ) 'ಹಿಂದಿ' ಎಂದರೆ, ದೇವನಾಗರಿ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲ್ಪದ್ಮತ್ತಿರುವ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯಿಂದು ಪರಿಗಳಿಸಬೇಕು.

ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಥಿತನಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಮುಂದುವರಿಕೆ:

- (1) ಸಂಪಿಠಾನವು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ದಿನಾಂಕದಿಂದ 15 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಅವಧಿಯು ಮುಗಿದ ನಂತರವೂ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಅದನ್ನು ಹಾಗೆ ನಿಯುಕ್ತವಾದ ದಿನಾಂಕದಿಂದ ಹಿಂದಿಯ ಸಹಭಾಷೆಯಾಗಿ –

- ಅ) ಅಂತಹ ದಿನಾಂಕದಂದು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊದಲು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಎಲ್ಲಾ ಉದ್ದೇಶಗಳಾಗಿ, ಮತ್ತು
- ಆ) ಸಂಸ್ಥಿತ ಕಲಾಪಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಉದ್ದೇಶಗಳಾಗಿ.

– ಮುಂದುವರಿಯತಕ್ಕದ್ದು.

ಅಲ್ಲದೆ, ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರದ ರಾಜ್ಯಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ರಾಜ್ಯಗಳಿಂದ ತಾನು ಹಿಂದಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ವಾಡಿಕೊಂಡಿಲ್ಲದ ರಾಜ್ಯದೊಡನೆ ನಡೆಸುವ ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ, ತಾನು ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಪತ್ರದ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ

ಅದರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನುವಾದವನ್ನು ಕಳುಹಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಅಲ್ಲದೆ, ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರದ ರಾಜ್ಯವು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದೊಡನೆಯಾಗಲೀ, ಅಥವಾ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ರಾಜ್ಯದೊಡನೆಯಾಗಲಿ, ಅಥವಾ ಒಪ್ಪಂದವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಬೇರೋಂದು ರಾಜ್ಯದೊಡನೆಯಾಗಲಿ ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ವ್ಯವಹಾರದ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಮೇಲಿನ ಉಪಖಂಡಗಳು ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರತಿಬಂಧಕವನ್ನು ಒಡ್ಡುಪಡಿಲ್ಲ.

(2) ಮೇಲಿನ ಉಪಖಂಡ (1)ರಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೇ ಹೇಳಿದ್ದರೂ, ಹಿಂದಿ

ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು –

ಅ) ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಸಚಿವಾಲಯ ಅಥವಾ ಇಲಾಖೆ ಅಥವಾ ಕಚೇರಿಯ ಮತ್ತು ಇತರರ ನಡುವೆ;

ಆ) ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಸಚಿವಾಲಯ ಅಥವಾ ಇಲಾಖೆ ಅಥವಾ ಕಚೇರಿ ಹಾಗೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಸ್ವಾಮ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಯಾವುದೇ ಸಂಸ್ಥೆಯ ನಡುವೆ;

ಇ) ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಸ್ವಾಮ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಯಾವುದೇ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಅಥವಾ ಕಚೇರಿಯ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಚೇರಿಗಳ ನಡುವೆ

– ಪತ್ರ ವ್ಯವಹಾರವು ನಡೆಯುವಾಗ ಅಲ್ಲಿನ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಹಿಂದಿ ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸುವ ಚಾರ್ತಾಯವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರೆಗೂ, ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗಳಿರದರಲ್ಲಿಯೂ (ಜೊತೆ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ) ಪತ್ರವ್ಯವಹಾರವನ್ನು ನಡೆಸತಕ್ಕದ್ದು.

(3) ಮೇಲಿನ ಉಪಖಂಡ (1)ರಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೇ ಹೇಳಿದ್ದರೂ, ಕೆಳಕಂಡ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು –

ಅ) ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ, ಅದರ ಸಚಿವಾಲಯ, ಇಲಾಖೆ, ಕಚೇರಿ, ಅಥವಾ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಸ್ವಾಮ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಸ್ಥೆ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಕಚೇರಿ – ಇವುಗಳಿಂದ ನೀಡಲ್ಪಟ್ಟ ತರಾವುಗಳು, ಸಾಮಾನ್ಯ ಆದೇಶಗಳು,

ನಿಯಮಗಳು, ಜಾಹೀರಾತುಗಳು, ಆಡಳಿತಕ್ಕ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದೇ ವರದಿಗಳು, ಅಥವಾ ಪತ್ರಿಕಾ ಹೇಳಿಕೆಗಳು;

ಆ) ಸಂಸ್ತಿನ ಯಾವುದೇ ಅಥವಾ ಎರಡೂ ಸದನಗಳ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸುವ ಆಡಳಿತಕ್ಕ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಥವಾ ಇತರ ವರದಿಗಳು;
ಇ) ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ, ಅದರ ಸಚಿವಾಲಯ, ಇಲಾಖೆ, ಕಚೇರಿ, ಅಥವಾ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಸ್ವಾಮ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಸ್ಥೆ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಕಚೇರಿ - ಇವುಗಳ ಒಪ್ಪಂದ ಪತ್ರಗಳು, ಅವುಗಳು ನೀಡುವ ಅನುಮತಿ ಪತ್ರಗಳು, ಪರವಾನಿಗೆಗಳು, ಪ್ರಕಟಣಾ ಪತ್ರಗಳು, ಉಂಡರ್ ಪ್ರಪತ್ರಗಳು.

(4) ಮೇಲಿನ ಉಪಭಂದ (1), (2) ಅಥವಾ (3)ಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಬಾಧಕವಿಲ್ಲದ ಹಾಗೆ, ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವು 8ನೇಯ ಪರಿಜ್ಞೇದದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸಿದ ನಿಯಮಗಳ ಪ್ರಕಾರ, ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ, ಅದರ ಯಾವುದೇ ಸಚಿವಾಲಯದ, ಇಲಾಖೆಯ, ಕಚೇರಿಯ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಥವಾ ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ನೇಮಿಸಬಹುದು. ಹಾಗೆ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ, ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮತ್ತು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ನಡೆಸುವುದಕ್ಕೆ ಗಮನವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು, ಮತ್ತು ಈ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವ ಹಿಂದಿ ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಲ್ಲಂತಹ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗಳು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವಂತೆ ಹಾಗೂ ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಕವನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಅನನುಕೂಲವಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು.

(5) ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುವುದು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಉದ್ದೇಶಗಳಾಗಿ ಬಳಸುವುದನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಒಟ್ಟೊಂದಿರದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳ

ಶಾಸನಕ್ಕೆಗಳು ಅನುಮೋದಿಸಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವು ಈ ಶುರಿತು ಒಂದು ಪ್ರಕಟಕೆಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ತನಕ ಮೂಲೋಚ್ಕೆ (1) (ಅ), (2), (3) ಮತ್ತು (4) ಉಪವಿಂಡಗಳು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ.

ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಸಮಿತಿ -

1. 3ನೇಯ ಪರಿಚ್ಯೇದವು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ದಿನಾಂಕದಿಂದ ಮೂರುವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ, ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರ ಮೂವಾರ್ನಾಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು ಸಂಸತ್ತಿನ ಎರಡೂ ಸದನಗಳಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳಿತ್ವಾದ ನಿಜಾಯದ ಪ್ರಕಾರ ಒಂದು ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಸಮಿತಿಯನ್ನು ನೇಮಿಸಲಾಗುವುದು.
2. ಈ ಸಮಿತಿಯು ಒಟ್ಟು ಮೂವತ್ತು ಮಂದಿ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ಹೊಂದಿರತಕ್ಕದ್ದು. ಇವರಲ್ಲಿ 20 ಮಂದಿ ಸದಸ್ಯರು ವಿವಿಧ ರಾಜ್ಯಗಳ ವಿಧಾನ ಸಭೆಯ ಹಾಗೂ 10 ಮಂದಿ ಸದಸ್ಯರು ವಿವಿಧ ರಾಜ್ಯಗಳ ವಿಧಾನ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಸದಸ್ಯರುಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ಅವರನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಆಯಾ ವಿಧಾನ ಸಭೆ ಮತ್ತು ವಿಧಾನ ಪರಿಷತ್ತು ಅನುಪಾತೀಯ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯದ ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ, ಆಯಾ ಸದಸ್ಯರು ವರ್ಗಾಯಿಸಬಹುದಾದ ಒಂದೇ ಮತವನ್ನು ಚಲಾಯಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಆರಿಸತಕ್ಕದ್ದು.
3. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಉದ್ದೇಶಗಳಾಗಿ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿಸುವ ನಿರ್ಣಯಲ್ಲಿ ಆಗಿರುವ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರಿಗೆ ಬಂದು ವರದಿಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವುದು ಸಮಿತಿಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಆ ವರದಿಯಲ್ಲಿ, ತನ್ನ ಶಿಥಾರಸುಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿರಬೇಕು. ತದನಂತರ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ಆ ವರದಿಯನ್ನು ಸಂಸತ್ತಿನ ಎರಡೂ ಸದನಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸುವಂತೆ ಮತ್ತು, ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳಿಗೂ ಕಳಿಸುವಂತೆ ಆದೇಶವನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು.
4. ಮೇಲಿನ (3)ನೇಯ ಉಪವಿಂಡದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ವರದಿಯನ್ನು

ಪರಿಶೀಲಿಸಿ, ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದ ಅಧಿಪತ್ರಿಯವನ್ನೂ ಪರಿಗಣಿಸಿ, ಸಂಪೂರ್ಣ ವರದಿಯ ಅಥವಾ ಭಾಗಶಃ ವರದಿಯ ಮೇಲೆ ನೀಡೇಶನವನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರು ನೀಡಬಹುದು. ಆದರೆ, ಹಾಗೆ ನೀಡಿದ ಆದೇಶವು 3ನೇಯ ಪರಿಚೇದದ ಆರ್ಥಿಕ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರಬಾರದು.

ಕೇಂದ್ರ ಕಾನೂನುಗಳ ಅಧಿಕೃತ ಹಿಂದಿ ಭಾಷಾಂತರ, ಇತ್ಯಾದಿ. -

(1)ನಿಯುಕ್ತವಾದ ದಿನಾಂಕದಂದು ಮತ್ತು ತರುವಾಯ ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರ ಅಧಿಕಾರದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ

- ಅ) ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯವರಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕೇಂದ್ರ ಶಾಸನ ಅಥವಾ ಅವರಿಂದ ಹೊರಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಯ, ಅಥವಾ
- ಆ) ಸಂವಿಧಾನದ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಕೇಂದ್ರ ಶಾಸನದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಸಲ್ಪಟ್ಟ ಆದೇಶ, ನಿಯಮ, ವಿಧಿ ಅಥವಾ ನಿಬಂಧನೆಗಳ

ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯ ಅನುವಾದವನ್ನು ಅಧಿಕೃತವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

(2)ನಿಯುಕ್ತವಾದ ದಿನಾಂಕದಿಂದ, ಸಂಸತ್ತಿನ ಯಾವುದೇ ಸದನದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸುವ ಮನೂದೆಗಳ ಅಧಿಕೃತ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪ್ರತಿಯೋಂದಿಗೆ ಅವುಗಳ ಹಿಂದಿ ಪ್ರತಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಈ ಅಧಿನಿಯಮದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ನಿಯಮಗಳ ಅನ್ವಯ ಒದಗಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಕೆಲವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳ ಅಧಿನಿಯಮಗಳ ಅಧಿಕೃತ ಹಿಂದಿ ಭಾಷಾಂತರ:

ತಾನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ತನ್ನ ಅಧಿನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಅಥವಾ ಆ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜ್ಯಪಾಲರು ಹೊರಡಿಸಿದ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಗಳಿಗೆ ಹಿಂದಿಯನ್ನಲ್ಲದೆ ಇತರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿರುವ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ, ಸಂವಿಧಾನದ 348ನೇಯ ವಿಧಿಯ 3ನೇಯ ಉಪವಿಂಡದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿರುವ ಪ್ರಕಾರ, ಆ ರಾಜ್ಯದ ಶಾಸನ ಸಭೆಯು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ ಅಧಿನಿಯಮಗಳನ್ನು

ಅಥವಾ ಆ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜ್ಯಪಾಲರು ಹೊರಡಿಸಿದ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞಾಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿ
ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಗೆ ಭಾಷಾಂಶರಿಸತಕ್ಕದ್ದು ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯದ
ರಾಜ್ಯಪತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿಯುಕ್ತವಾದ ದಿನಾಂಕದಂದು ಅಥವಾ ಅದರ ನಂತರ
ಪ್ರಕಟಿಸತಕ್ಕದ್ದು; ಹಾಗೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಹಿಂದಿಯ ಅನುವಾದವನ್ನು ಅಧಿಕೃತವೆಂದು
ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುವುದು.

**ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ಅಥವಾ ಇತರ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನು
ಒಳಗೊಂಡಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದು:**

ನಿಯುಕ್ತವಾದ ದಿನಾಂಕದಂದು ಅಥವಾ ಅದರ ತರುವಾಯ, ರಾಜ್ಯಪೂಂದರ
ರಾಜ್ಯಪಾಲರು, ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಯ ಮೂರಾಂಶನುಮತಿಯನ್ನು ಪಡೆದು, ಉಚ್ಚ
ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ತೀರ್ಪೆಯನ್ನು ಅಥವಾ ಆದೇಶವನ್ನು ನೀಡಲು ಇಂಗ್ಲಿಷ್
ಭಾಷೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ
ಸಮೃದ್ಧಿಸಬಹುದು ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಆದೇಶ, ತೀರ್ಪೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಹೊರತು
ಪಡಿಸಿ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನೀಡಿದರೆ, ಅದರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನುವಾದವನ್ನು ಕೂಡ
ಒಂದಿಗೆ ಬಳಸಬೇಕು.

ನಿಯಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಅಧಿಕಾರ:

- (1) ಈ ಅಧಿನಿಯಮವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತರಲು, ಕೇಂದ್ರಸರಕಾರವು ತನ್ನ
ಅಧಿಕೃತ ಗೆಂಡಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಬಹುದು.
- (2) ಈ ಪರಿಚ್ಯೇದದ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪ್ರತಿಯೋಂದು
ನಿಯಮವನ್ನೂ, ಅದನ್ನು ರೂಪಿಸಿದ ನಂತರ, ಸಂಸ್ತಿನ ಎರಡೂ
ಸದನಗಳ ಮುಂದೆ, ಮೂವತ್ತು ದಿನಗಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲದಮ್ಮೆ
ದಿನಗಳ ಕಲಾಪವನ್ನು ನಡೆಸುವಂತಹ ಒಂದೇ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲಿ
ಅಥವಾ ಎರಡು ಸಮಾವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಹಾಗೆ
ಮಂಡಿಸಿದ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲಿ, ಅಥವಾ ಅದರ ನಂತರ ಬರುವ
ಮೊದಲ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಸದನಗಳು ಅದಕ್ಕೆ ಏನಾದರೂ
ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅಥವಾ ಅಂತಹ ನಿಯಮವನ್ನು
ಮಾಡುವ ಆವಕ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ತೀರ್ಪಾನಿಸಿದರೆ, ಅಂತಹ
ಮೂಲದಿಂದ ಮುಂದೆ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ
ಅಥವಾ ತಿದ್ದುಪಡಿಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ದಿನಾಂಕದಿಂದ ಜಾರಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ.
ಅದರೆ, ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ ತಿದ್ದುಪಡಿಯಾಗಲೇ ಅಥವಾ ಆ

ಮಂಗಳುದೆಯನ್ನು ಕೈಗಿಡುವುದಾಗಲೀ ಈ ಹಿಂದೆ ಮಾರ್ಪಾಟ್‌ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಧಕ್ಕೆಯನ್ನು ಒಡ್ಡುವಂತೆ ಇರಬಾರದು.

ಕೆಲವೊಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕಾನೂನು ನಿಯಮಗಳು ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ:

ಈ ಅಧಿನಿಯಮದ 6 ಮತ್ತು 7ನೇಯ ಪರಿಚೇದಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿರುವ ನಿಯಮಗಳು ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಭಾಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಹಕ್ಕುಗಳ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಫೋರ್ಮ್‌ಎಂಟ್‌ ಎರಡನೇಯ ವಿಭಾಗ – ಶಿಕ್ಷಣ

23ನೇ ವಿಧಿ

1. ಸೀಮೆಂರು ವಾರ್ತ್ತಿಂರುಲ್ಲಿ ರುವ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಅದು ತನ್ನ ಭಾಷೆಯ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ್ಯತೆಯನ್ನು ಹೊರಗೆದವಲು ಶಕ್ತವಾಗಿರುವಂತೆ ಶಿಕ್ಷಣವು ಮಾಡಬೇಕು.
2. ಸೀಮೆಂರು ವಾರ್ತ್ತಿಂರುಲ್ಲಿ ರುವ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯವು ತನ್ನ ಆಡು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊಗಲು ಶಿಕ್ಷಣವು ನೇರವಾಗಬೇಕು.
3. ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಇರುವ ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೈವಿಧ್ಯಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ವಿವಿಧ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳ ನಡುವೆ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಶಿಕ್ಷಣವು ತನ್ನ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಬೇಕು.
4. ಈ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ತತ್ವಗಳ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನಾದರೂ ಕಲಿಯುವ ಹಕ್ಕು ಇರಬೇಕು.

24ನೇ ವಿಧಿ

ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳ ವರಿಗೂ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯು ತಮ್ಮ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲಾ

ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಅಂದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ-ಮೂರ್ಚ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಪ್ರೌಢ, ತಾಂತ್ರಿಕ, ಜಿದ್ಯೋಗಿಕ ಶೈಕ್ಷಣಿಕಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಮತ್ತು ವಯಸ್ಕೀಕ್ಷಣಿಕಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮಟ್ಟದವರೆಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವಾಹಕವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಕಲಿಕೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಇರಬೇಕೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೀರ್ಮಾನಿಸುವ ಹಕ್ಕು ಇರತಕ್ಕದ್ದು.

25ನೇ ವಿಧಿ

ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳೂ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಬಯಸುವ ಮಟ್ಟದವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಾನವ ಹಾಗೂ ದ್ರವ್ಯ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಅಂದರೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಬೋಧನಾ ವಿಧಾನಗಳು, ಪರ್ಯಾಪ್ತಸ್ತಕಗಳು, ಹಣಕಾಸು, ಕಟ್ಟಡಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಮಗ್ರಿ ಸಲಕರಣೆಗಳು, ಪಾರಂಪರಿಕ ಮತ್ತು ನವೀನ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ವೋದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತವೆ.

26ನೇ ವಿಧಿ

ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷಾ-ಸಮುದಾಯಗಳವರೂ ತಮ್ಮ ಜನತೆಯು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರ್ಚ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುವ, ಮತ್ತು ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯ ಜೇರೆ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾತ್ರವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲು ನೆರವಾಗುವಂತಹ ಶೈಕ್ಷಣಿಕವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ.

27ನೇ ವಿಧಿ

ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷಾಸಮುದಾಯಗಳವರೂ ತಮ್ಮ ಸದಸ್ಯರು ಅವರ ಸಾಕ್ಷರತೆ, ಅವರ ಹಿಂದಿನಪರು ಪವಿತ್ರವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಿಟ್ಟಿದ್ದ ಭಾಷೆ ವೋದಲಾದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುವಾಗುವಂತಹ ಶೈಕ್ಷಣಿಕವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ.

28ನೇ ವಿಧಿ

ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳವರೂ, ತಮ್ಮ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಗೆ ಸೇರಿದ ಇತಿಹಾಸ, ಭೂಗೋಳ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಇತರ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ಜ್ಞಾನವನ್ನು, ಹಾಗೂ ಅವರು ಬಯಸಿದ ಇತರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಆಳವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ನೀಡುವಂತಹ ಶೈಕ್ಷಣಿಕವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ.

30ನೇ ವಿಧಿ

ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳವರ ಭಾಷೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನದ ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿರಬೇಕು.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ

ಅ) ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಕುರಿತ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಿಶೇಷಜ್ಞಾನ:

2010ರ ಇಂಫೋಎಯ ವರದಿಯು ತನ್ನ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ: “ಜನಾಗಿಯ ಅಧವಾ ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ (ಅಧವಾ) ಯಾವುದೇ ಆದಿವಾಸಿಗಳ ಮಕ್ಕಳು ಉತ್ತಮವಾದ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಶಾಭಾವನೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರದೆ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಾರೆ, ಮತ್ತು ಹೆಚ್ಚಿ ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುದೆ, ಅತೀ ಕಡಿಮೆ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ನಿಗರ್ಮಿಸುತ್ತಾರೆ” (ಪುಟ 25). ಜಗತ್ತಿನಾಡ್ಯಂತ ತಮ್ಮ ಮನವಾತಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಶಿಕ್ಷಣವಾದ್ಯಾಮದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಸುಮಾರು 221 ದಶಲಕ್ಷ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವರದೇ ಆದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ (ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ-ಎಲ್ಲ1) ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಧವಾ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನು(ಎರಡನೆಯ ಭಾಷೆ-ಎಲ್ಲ2) ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಕಲಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿರಬೇಕು. ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನೀಡುವ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಆಗುವ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಈ ಅಧಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ದೇಶಗಳ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಕಲಿಕೆಯೇ ಬಹು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿದೆ. ಮಕ್ಕಳು ಮಾತನಾಡದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವ

ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮತ್ತಳನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ (ಸ್ಕೂಳ್‌ಬ್ರೌ-ಕಂಗಾಸ್, 2000, ಪುಟ 105). ಆದರೆ, ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನೀಡುವ ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣವು ಮತ್ತಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಗಳನ್ನೀಡುವಾಗಿ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುತ್ತವೆ (ನೋಡಿ: ಬೆನ್ನನ್ 2004 ಬಿ; ಟ್ರಿಡೆಲ್ 2005; ಎಸೋಫಿಲ್ 2006; ಯುನೆಸ್ಕೋ 2006; ಕೊಸೋನೆನ್ 2009; ಯಂಗ್ 2009). ಪರಿಜಿತವರುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು 'ಮತ್ತಳನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ'ಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹಚ್ಚು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಏಕೆಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತಳು ಓದು ಮತ್ತು ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯುವಲ್ಲಿ ಮನುಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಭಾಷಿಕ ತಂತ್ರಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು (ಬೆನ್ನನ್ 2004ಎ, ಪುಟ 1). ಅಂದರೆ, ಮತ್ತಳಿಗೆ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ಭಾಷೆಯು ತಿಳಿದಿದ್ದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅವರು ನೋಡುವ ಪ್ರತೀಕಗಳೊಡನೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಅವರ ಕಲಿಕೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ಭಾಷಿಕ ಕೌಶಲವನ್ನು ಅಂದರೆ ಓದುವುದನ್ನು, ಅವರದಲ್ಲಿದೆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಿರೆ, ಮತ್ತಳು ಪ್ರತೀಕಗಳನ್ನು ಅರಿಯುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡುವ ಮೌದಲು ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಮ್ಮದನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಂತಹ ಜಾನ್ನಗ್ರಹಣದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ದಕ್ಕಿ ಸಮಯವು ಆವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಇದು ಸ್ವಲ್ಪ ದುಭಾರಿಯಾಗಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ 'ಮತ್ತಳನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ'ಯು ಅವಕಾಶವನ್ನು ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಕರು ಮತ್ತಳಲ್ಲಿ ಕಂಠಪಾರಮಾಡುವ ಅಭಾಸವನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಸುಲಭ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಜಾರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕ್ರಮದಿಂದ ಮತ್ತಳು ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕರು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಜಾನ್ನಪಕದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಿಡುಸುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತು, ವಿಷಯಜಾಞವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅಗತ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಗಮನವನ್ನೇ ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ 'ಮತ್ತಳನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ'ಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತಳ ಕಲಿಕೆಯು ಶಿಧಿಲವಾಗಿದ್ದರೂ, ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು (ಎಲ್ 2) ಕಲಿಸಲು ಇದು ಸುಲಭವಾದ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ತಪಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿದೆ (ಟ್ರಿಡೆಲ್ 2005, ಪು. 239; ಕೊಸೋನೆನ್ ಅಂಡ್ ಯಂಗ್ 2009, ಪು. 13). ಮಗನುವಿಗೆ ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಕಲಿಸಲು ಸಮಯವನ್ನು ಹಚ್ಚು ವ್ಯಯಮಾಡಿದಷ್ಟ್ವಾಗಿ ಅಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಿಯನ್ನು ಆ ಮಗನುವು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ

ಎಂಬುದು ಮಿಥ್ಯೆ ಎಂದು ಬಲ್ಲಾಫ ಮತ್ತು ಕಪ್ಪನ್‌ ಗಮನಿಸಿದ್ದೂರೆ (2004, ಪು 6). ಆದರೆ ಅಂತಹ ಕ್ರಮದಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ತಾವು ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕಾಣಿದೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಶರಣಹೊಡೆಯುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಜ್ಞಾನಾಜರ್ಜಸ್ಟೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ದೂರಹೊಗುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಕರೆತರುವುದಾಗಲೀ, ಹಾಗೆ ತಂದಾಗ, ಅವರ ಗಮನವನ್ನು ಸೇಳಿದಿಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲುಪ್ರದಾಗಲೀ ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟಕರವಾದ ಕೆಲಸವಾಗುತ್ತದೆ. ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡಿದರೆ, ಹೊಸ ಜ್ಞಾನವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅವರ ಅಲ್ಲಿವಿಗೆ ತರಲು ಅವರು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ (ಎಲ್ 2) ಪರಿಣಿತಿಂಗುನ್ನು ಸಾಧಿಸುವವರೆಗೂ ಕಾರ್ಯವ ಆವಶ್ಯಕತೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಶಿಕ್ಷಕರು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ನಡುವೆ ವಿಷಯದ ಅರ್ಥವು ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಂಪರ್ಹವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನೂ, ಕಂತಪಾಠಮಾಡುವ ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಒದಲಾಗಿ, ಪರಸ್ಪರ ಒಡನಾಟದ ಮೂಲಕ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಲಿಯಬಹುದು.

ಇಂತಹ ಗುಣಾತ್ಮಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಂಗು ಕಲಿಕೆಂಗುಲ್ಲಿ ಮನರಾಖರಣನ್ನು, ಚೈಪಲ್ಯಗಳನ್ನು, ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಯುವುದನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ, ಆತ್ಮಸೌರವವನ್ನು, ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ, ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಜೀವನದಲ್ಲಿನ ಸಾಧನೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಲು ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತದೆ (ಯಾನೆಸ್‌ಸ್ಕ್ರೋ 2006, ಪುಟಗಳು 2-3). ಸಂವಾದಗಳು, ಸಂಪರ್ಕಗಳು ಪರಿಚಿತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದರಿಂದ, ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯ (ಎಲ್ 1) ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಸರಾಗವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ಸಂವಾದಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಮುಕವಾಗಿ, ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ತ್ಯಾಗ ದೋರಕುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಯನ್ನು ಬಿಡುವ ಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಏನು ಆಗುತ್ತದೆ ಅಥವಾ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ತಮಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲುಪ್ರದು ಕಷ್ಟವಾದಾಗ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಬಲ್ಲವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ತತ್ವರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅವರ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಚೈಪಲ್ಯಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ, ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದನ್ನಾಗಿಸಿರುವ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ನಿಷ್ಕೃಯರಾಗಿ ಕುಳಿತ್ತಿರುವಂತೆ ಅಥವಾ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಯೋಜಿಸದೆ ಬಾಯಿಪಾಠಮಾಡುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಕಲಿಕೆಯ ಬಗೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಸರವು

ಮೂಡಿ ಅನುಕ್ರಮವಾಗುವ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ವಿಫಲವಾಗುವ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವ ಪ್ರಸಂಗಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತವೆ (ಬೆಸ್ಪನ್ 2004ರ, ಪು. 2).

ಆ) ಕನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕುರಿತ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ವಿಶೇಷಣೆ:

- ▲ 2011ರ ಜನಗಣತಿಯ ಪ್ರಕಾರ, ಕನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ 75.4% ಇದ್ದು ಭಾರತದ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ 16ನೆಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನೂ, ಕೇಂದ್ರಾಡಳಿತ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿದರೆ, ಅದು 23ನೆಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನೂ ಪಡೆದಿದೆ.
- ▲ ಕನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ 8.495 ದಶಲಕ್ಷವಿದೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿ ವುಂದುಕೊಂಡ ಕೆಂಪು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ವರ್ಷನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವವರು 1.884 ದಶಲಕ್ಷ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮಾತ್ರ. ಇದರ ಅರ್ಥ, 6.611 ದಶಲಕ್ಷ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಕೈಬಿಡುತ್ತಾರೆ, ಹಾಗೂ ಇಂತಹವರ ಪ್ರಮಾಣ ಶೇ. 77.8ರಷ್ಟು ಇದ್ದು, ಈ ಪ್ರಮಾಣವು ಅತ್ಯಂತ ಅಗಾಧವಾದುದಾಗಿದೆ. ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮೊಟಕುಗೊಳಿಸುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಸಮಸ್ಯೆಯಿರಬೇಕೆಂಬ ತೀವ್ರಾನಸಕ್ಕೆ ನಾವು ಬರಬಹುದು.
- ▲ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಕುರಿತ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷಿಸುವ ಮೊದಲು ನಾವು ಕನಾಟಕದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾತನಾಡುವವರ ಪ್ರಮಾಣಗಳನ್ನು ನೋಡೋಣ:

ಕನ್ನಡ - 64.75%	ಉದ್ದರ್ಭ - 9.72%
ತೆಲುಗು - 8.34%	ತಮಿಳು - 3.82%
ತುಳು - 3.4%	ಕೊಂಕಣಿ - 1.8%
ಮರಾಠಿ - 3.95%	ಮಲಯಾಳಮ್ - 1.7%
ಕೊಡವ - 0.3%	

- ▲ ನಾವು ಮೇಲಿನ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಭಾವನೆಯೊಂದು ಸಮಾನ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯನ್ನು (ಎಲ್ 1) ನಿರ್ಣಿಸಿರುವುದೇ ಎಂಬುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.
- ▲ ಭಾತ್ಯಭಾಷೆಯನ್ನು ನಿರ್ಣಿಸಿದುದು ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಲ್ಲವೆಂದರೆ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು ಕೇವಲ 75.4%ರಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಸ್ಥಿತವಾಗಿದೆ? ಸರಕಾರವು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಉಂಟದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಮತ್ತು ಅನುದಾನವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ ಉಚಿತ ಮತ್ತು ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ಲಾಸವಿದ್ದರೂ, ಇಪ್ಪು ಕಡಿಮೆಯ ಸಾಕ್ಷರತೆಗೆ ಬಡತನವು ಕಾರಣವಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.
- ▲ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸದಿರುವುದರ ಕಾರಣವು ಈ ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ (ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ) ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಶಾಲೆಗಳ ಪಾಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿರುವುದು ಮತ್ತು ಅವುಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಮರ್ಥರಾಗದೆ ಇರುವುದೇ ಆಗಿದೆ.

ಇ) ತೋಲನಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ:

ಈ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕನಾಂಟಕವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆತ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಂದಿರುವ ಇತರ ಕೆಲವು ರಾಜ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಭಾರತವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳಿಯ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿರುವ ಇತರ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

1) ಕೇರಳ

ಕೇರಳದಲ್ಲಿರುವ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ 93.91%. ಕೇರಳವನ್ನು 1991ರ ಏಪ್ರಿಲ್ 18ರಂದು 'ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಸಾಕ್ಷರ ರಾಜ್ಯ'ವೆಂದು ಘೋಷಿಸಲಾಯಿತು. ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮೊಟಕುಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಮಾಣವು ಕೇರಳದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆಯಿದೆ, ಅದು ಕೆಳ ಪ್ರಾಧಿಕಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ 0.59%, ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಧಿಕಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ 0.52% ಹಾಗೂ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ಹಂತದಲ್ಲಿ 1.29% ಇದೆ. ಈ ಶೇಕಡಾವಾರು ಪ್ರಮಾಣವು ದೇಶದ ಇತರ ಯಾವುದೇ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದರೂ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಕೇರಳದ ಎಲ್ಲಾ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುದು ಮಲೆಯಾಳಂ ಆಗಿದೆ.

సరకారి శాలేగళ్ళప్పే అల్లదే, ఖాసగి, అనుదానిత మత్తు అనుదానవన్న పడెయద శాలేగళ్లల్ని కొడ మలేయాళవన్న శిక్షణమాధ్యమవన్నాగి బళసలాగుత్తిదే. శాలేయల్లి బోధిసువ హగూ మనేయల్లి మాతనాదువ తమ్మ మాతృభాషేయల్లి ప్రామిళ్ళవన్న సాధిసిద మేలే, కేరళద విద్యార్థిగళు బేరే భాషేగళన్న కలియుత్తిరువ విద్యార్థిగళొడనే వ్యవహరిసువాగ యావ బగెయ శైందరయన్న అనుభవిసువుద్దిల్:

1) ಲಕ್ಷದ್ವೀಪ

ଲକ୍ଷ୍ମୀପେନ୍ଦ୍ର କେ'ଣଦ୍ରାଦଳିତ ପ୍ରଦେଶପନ୍ନାଗି 1956ରଲ୍ଲି ଫୋଇସିଦାଗ ଅଲ୍ଲି ବିତ୍ରୁ ଦ୍ଵୀପନ୍ଦ୍ର ହୋରତୁପଡ଼ିସି ବଂଦୋଂଦୁ ଦ୍ଵୀପକ୍ଷେ ବଂଦରଠିତେ, ଛପୁ ବଂବତ୍ତେ ପାଦମିକ ଶାଳେଗିଦ୍ଵାରା ଶାଳେଗି ଅଗତ୍ୟବାଦ କଟ୍ଟିଦିବାଗଲି, ବେଳାଦମ୍ପୁ ଯୋଗ୍ୟ ଶିକ୍ଷକରାଗଲି ଜରାଲିଲି. 1951ର ଜନଗଣିତିଯିଂତେ ଅଲ୍ଲିନ ସାକ୍ଷରତେଯ ପ୍ରମାଣ 15.23% ଇତୁ. ପ୍ରୈଦିଶ ଶିକ୍ଷଣକେ ଅଗତ୍ୟବାଦ ସୌଲଭ୍ୟଗଳିରଲିଲି. କଳ୍ପିତ ନଲଚତୁର ବର୍ଷାଗଳିଲି ଲକ୍ଷ୍ମୀପେନ୍ଦ୍ରଲିନ ଶିକ୍ଷଣ କ୍ଷେତ୍ରଦଲି ଅଧ୍ୟତ୍ମବାଦ ପ୍ରଗତିଯାଦି. ହଙ୍ଗମରେ ଶିକ୍ଷଣ ସଂସ୍ଥାଗଳିନ୍ଦ୍ରିୟ କିମ୍ବା ଦ୍ଵୀପଗଢ଼ିଲି ସାହିସଲାଯିତୁ.

- ಈ ದ್ವೀಪಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಆದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯು ಅಶ್ವಯುಕರವಾಗಿದೆ
 - ಈ ಅಂಡಿಅಂಶಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷಿಸುತ್ತು, ಅಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕೂಡ ವಿಶೇಷಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಲಕ್ಷದೇವಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕಣ ನೀತಿ:

ଲକ୍ଷ୍ମୀପଗଳିଲା ଶିକ୍ଷଣ ପ୍ରକାରପନ୍ତୁ ଏରଦୁ ଭାଗବାଗି ବିଂଗଜିସବହୁଦୁ. ମୋଦଲନେଯଦୁ ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷଣ ମୁତ୍ତୁ ଏରଦନେଯଦୁ ମାଧ୍ୟମିକ ଶିକ୍ଷଣ. ପ୍ରାଥମିକ ଶିକ୍ଷଣଦଲୀ ମୁଲୀଯାଳଂ ଭାବେ ଶିକ୍ଷଣ ମାଧ୍ୟମବାଦରେ, ମାଧ୍ୟମିକ ଶାଲା ଶିକ୍ଷଣଦଲୀ ମୁଲୀଯାଳଂ ମୁତ୍ତୁ ଇଣ୍ଡିଆ ଏରଦଳ ଭାବେଗଲୁ ଶିକ୍ଷଣମାଧ୍ୟମଗଳାଗିବେ. ଇଦୁ କେ କେଣଦ୍ରାଦଳିତ ପ୍ରଦେଶଦଲୀନ ସାଧିସଲାଗିରୁବ ସାକ୍ଷରତା ପ୍ରମାଣକେ ମୁଖ୍ୟ କାରଣିବାଗିଦେ. ସର୍ଵ ଶିକ୍ଷଣ ଅଭିଯାନ, ଲକ୍ଷ୍ମୀପ ପରିଯ୍ୟକ୍ତ ଶିକ୍ଷଣ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମୋଦଲାଦ ସରକାରି ଯୋଜନେଗଲୁ ଆକଞ୍ଚକାବାଗୁପ୍ରଦକ୍ଷେ ମୁତ୍ତୁ ସାକ୍ଷରତେଯିଲ୍ଲା କେ ମୁଣ୍ଡପନ୍ତୁ ମୁଣ୍ଡଲୁ ଅଲ୍ଲିନ ସରକାରଦ ମୁତ୍ତୁପରିଚ୍ୟ ବହୁମଣ୍ଡିଙ୍କ କାରଣିବାଗିଦେ.

3) ಮಿರ್ಫೋರೆಂ:

ಮಿರ್ಫು ಭಾಷೆಯು ಮಿರ್ಫೋರೆಂನ ಮಾತೃಭಾಷೆ. ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡ್ಯಾಮವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಆದರೆ, ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಿರ್ಫು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡ್ಯಾಮವನ್ನಾಗಿ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. 2011ರ ಜನಗಣತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಇಲ್ಲಿನ ಸಾಕ್ಷರತೆಯು 91.58%ರಷ್ಟಿದೆ. ದಾಖಿಲಾತಿಯ ಪ್ರಮಾಣ 150.7ರಷ್ಟು ಇದ್ದು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಿರ್ಫೋರೆಂ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಸಾಫಾನದಲ್ಲಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು 919 ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಿರ್ಫು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡ್ಯಾಮವಾಗಿದ್ದರೆ, 859 ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಆ ಸ್ಕೂಲನದಲ್ಲಿದೆ ಮತ್ತು ಮಾಡ್ಯಾಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ 661 ಮತ್ತು 679. ಈ ರಾಜ್ಯದ ಶೇ. 95ರಷ್ಟೆಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಿರ್ಫು ಭಾಷೆಯು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡ್ಯಾಮವಾಗಿದೆ. ನಾವೀಗ ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ದಾಖಿಲಾತಿಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ವಿಶೇಷಿಸೋಣ. (ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡ್ಯಾಮವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಆಗಿದೆ).

ನಾಲ್ಕನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗಿನ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ 97,160 ಜನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ದಾಖಿಲಾದರೆ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಈ ಪ್ರಮಾಣವು 68,992.

5ರಿಂದ 7ನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗಿನ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ದಾಖಿಲಾದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ 43,997 ಮತ್ತು 21,374.

8ರಿಂದ 11ನೆಯ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿನ ಈ ಪ್ರಮಾಣವು ಕ್ರಮವಾಗಿ 34,653 ಮತ್ತು 15,599.

ಮಿರ್ಫೋರೆಂ ಜನತೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕುರಿತು ಎಪ್ಪರಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದು ಈ ಸಂಖ್ಯೆಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ಗೊಳಿಸಿರವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು ಈ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮಟ್ಟಲು ಇದು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಕೇವಲ ಶೇ. 8ರಷ್ಟನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದರೆ, ಈ ರಾಜ್ಯದ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು ಶೇ. 100ರಷ್ಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ಕ್ರಮವನ್ನು ಕನಾರ್ಟಿಕದಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಲು ಏಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ? ನಾವು ಈ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕನಾರ್ಟಿಕವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಾಕ್ಷರ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಏಕೆ ಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಘಾಟಿಸುತ್ತದೆ.

ನಾವು ಈಗ ಕನಾರ್ಟಿಕದಲ್ಲಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ.

4) ಕನಾಟಕ

ಈ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಸಾಕ್ಷರತೆಯಲ್ಲಿ ಕನಾಟಕದ ಪ್ರಮಾಣವು ಶೇ. 75.4ರಷ್ಟುರ್ಷು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಸ್ಥಾನ 23ನೆಯದಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸರಕಾರಿ ಪತ್ರಕ್ರಮ ಮತ್ತು ಸೂಕ್ತ ಮಂಡಳಿಗಳಿಧ್ಯಾರೂ ಕನಾಟಕದಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ರಮವು ಸೂಕ್ತವಾಗಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇದನ್ನು ಸಮಾನವಾಗಿ ಅನುಸರಿಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಕೆಲವು ಎಲ್ಲಾಕೆಜಿಯಲ್ಲಿನ ಬೋಧನೆಯು 2×1 ಇಧರೆ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವೇ, ಮಗುವಿನ ಮನಸ್ಸಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ನಿಲರ್ಕಿಸಿ ಬೋಧನೆಯು 12×1 ಇದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಅಸಂಖ್ಯೆ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಖಾಸಗಿಯವರು ತೆರೆದಿದ್ದಾರೆ, ಆದರೆ ಇವೆಲ್ಲ ಇರುವುದು ಪ್ರಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರ. ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿರುವ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಪೂರ್ಣ ವಿಕಸನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವುದು ಆಯಾ ಮಗುವಿನ ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿನ ಬೋಧನೆ. ಹತ್ತನೆಯ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದವರನ್ನು ವಿಶ್ವಜ್ಞಾನಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿದರೆ ಇದು ನಮಗೆ ಸ್ಟಿಕರಪ್ಪ ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದವರಲ್ಲಿ ಬಹಳಪ್ಪ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತವರೇ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದುದನ್ನು ಸಾಧಿಸಬಹುದಾದರೆ, ಮಾತೃಭಾಷೆಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಬೇರೊಂದು ಭಾಷೆಗೆ ಏಕ ಆದೃತೆಯನ್ನು ನೀಡಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ಆಗ ನಾವು ಇತರ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳೊಡನೆ ಭಾರತವನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ಆ ದೇಶಗಳು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಎಷ್ಟು ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸೋಣ:

ಭಾರತ ಮತ್ತು ಇತರ ಕೆಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸ್ಥಾನ

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ 74.4% ಇದೆ. ಅಂಡೋರ, ಫಿನೊಲ್ಯಾಂಡ್, ಉತ್ತರ ಕೊರಿಯಾ, ಲಕ್ಸಂಬರ್ಗ್ ಮತ್ತು ಇನ್ಡಿಯಾ ಹಲವಾರು ದೇಶಗಳ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು 99% ಇದೆ.⁵ ಅಲ್ಲಿರುವ ಜನತೆಗಳಿಗೂ ಭಾರತದ ಜನತೆಗೂ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾದರೂ ಯಾವುದು? ಅಂಡೋರದಲ್ಲಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುವಂತಹ ಸಾನಿಷ್ಟ, ಕೈಟಲಾನ್, ಪ್ರೇಂಚ್ ಮತ್ತು ಹೋಚುಗೀಸ್ ಭಾಷೆಗಳು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿವೆ. ಫಿನೊಲ್ಯಾಂಡ್‌ನಕ್ತ ನಾವು ನಮ್ಮೆ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಹರಿಸಿದರೆ, ಅಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಫಿನೊಷ್ಟ್ ಭಾಷೆಯು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದ್ದರೆ, ಇನ್ಹಾಂದು ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುವ ಸ್ವೇಡಿಷ್ ಕರಾವಳಿ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಮತ್ತು ಅಬೋ ಅಕಾಡಮಿಯಲ್ಲಿನ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಸಾಫ್ತಿವೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಸ್ವೇಡಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಕ್ಕಿನ್ನು ಅಲ್ಲಿನ ಸಂವಿಧಾನವು ಜನರಿಗೆ ನೀಡಿದೆ. ಆ ದೇಶದ ಉತ್ತರ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಮೀ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.⁶

ಲಕ್ಸಂಬರ್ಗ್‌ನಲ್ಲಿ, ತಮ್ಮ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಮೊದಲು ಅಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರೂ ಲೆಟ್ಟಂಬಗಿಂಷ್, ಪ್ರೇಂಚ್ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾಣಭಾತವಾದ ಜರ್ಮನ್‌ನ್ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿನ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಧೀಕ್ಷಾವನ್ನು ಸಾಬಿತು ಮಾಡಬೇಕು.⁷

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗೆದೆ?

ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಬಹುತೇಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡುವವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡುವನ್ನಾಗಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳ ಸ್ಥಳೀಯ ಏನು ಎಂಬುದು ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಜಿರಪರಿಚಿತ. ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಸ್ಥಳೀಯಿರಲಿ, ಅವಗಳು ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು 'ಇಂಗ್ಲಿಷ್' ಮಾಡುವುದ ಶಾಲೆ, 'ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಾಲೆ' ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಜನರು ಇಂತಹ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮರುಭಾಗುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡುವಾಗ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಳೀಯನ್ನು ಅವರು ಪರಿಗಣಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಕಾನೂನುಗಳ ಮೂಲಕ 'ಉಚಿತ ಮತ್ತು ಕಡ್ಡಾಯಶಿಕ್ಷಣ'ದಂತಹ ಹಲವಾರು ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಜನತೆಗೆ ಸರಕಾರವು ದಯಪಾಲಿಸದ ಮೇಲೂ ಇತರ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಡುವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಅತೀ ಹೆಚ್ಚಿಗೆಯವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು ಕೇವಲ 74.4ನಷ್ಟೇ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಇದೇ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಹೊಸ ಹೊಸ ವುಂಡಿಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಹಾಕುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾದುದು ಏನೋ ಇದೆ. ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಉತ್ತಮಪಡಿಸದೇ ಇದ್ದರೆ ನಾವು ಎಂದೆಂದಿಗೂ 'ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ದೇಶ'ವಾಗಿ ಇರುತ್ತೇವಯೇ ಹೊರತು, ಎಂದಿಗೂ 'ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ದೇಶ'ವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ಭಾರತ ಹಾಗೂ ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ

ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ

ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಣಕಾಸು ನಿಧಿಯ ವರದಿಯ ಪಕಾರ ಸಾಕ್ಷರತೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತವು 9ನೇಯ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತ್ಯಾಪಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿನ ಮೊದಲ ಮೂರು ದೇಶಗಳಿಂದರೆ, ಅಮೆರಿಕಾ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳು, ಚೈನಾ ಮತ್ತು ಜಪಾನ್.⁸ ನಾವು ಈಗ ಈ ದೇಶಗಳ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣಮಾರ್ಗಮಾನವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ. ಅಮೆರಿಕಾ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ 99% ಇದ್ದು ಅಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರ್ಗಮಾನವು ಅಮೆರಿಕನ್ ಇಂಗ್ಲಿಷ್. ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾನಿಷ್, ಪ್ರೆಂಚ್ ಮತ್ತು ಹವಾಯನ್ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದರೂ ಅಂತಹ ಶಾಲೆಗಳ ಪ್ರಮಾಣ ಅತ್ಯಾಪ್ತ.

ಜಪಾನಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣ 99% ಇದೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಹಾಗೂ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಶಿಕ್ಷಣಮಾರ್ಗಮಾನವು ಜಪಾನೀಸ್ ಭಾಷೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಜಪಾನೀಸ್ ಭಾಷೆಯು ಶಿಕ್ಷಣಮಾರ್ಗಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಜಪಾನಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದು ದುರ್ಭಾಗ್ಯ. ಇದು ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಲ್ಲವೇ? ಖಿಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಹೌದು ಮತ್ತು ಇದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರು ಮೊದಲ ಮೂರು ಸಾನಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿರುವುದು.

95.1% ಸಾಕ್ಷರತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಜೀವಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮ್ಯಾಂಡರಿನ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡುವವನ್ನಾಗಿ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಜನಾಂಗೀಯ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಗೋಲಿಯನ್, ಓಬೆಂಟಿಯನ್ ಮತ್ತು ಕೊರಿಯನ್ ಭಾಷೆಗಳು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡುವವಾಗಿವೆ. ಇತ್ತೀಚಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಜಂಟಿ ಪ್ರಾಯೋಜಕತ್ವದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಂಪೂರ್ಣ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗೆದೆ? ಭಾರತದ ಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವವನ್ನು ಕುರಿತು ಈಗಾಗಲೇ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ನಾವು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಹೊಂದಿದ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಬೇಕಾದರೆ, ನಮ್ಮ ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ನಾವು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಮತ್ತು ಇದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ನಮ್ಮ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವವನ್ನಾಗಿಸಬೇಕು. ಇದನ್ನು ಮಾಡುವವರಿಗೆ, ಯಾವುದೇ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವದು ಕಷ್ಟ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಭವ್ಯತೆಯ ಶಿಖಿರವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಏರಲು ಸಾಕ್ಷರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಏರಿಸುವುದೊಂದೇ ನಮಗಿರುವ ಮಾರ್ಗ. ನಾವು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡುವುಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟೆಂದು ಮಹತ್ವವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿರುವುದರ ಹಿಂದಿರುವ ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ಅನ್ಯಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿಯ ಕಷ್ಟದಿಂದಾಗಿಯೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಕ್ಯಾಬಿಡುತ್ತಿರುವವರ ಪ್ರಮಾಣ ಅಧಿಕವಾಗಿರುವದು.

ಶಿಕ್ಷಣ ಅಥವಾ ಜಿಡಿಪಿಗಳನ್ನು (ಒಟ್ಟು ಆಂತರಿಕ ಉತ್ತರನ್) ಬಿಟ್ಟರೂ, ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯೇ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಸಾಫ್ಟ್‌ವರವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ಭಾರತವು, ಯಾವ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ನೀವು ನೋಡಿದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುವಿರಿ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸರಿಯಿದೆಯೆಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ಹಿಂದುಳಿದಿರುವುದೇಕೆ?

‘ಶಿಕ್ಷಣವ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ದೇಶದ ಜ್ಞಾನ್ಯಾಸಿ’ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಈ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಏರಿಸುವ ಮೂಲಕವೇ ನಾವು ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಆಳುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಹದಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ ಇದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಿಂತ ಗುಣಮಟ್ಟವೇ ಪ್ರಥಾನವಾಗಿರಬೇಕು. ನಾವು ಪರದೇಶದ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗೆ ಬದಲಾಗಿ ನಮ್ಮ ತಾಯಿನುಡಿಗೆ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡಿದರೆ, ನಾವುನಿಶ್ಚಯಂತುವಾಗಿಂತೂ ಈ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಆಳಬಹುದು.

ಭಾಷೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿನ ತಪ್ಪುಕಲ್ಪನೆಗಳು

ಒಂದು ದೇಶ- ಒಂದು ಭಾಷೆ ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಹಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವ 'ಒಂದು ದೇಶವನ್ನು ಒಗ್ಗಟ್ಟಾಗಿಡಲು ಒಂದೇ ಭಾಷೆ ಇರಬೇಕು' ಎಂಬ ವಸಾಹತುಳಾಹಿಯ ಕಲ್ಪನೆ ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ವಿದೇಶೀ ಭಾಷೆಯನ್ನು 'ತಟಸ್ಥ' ಭಾಷೆಯಿಂದು ಹೇರುವ ಕ್ರಿಯೆಯು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಆಯಾ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಬಕ್ಕೆಕ್ಕೆ ಸಾಧನಗಳಾಗಿಲ್ಲ. ಅಧವಾ ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನುಳ್ಳ ದೇಶಗಳಾದ ಸೋಮಾಲಿಯ, ಬುರುಂಡಿ ಅಥವಾ ರ್ಯಾಂಡಾಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರತೆಯ ನಿಶ್ಚಯವಿಲ್ಲ. ಬಾಂಗ್ಲಾದೇಶ, ಪಾಕಿಸ್ತಾನ, ಮ್ಯಾನ್‌ಮಾರ್ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಲಂಕಾಗಳಂತಹ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಹುಭಾಷಿಕ ತೆಂಪು ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಒಫ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬಿರುವುದೇ, ಆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಸ್ಥಿರತೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಅಂಶಗಳಾಗಿವೆ (ಓವೇನ್, 2003) @ (ಬನ್ನನ್, 2009).

ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಆಧುನಿಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಲು ಸಮರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಮತ್ತೊಂದು ತಪ್ಪುಕಲ್ಪನೆ. ಬೇರೆಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ, ಯೂರೋಪಿಯನ್ ಭಾಷೆಗಳು ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ಸಮರ್ಥ ಭಾಷೆಗಳು ಎನ್ನುವುದು ಮತ್ತೊಂದು ವಸಾಹತುಳಾಹಿ ಕಲ್ಪನೆ. ಆದರೆ ಮಾನವನ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳೂ ತಪ್ಪು ಜನರ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಲು ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಹೋಸ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ಒಂಕಿಸಿಕೊಂಡು ವಿಸ್ತೃತಗೊಳ್ಳುವ ಸಾಮಾಜಿಕವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ.

ಲೀಯೋಪ್‌ಎಲ್ಲೊ ಸೆಂಫಾರ್ ಕು ವಿಷಯವನ್ನು ಇನ್‌ಸ್ಟಿನ್ಯೂನ್ ಸಾಪೇಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಸನೆಗಲೊನ ಸಾಮನ್ಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುವ ವೋಲೋಫ್‌ಗೆ ಅನುವಾದಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಸಿದ್ಧಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿದ. ಭಾಷೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಚೌಧೂರ್ ಕೆ ವಲಯಿಗಳಲ್ಲಿ ಬರಹ, ಪ್ರಕಟಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ಚಾರಿತ್ರಿಕವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲಾಗಿದೆಯೋ ಆ ಭಾಷೆಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿವ ಅಷ್ಟೇ (ಅಲೆಗ್ನಾಂಡರ್, 2003) @ (ಬಿನ್ನೊ, 2009).

ಮೇಲೆ ಸ್ವಷ್ಟಪಡಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಯೂ ಯಾವುದೇ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಲು ಸಮರ್ಥವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಸುತ್ತ ಅಜಾನ್‌ನಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕೆಲವು ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಗಳು ಮನೆಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ, ನಾವು ಇದರ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

ಎಕ್ಕುರಚನೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಂದು ಭಾಷೆ ಮೇಲು, ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷೆ ಕೇಳು ಎನ್ನುವ ಹಾಗಿಲ್ಲ ಯಾವ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮಸ್ತಕವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೂ ನಮಗೆ ಇದು ಅರಿವಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ವ್ಯಾಕರಣದ ಮಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರದ ಭಾಷೆಯು ಕೂಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಭಾಷೆಯಷ್ಟೇ ವ್ಯಾಕರಣಬ್ರಥವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಎಕ್ಕುರಚನಾ ಕ್ರಮದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳೂ ಸಮಾನವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು. ಒಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯಿದೆ ಅಥವಾ ಬಡತನವಿದೆ ಎಂಬ ಮಿಥ್ಯಕಲ್ಪನೆಗಳಿಗೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪದಸಂಪತ್ತೇ ಮೂಲ ಕಾರಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ವಿಜಾನ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳಂತಹ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಪದಸಂಪತ್ತು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲವೆನ್ನುವ ಮಾತನ್ನು ನಾವು ಆಗಾಗ ಕೇಳುತ್ತಿರುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ಈ ಆರೋಪವು ಆಯಾ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪದಸಂಪತ್ತಿನ ಬಗೆಗೆ ಇರುವ ಅಜಾನ್‌ನಿಂದ ಮೂಡಿರುವಂತಹದಾಗಿರೆ.

ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಪದಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ವಿಸ್ತಾರವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರಿನಂತೆ ಇರುವ ಮೂಲಪದಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗೆ ಹಚ್ಚಿವ ಪ್ರತ್ಯೆಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಪದಸಂಪತ್ತನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮಾನ್ಯವು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇಂತಹ ಮೂಲಪದಗಳು ಹಾಗೂ ಪ್ರತ್ಯೆಯಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ-ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಅಂತಹ ಬೇದವಿರುವುದಿಲ್ಲ

ಈ ಮುಂದೆ ನೀಡಿರುವ ಕೆಲವು ಪದಗಳು ನನ್ನ ಈ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮತ್ತೆಮ್ಮು ಸ್ಥಷ್ಟಗೊಳಿಸಬಲ್ಲವು:

1. Haem. ರಕ್ತವೆನ್ನುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಒಂದು ಮಾರ್ಗಪ್ರಕ್ರಯ.
2. Haemocyte. ರಕ್ತಕೋಶ
3. Haemagogue. ಇರುತ್ತಸ್ರಾವ ಮತ್ತು ಮೂಲವ್ಯಾಧಿಯಲ್ಲಿ ರಕ್ತಸ್ರಾವವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಜೀವಧ.
4. Haemal. ರಕ್ತಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ.
5. Haemalopia. ರಕ್ತವು ಕಣ್ಣಿನ ಗುಡ್ಡೆಯೊಳಕ್ಕೆ ನುಗ್ನುವುದು.
6. Haemangiectasis. ರಕ್ತನಾಳಗಳು ಉಬ್ಬಾವುದು
7. Haemangioma. ರಕ್ತನಾಳಗಳ ಅಸಾಮಾನ್ಯ ಬೆಳವಣಿಗೆ
8. Haemarthrosis. ರಕ್ತವು ಸಾಂಯುವಿನ ಸಂಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವುದು
9. Haematemesis. ರಕ್ತವನ್ನು ವಾಂತಿಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು
10. Haematin. ರಕ್ತದ ಹಿಮೋಗ್ಲೋಬಿನ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿಣದ ಅಂಶವಿರುವುದು.
11. Haematinic. ರಕ್ತದ ಗುಣವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಸುವ ಅಂಶ
12. Haematinuria. ಹಿಮಾಟಿನ್ ಅಂಶವು ಮೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು
13. Haematocele. ರಕ್ತವು ಉತ್ತರದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವುದು
14. Haematocolpos. ಇರುತ್ತಸ್ರಾವವು ಹೊರಗೆ ಹೋಗದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವ, ಹುಟ್ಟನಿಂದಲೇ ಬಂದಿರುವ ಯೋನಿಯ ಸಂಕುಚಿತತೆ.
15. Haematogenesises. ರಕ್ತದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ
16. Haematoid. ರಕ್ತದ ಲಕ್ಷಣ, ಸ್ವರೂಪಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ,
17. Haematology. ರಕ್ತವನ್ನು ಕುರಿತ ವಿಜ್ಞಾನ
18. Haemolysis. ರಕ್ತಕಣಗಳ ನಾಶ ಮತ್ತು ಹಿಮೋಗ್ಲೋಬಿನ್ ಹೊರಚೆಲ್ಲುವುದು
19. Haematoma. ರಕ್ತಗೆಂಡ್ಡೆ
20. Haemophilia. ರಕ್ತದ ಹಿಮ್ಮುಗಟ್ಟದಿರುವ ಗುಣ

ಈ ಪದಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮುಲ್ಲಿ ಪದಗಳೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಮೇಲುನೋಟಕ್ಕೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಇಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ಪದಗಳೂ ರಕ್ತ ಎಂಬರ್ಥದ Haem ಎಂದ ಮೂಲಪದಕ್ಕೆ ಪರಪದಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ವಾಡಿಕೊಂಡಿರುವೆಂತಹವುಗಳೇ. ಈ ಕೆಳಕಂಡ ಹಿಂದಿ(ಸಂಸ್ಕೃತ) ಪದಗಳು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಪದಗಳಿಗೆ ಪಯ್ಯಾಯಪದಗಳಾಗಿವೆ. ಇದರಿಂದ ನಮಗೆ ನಮ್ಮುಲ್ಲಿ ಹೂಡ ಈ ಪದಗಳು ಇವೆ ಅಥವಾ ಅಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ನಾವು ಟಂಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ:

1. ರಕ್ತ
2. ರಕ್ತಕೋಶಿಕ
3. ರಕ್ತಪ್ರೇರಕ
4. ರಕ್ತೀಯ
5. ರಕ್ತೀಯ ನೇತ್ರ (ರಕ್ತನೇತ್ರ)
6. ರಕ್ತವಾಹಿನಿ-ಪಾಸಾರ
7. ರಕ್ತಮಸ್ಸ
8. ರಕ್ತಜೋರ್ ವಿಕಾರ
9. ರಕ್ತವಮನ
10. ಲೋಹರಕ್ತೀಯ
11. ರಕ್ತವರ್ಧಕ
12. ರಕ್ತಮೂತ್ರ
13. ರಕ್ತಗ್ರಂಧ/ಸೂಜನ್
14. ರಕ್ತಮಾಸ್ಥಾನೋದ್ದಾಸ
15. ರಕ್ತ ಉತ್ಪಾದನೆ
16. ರಕ್ತರೂಪ
17. ರಕ್ತವಿಜ್ಞಾನ
18. ರಕ್ತಹ್ರಾಸ
19. ರಕ್ತಜಮಾಹೋಣೋತ

ನಮ್ಮ ಪದಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೊರತೆಯಿದೆಯಂದು ಹೇಳುವುದು ಕೇವಲ ನಮ್ಮ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸುವ ಸಾಧನವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಷನ ಪದಸಂಪತ್ತಿನ ಬಗೆಗೆ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಹಿಂದಿನ ವಾಸ್ತವಾಂಶಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪದಗಳು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಡುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುವೂ ಮೂಲ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪದಗಳಲ್ಲ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಕಡಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಪದಗಳೇ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ನ ಪದಸಂಪತ್ತಿನ ಬಹುಭಾಗವು ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಅಥವಾ ಗ್ರೀಕ್ ಮೂಲದವಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಪರಿಣಾಮಿಯಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾವು ವಿಜ್ಞಾನದ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪಿ ಕಲ್ಪನೆ.

ಅಂಟುರೋಗದಂತೆ ಹಬ್ಬಿರುವ ಇನ್ಸೂರ್ಮ ತಪ್ಪಿಕಲ್ಪನೆಯೆಂದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರಭುತ್ವವು ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚದೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ನಮಗಿರುವ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲು ಎಂಬುದು. ಇದರ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಭಾಷಿಕಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಏನಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ದೀತೀಯ ಭಾಷೆ (ಎಲ್ 2) ಎಂಬ ಜಾಗತಿಕ ತಪ್ಪಿ ಕಲ್ಪನೆ:

ದೀತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುವ ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆಯು ಉನ್ನತ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಅವಕಾಶಗಳಿಗೆ ಆವಶ್ಯಕ ಎಂಬುದನ್ನು ಪಡೇ ಪಡೇ ಹೇಳುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, 1992ರಲ್ಲಿ ಫಿಲಿಪ್ಪಾಸನ್ ಅವರು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಾಗೆ ಇದು ನಿವಾರಿದಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ಕಲ್ಪನೆಯಲ್ಲ, ಬದಲಿಗೆ ಶಕ್ತಿ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳು ಅರ್ಥವಾ ಆ ದೇಶಗಳ ಭಾಷೆಗಳ ಕೂಟವು ಉದ್ದೇಶಮೂರ್ಚಕವಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿ, ಬೆಳೆಸಿದ ಭೂತವಾಗಿದೆ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ಕಡಿಮೆ ತಲಾ ಆದಾಯವನ್ನು ಉದ್ಯೋಗನಿರತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಏರುತ್ತಲೇ ಇವೆ ಮತ್ತು ಪಾಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಇವರು ಪಡೆಯುವ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಈ ಜನರಿಗೆ ವಿಶ್ವಮಾರುಕಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲವಾಗಿ, ದೀತೀಯ ಭಾಷೆಯ ಉಪಯೋಗವೇ ಇವರಿಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ (ಬ್ರಾಹ್ಮಿಯೊ 2002) @ (ಬೆನ್ನನ್, 2005).

ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ನ ಸಾನದ ಬಗೆಗೆ ಒಂದು ಸ್ಥಾಲವಾದ ನೋಟ:

ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆಯಾಗಿದ್ದರೂ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡುವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ತೋರಿಸಲು ಕೆಲವು ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಸಾಕು.

2007ರಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಕೇವಲ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಉಗಾಂಡವು ತೀವ್ರಾನವಾಡಿತು. ಈ ಯೋಜನೆಯು ಸಫಲವಾಯಿತು ಕೂಡ. 2008ರಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಸಮೀಕ್ಷೆಯು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಈ ತೀವ್ರಾನವು ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿತು.

ಉಗಾಂಡದಲ್ಲಿ 52 ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳು ಇವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯ ಅಡಿಪಾಯವನ್ನು ಉಳ್ಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ವಿದೇಶೀ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಕಲಿಯಬಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಈ ಬದಲಾವಣೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಸೂತ್ರ. ಈ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಮೊದಲು ಉಗಾಂಡದಲ್ಲಿ ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣವು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಿಂದಲೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಇತ್ತು (ವಿವರಗಳಿಗೆ ನೋಡಿ: ಕವುಮಾ, 2009).

ಮಲೇಷಿಯ ಸರ್ಕಾರವು 2009ರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಣಿತ ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ಭಾಷಾ ಮಲೇಷಿಯಾವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಜ್ಯೋತಿಸ್ ಮತ್ತು ತಮಿಳು ಭಾಷೆಗಳನ್ನೂ ಬಳಸಬೇಕೆಂದು ತೀವ್ರಾನಿಸಿತು. ನಮ್ಮ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ದೇಶೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಿದರೆ ಅದೊಂದು ಅಪರಾಧವನ್ನು ನೀತಿನಿರೂಪಕರ ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮಲೇಷಿಯಾದಲ್ಲಿರುವ ತಮಿಳಿಗಿ ತಮಿಳನಲ್ಲಿಯೇ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವ ಆ ಸರ್ಕಾರದ ನಿರ್ದಾರಕ್ಕಿಂತ ಜೇರೆ ಯಾವ ನಿದರ್ಶನವೂ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಪಂಜಾಬಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗಾದೆ ಇದೆ: 'ವಿವೇಕವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಾವಿಯೂ ಬ್ರಿಟೀಶೋಗುತ್ತದೆ'. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಹೀಗಾಗುತ್ತದೆಯೋ, ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷನ ಭಾತ ಹೊಕ್ಕಿರುವ ನಮ್ಮವರ ತಲೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಖಾಲಿಯಾಗಿವೆ ಎಂಬುದಂತೂ ಸತ್ಯ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ನಷ್ಟವೂ ಇಲ್ಲ.

ನ್ಯೂರಿಯ್ಲ್ಯಾಂಡ್ ಮತ್ತು ಬ್ರಿಟನ್‌ಗಳು ಇತ್ತೀಚಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ (ಹೊರಗಿನಿಂದ ಬಂದವರ್ತೆ ಭಾಷೆಗಳು ಇದ್ದರೂ) ತವ್ರಿ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಗಳತ್ತ ಹಾಗೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸುವತ್ತೆ ತಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ಹರಿಸಿವೆ. ಮಾರ್ಪಾರಿ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಕುರಿತ ನ್ಯೂರಿಯ್ಲ್ಯಾಂಡ್‌ನ ನೀತಿಗಳ ಇತ್ತೀಚಿನ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಆಶಾವಾದದೊಡನೆ ಎಸ್. ಮೇ ಅವರು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ (ಪುಟಗಳು: 21-41).

ಅವರ ಪ್ರಕಾರ, ಹೋಸದಾಗಿ ಸಂಘಟಿಸಿ ಮಾನ್ಯಮಾಡಿದ ವಾರ್ಪೊರಿ ಶಾಲೆಗಳು (ಕುರ ಕೌಪಪ) ವಾರ್ಪೊರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾರ್ಧಮವನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿರೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿನ ಮಕ್ಕಳ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪ್ರಗತಿಯ ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಯ ಮಕ್ಕಳ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಮಾರ್ಪೊರಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ದೂರಕಿದೆ ಮತ್ತೊಂದು ಅನುಕೂಲವೆಂದರೆ ಅವರು ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಅವಕಾಶ (ಪು. 35). ಹಾಂಗ್‌ಕಾಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ಮುಂಟೊಂಗುಹ ಭಾಷೆಯು ವ್ಯಾಪಕವಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಸ್ಥಳೀಯ ಕ್ಾಂಟೊನಿಸ್ ಭಾಷೆಯು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನೊಡನೆ, ಶಿಕ್ಷಣಮಾರ್ಧಮವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಮಲೇಸಿಯ ಸರಕಾರವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕೆ ಕಡಿವಾಳಹಾಕೆ, ಅದರ ಬದಲಿಗೆ ಮಲಯಾ ಭಾಷೆಯನ್ನು (ಭಾಷಾ ಮಲೇಸಿಯಾವನ್ನು) ದೇಶದ ಏಕಮೇವ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಮಾತ್ರ ಶಿಕ್ಷಣಮಾರ್ಧಮವನ್ನಾಗಿಸಿದೆ (ಎಸ್. ಕೌರ್‌ಗಿಲ್, ಮಂಟಗಳು 135–152) (@(ಅಮಾನ್, 2004).

ಈ ಹಿಂದೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ವ್ಯಾಧಿಯನ್ನು ಅಂಟಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಈಗ ಆ ಭಾಷೆಗೆ ವಿದಾಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿರೆ. (ಮಾನಸಿಕ ಗುಲಾಮಗಿರಿಯ ಅಮಲಿಗೇ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವ, ಹಾಗೂ ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಕಾಪಟವನ್ನು ರಕ್ಗತಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಭಾರತೀಯರನ್ನು ಹೊರತು ಪಡಿಸಿದರೆ) ಯಾರೂ ಅಜ್ಞಾನದೊಡನೆ ಸ್ವೇಹವನ್ನು ಬಳಸುವ ಇಜ್ಜ್ಯಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ, 2000ರಲ್ಲಿ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ದೊರಕುತ್ತಿದ್ದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ 80% ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದು ಈಗ 40%ಗೆ ಇಳಿದಿದೆ ಮತ್ತು ಹತಾರು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಷಯಗಳು ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಭಾರತದ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ, ಇಲ್ಲಿನ ವಾರೀಜ್ಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ, ಮೈಕ್ರೋಸಾರ್ಫ್‌ನ ಪ್ರಕಾರ, 95%ರಷ್ಟು ಭಾಗವು ದೇಶೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಪಾಲು ಕೇವಲ 5%.

ನಿಮಗೆ ಇನ್ನಾವ ಭಾಷೆಯು ತಿಳಿದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಕಾಲ ಸರಿದು ವಿಶ್ವವು ಈಗ ಬಹುಭಾಷಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಹಂತವನ್ನು ತಲುಪಿದೆ. ಅತ್ಯಂತ ಗಂಭೀರವಾದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನೀಯತಕಾಲಿಕವಾದ 'ದ ಎಕಾನಮಿಸ್'ನಲ್ಲಿ

ಜ್ಯಕ್ಷಣವಾಗಿದ್ದ ಇತ್ತೀಚಿನ ಒಂದು ಲೇಖನವು ಬ್ರಿಟಿಷ್‌ನ ಜನರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಭಾಷೆಯೆಂದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾತ್ರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅವರು ಈಗ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನನುಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸಿತ್ತು. ಈಗ ವಿಶ್ವವು ಭಾಷಿಕ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಈ ಮುಂದಿನ ಉದ್ದರಣೆಯು ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ:

1. ಇಂದಿನ ಕೆಲಸಗಾರರು ತಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳಿಗೆ ಅಭಿವೃತ್ತಿಯನ್ನು ನೀಡುವುದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರಿನ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬರವಣಿಗೆಯ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವರೊಡನೆ ತಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡಿರದವರ ಸಂಗಡ ಕೂಡ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. @ (ಸ್ವೇಚ್ಚಾನಿ ಬೆಲ್‌ ರೋಸ್, ದ ಗೋಲ್ಡ್‌ನ ಸ್ಯಾಚ್‌ ಫೋಂಡೇಷನ್; ವಿಶಾಹಾ ದೇಸಾಯಿ, ದ ಏಷಿಯಾ ಸೋಸೈಟಿ, ಡೆಬ್ಲೂಫ್‌ಡೆಬ್ಲೂಫ್‌ಡೆಬ್ಲೂಫ್).
2. ಇತರ ದೇಶಗಳು ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ, ಅವುಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಆದ್ಯತೆಗಾಗಿ ಧನಸಹಾಯವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅವುರಿಕಾ ಸಂಯುಕ್ತ ಸಂಸಾಧನಗಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಿಂದೆಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ವುತ್ತು ಅವರು ವಿಶ್ವಮಾರುಕಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿಯಲೂ ಬಹುದು ಎಂದು ಪರಿಣತರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ @ (ಏಷಿಯಾ ಸೋಸೈಟಿ ನ್ಯೂಸ್, 2009ರ ಏಪ್ರಿಲ್ 2, ಡೆಬ್ಲೂಫ್‌ಡೆಬ್ಲೂಫ್‌ಡೆಬ್ಲೂಫ್).

ಆದರೆ ಹಾಗಾದರೆ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಈಗ ಆಗುತ್ತಿರುವುದು ಏಕೆ ಆಗುತ್ತಿದೆ? ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಭಾರತೀಯ ನವ-ಮನುವಾದ - ಭಾರತದ ಮೇಲ್ಮೆರ್ಗದ ಜನ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಾವು ಕೊಳ್ಳುಹೊಡೆದು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಾಧನವನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಇತರ ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಏನೂ ಸಿಗದಂತೆ ಮಾಡುವ ಮನೋಭಾವ.

ಈ ಡಿಜಿಟಲ್ ಯುಗದಲ್ಲಿ, ನಾವು ಭಾರತೀಯ ನವ-ಮನುವಾದಕ್ಕೆ ಅಡಿಪಾಯವಾಗಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಆಧಾರಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡಬೇಕು. ಈ ಆಧಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮುಧ್ಯಗಳು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಮುಖಿವಾಡವನ್ನು ಸ್ವಿಡನ್ನಿನ ಸ್ವಾಕ್ಷರೋಮ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವರದಿಯು ಕಿರುಹಾಕಿದೆ.

ಮಾತೃಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖಿರ ದೃಷ್ಟಿ

ಮೌಲಾನಾ ಆರ್ಹಾದ್:

“ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಲು ರಾಜ್ಯದ ಭಾಷೆಗಳು ಮತ್ತು ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡ್ಯವನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತ ಸರಕಾರದ ಮೊತ್ತಮೊದಲ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರು ಸೂಚಿಸಿದರು.

ಭಗತ್ ಶಿಂಗ್:

“ನನಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ನಾನು ನನ್ನ ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ”.

ಎಂ.ಕೆ. ಗಾಂಧಿ:

“ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಜನ್ಮಸಿದ್ಧ ಹಕ್ಕು”.

ರವೀಂದ್ರನಾಥ ತಾಕೂರ್:

“ತಾಯಿನುಡಿಯು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡ್ಯಮವಾಗಬೇಕು; ಭಾಷೆಯು ಅಭಿವೃತ್ತಿಯ ನಿಜವಾದ ವಾಹಕ” ಎಂದು ತಾಕೂರ್ ಅವರು ಸಾಫಿಸಿದ ಒಂದು ಸಂಸ್ಥೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ.

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ:

ಗಾಂಧಿ ಮತ್ತು ರವೀಂದ್ರನಾಥ ತಾಕೂರರಲ್ಲದೆ, ವಿವೇಕಾನಂದ ಅವರೂ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡ್ಯಮವನಾಗಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳಿದ್ದರು. ತಾಯಿನುಡಿಯ ಜೊತೆಗೆ, ಇಡೀ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಒಂದಾಗಿಸಲು ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಭಾಷೆ ಇರಬೇಕು ಎಂದೂ ಅವರು ಹೇಳಿದ್ದರು.

ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಕಂಬಾರ:

“ನಾವು ಬ್ರಿಟಿಷರನ್ನು ಓಡಿಸಿದ್ದೇವೆಯೇ ಹೊರತು ಅವರ ಭಾಷೆಯನ್ನಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳು ಮುಚ್ಚಲಿದುತ್ತಿರುವಾಗ, ನಾವು ಇನ್ನೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನ್ನು ತೀರ್ಕಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಗಾಂಧಿಯವರು ಇಂದು ಇದ್ದಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಇದಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಪ್ರತಿಕೆಯಿಸುತ್ತಿದ್ದರು?” ಎಂದು ಜಾಣಿಸಿರ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮರಸ್ತು ಕಂಬಾರರು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮೋಷಕರ ಕಾಳಜಿ ಮತ್ತು ಪರಿಹಾರ

ಮೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಅತಂಕಗೊಳ್ಳಲು ನಿಜವೇ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯವು ಅಪಾಯಕ್ಕೇಡಾಗುವುದನ್ನು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಜೀವಕ್ಕಿಂತ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಳಜಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮೋಷಕನೂ/ಮೋಷಕೆಯೂ ತನ್ನ ಮಗು ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿರೂಪಬೇಕು ಮತ್ತೆ ಸುಖಿಜಿವನವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು ಎಂದು ಬಯಸುತ್ತಾನೆಂಳೆ. ಅವರು ಹಾಗೆ ಬಯಸುವುದರಲ್ಲಿ, ಯೋಚಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ತಪ್ಪಿ ಇಲ್ಲ. ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳೇ ನಾಳಿನ ಪ್ರಜಾಗಳು. ಅವರ ಪ್ರತಿಭೆ ಮತ್ತು ಅಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ಕೌಶಲಗಳು ಅವರ ಮೋಷಕರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ನಾವು ಹಲವು ಮಹತ್ವದ ಶಿಕ್ಷಣತಜ್ಜೀರ್ಣನ್ನು ಭೇಟಿಮಾಡಿದ್ದೇವು, ಅಂತರ್ಜಾಲದಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಮುಡುಕಾಡಿದ್ದೇವು, ಮತ್ತು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನೀಡುವ ಬಗೆಗೆ ನಮ್ಮ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಕೆಲವು ಮೋಷಕರೊಡನೆ ಹಂಚಿಕೊಂಡು, ಅದರ ಕುರಿತು ತಮ್ಮ ಸಲಹೆಗಳು ಮತ್ತು ಆತಂಕಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡೆವು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರ ಆತಂಕಗಳು ಹಾಗೂ ಅವಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರಗಳು ಹೀಗಿವೆ:

1. ನಾವು ಸಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ, ಅವರು ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಲಿಯಬೇಕು?

ಉತ್ತರ: ಉತ್ತರವು ಸರಳವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನ ಸ್ಥಿತಿಯು ಹೇಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿತು, ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅವರ ಮಿದುಳು ಹಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವವು ಪ್ರಬುದ್ಧವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಮಕ್ಕಳು ಉದ್ಯುಕ್ತಾಜ್ಞರಾಗಿದ್ದರೆ, ಅವರಿಗೆ ಮುಂಗೈ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ 'ಕಲ್ಪೀ' ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷಾ ಮಾಡ್ಯಾಮವಿರುವ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿದರೆ, ಅವರು ಕೇಳುವ ಇಂಗ್ಲಿಷಿನ 'ರಿಸ್ಪ್' ಎಂಬುದು ಮತ್ತು ಉದ್ಯುಕ್ತಾಜ್ಞನ ಕೆಲ್ಪೀ' ಎಂಬುದೂ ಎರಡೂ ಒಂದೇ ಎಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆಯೇ. ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ "ಇಲ್ಲ". ಮಗುವಿನ ಅರಿವಿಗೆ ಇವೆರಡೂ ಒಂದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದವೆಂಬುದು ಬರದಿದ್ದಾಗ, ಅದರ ಹೋಷಕರು ಅದಕ್ಕೆ ಇದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆಗ ಏನಾಗುತ್ತದೆ? ಮಗುವಿಗೆ ತರಬೇತಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಶಿಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ಬೆಂಕಿಯ ಭಯದಿಂದ ಸಿಂಹವೂ ಒಂದು ಸ್ವಾಲಿನ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಕೆಳಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆಗ ನಾವು ಸಿಂಹಕ್ಕೆ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇವೆಯೇ ಹೊರತು ಒಳ್ಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ದೊರೆತಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ.

2. ಮಕ್ಕಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯೇ ತುಂಬಿರುವ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಾಫಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ?

ಉತ್ತರ: ಹೌದು, ಈ ವಿಶ್ವವು ಭಾಗಶಃ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಪ್ರಭಾವದಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಸರಳ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಯಂದರೆ, ಜರ್ಮನಿಗೆ ಹೋಗಬಿಯಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪ್ರಪಂಚಮಾಗಿ ಜರ್ಮನ್‌ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು. ಆತ ತನ್ನ ಪದವಿ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಅರ್ಥವಾ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಆತ ಜರ್ಮನ್‌ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಬಹುದು. ಒಬ್ಬ ಮಗುವಿನ ಮಿದುಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಬೆಳೆದ ಮೇಲೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಕಲಿಸಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಮಗುವು 10-12ವರ್ಷದವನಾದ ಮೇಲೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವುದನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವುದು ಸೂಕ್ತವಲ್ಲವೇ? ಹುಗುವಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ವರಾಧ್ಯ ಹುಗುವಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಕಲಿಕೆ

ತಾಯಿನುಡಿಂಪೂಗಿರ್ದಿದ್ದರೆ ಅದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಬಹುದಾಗಿದ್ದುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪರಿಣತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ತಾಯಿನುಡಿಯು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದ್ದರೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

3. ನಾನು ನನ್ನ ಮನುವಿಗೆ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದರೆ ಅದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಗಳಿಸುತ್ತದೆ ಎನ್ನವುದಕ್ಕೆ ಭರವಸೆಯೇನು?

ಉತ್ತರ: ನೀವು ಸೌದಿ ಅರಬಿಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದೀರೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಅಲ್ಲಿನ ಜನರ ಮಾತ್ರಭಾಷೆ ಅರಬಿಕ್. ಅವರೊಡನೆ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದರೆ ನಿಮಗೆ ಅವರ ಭಾಷೆ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು ಅಥವಾ ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅರಿತಿರಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಭಾಷೆಯು ತಿಳಿದಿರುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅವರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲು ನೀವು ಅವರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಿಳಿದಿರಬೇಕು. ನೀವು ಅಲ್ಲಿ 2-3 ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಕಾಲವಿದ್ದರೆ, ಅರೇಬಿಕ್ ಭಾಷೆಯು ನಿಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅದು ಏಕೆ? ನೀವು ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಬುದ್ಧರಾಗಿದ್ದೀರಿ, ನಿಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಿದುಳಿನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಅಗತ್ಯವಾದಮ್ಮೆ ಬೆಳೆದಿದ್ದರೆ, ಮುಕ್ಕಳು ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನಾದರೂ ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ಕಲಿಯುತ್ತವೆ. ಈ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ಅವುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಧಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ದೊರಕುವ ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ.

4. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಅವುಗಳ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೇ?

ಉತ್ತರ: ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಿಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರೆ ಮಕ್ಕಳ ಮಿದುಳು 10-12ನೆಯ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಬುದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದರ ನಂತರ ಮನುವು ಯಾವ ವಿಷಯವನ್ನಾದರೂ ಅತ್ಯಂತ ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

5. ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ನೀವು ಏಕೆ ಅಪ್ಪೊಂದು ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ?

ಉತ್ತರ: ನೀವು ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುವ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಎಂದು ಉಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ನಿಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕರು ಅರ್ಥವಾ ಸ್ವೇಚ್ಛಿತರು ಎಷ್ಟು ಬಾರಿ ಅದನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರೂ ನಿಮಗೆ ಅದು ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವಾದರೆ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೇರಿ? ಆಗ ನೀವು ಅದರ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಸಾಲುಗಳನ್ನು ಓದಿ, ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನ ಒಳಗೆ ಅದನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೀರಿ, ಸರಿಯಲ್ಲವೇ? ನಾವು ಹಾಗೇಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಒಮ್ಮೆ ಅದು ನಮ್ಮ ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂತರ ರೀತಿಗಳಿಂದ ಅದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ.

6. ನಾನು ನನ್ನ ಮಗುವು ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರ್ ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಆಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಮಗುವು ಪ್ರೋಗ್ರಾಮ್‌ಗಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರೆಯುತ್ತದೆಯೋ ಅರ್ಥವಾ ಅದು ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತದೆಯೋ?

ಉತ್ತರ: ಅದು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬರೆಯುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಂಪನಿಗಳೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಸುಲಲಿತವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವವರ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಮಗುವಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭುತ್ವವಿರಬೇಕಿಂದು ನೀವು ಬಯಸುತ್ತಿರು. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮಗುವಿಗೆ ಓನಾಮದಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡ್ಯಾಮವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದರೆ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತರಬೇತಿಯು ದೊರಕುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು, ಶಿಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ತರಬೇತಿ ದೊರಕಿದರೆ ಹೇಗೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ, ಆದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣವು ದೊರಕಿದರೆ ಅದನ್ನು ಏಕೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. 'ಸ್ಟೇಲ್‌ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕೂ' ಅಂತರ ಬಹಳಷ್ಟು ಇರುತ್ತದೆ. ಮಗುವಿಗೆ 10-12ನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನವರೆಗೂ ಅದರ ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ದೊರೆಂಹದೆ ಹೋದರೆ ಅದರ ಏಂದುಭಾಗ ಸಾಕಷ್ಟು ವಿಚಾರಿಸಿಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

7. ಮಕ್ಕಳು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಹೊಸ ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಮನಸ್ಸು ವಿಚಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ವಾದವು ಸುಳಾಯಿತಲ್ಲವೇ?

ಉತ್ತರ: ಒಂದು ತೀವ್ರಾನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನಾವು ಸಮಸ್ಯೆಯ ಎರಡೂ ಮುಖಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. (ತನ್ನ ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುದು) ಪ್ರತಿಭಾಮೂರ್ಚಿವಾಗಿರುವ ಮಗುವೋಂದನ್ನು ನೋಡಿದಂತೆಯೇ, ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದ ಮಗುವನ್ನೂ ನೋಡಬೇಕು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದಾಗ ದೊರಕುವ ಫಲಿತಾಂಶವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಚಕಿತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

8. ಉದ್ಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಲಭ್ಯಗಳೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಯಾಕೆ ಹಾಳುಮಾಡುವುದು?

ಉತ್ತರ: ಉದ್ಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅಲ್ಲ, ಹಲವು ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಇಲ್ಲ. ಸಮಸ್ಯೆಗಳತ್ತ ಬೆರಳನ್ನು ತೋರಿಸುವುದರಷ್ಟಿಂದಲೇ ಅವು ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವಾಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಹಕ್ಕುಗಳಿಗೆ ಹೋರಾಡಲೇ ಬೇಕು.

ನಾವು ಏನನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದಕ್ಕಿಂತ ಅದನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಸಾಧಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯ. ನಾವು ಮಾಡುವುದನ್ನು ಅಶೃತಮಾಗಿ ಮಾಡುವುದೇ ಉತ್ತಮವಾದ ಮಾರ್ಗ. ನಮ್ಮ ಆಂತರಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕವು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರಬೇಕು, ನಾವು ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು, ತರಬೇತಿಯನ್ನಲ್ಲ.

ಲಿಪಿಗಳಿಲ್ಲದಿರುವ ಭಾಷೆಗಳವರಿಗೆ

ಶಿಕ್ಷಣಮಾರ್ಧಮವು ಯಾವುದಾಗಿರಬೇಕು?

(ತೀ ವಿಭಾಗವು ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನಾಗಿ ಉಳಿವರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣಮಾರ್ಧಮವನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಲಹೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ)

ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಸದ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಎಸೆದು ಅವುಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಲಿಪಿ ಇರಲಿ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಅವುಗಳು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಅಗ್ಗಿತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತವೆ. ಭಾಷೆಯು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಪ್ರಾಚೀನ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಬಿಂಬಿಸುತ್ತವೆ. ಸೂರ್ಯನೆಡುರಿನಲ್ಲಿ ಮಂಜಿನ ಹನಿಯು ವಾಂಯವಾಗುವಂತೆ, ಭಾಷೆಯು ನಾಶವಾಗದಂತೆ ಸೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ನಮ್ಮ ಹೆಗಲಿನ ಮೇಲೆ ಇದೆ. ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಅದನ್ನು ಉಳಿಸುವುದು ಒಹು ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಭಾಷೆಯು ಹೃದಯಗಳನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಬೆಸೆಯುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಳಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಇರುವ ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ಈಗ ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ.

ಶಿಕ್ಷಿತರಾದರೆ ಸಮಾಜದ ಜನರಿಂದ ಗೌರವವು ದೊರಕುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿದಿರುವ ಸಂಗತಿ. ಒಬ್ಬನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವು ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ದೊರೆಯುವ ಸನ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ.

ಶಿಕ್ಷಿತ ವೈಕಿಂಯಾಗುವುದೆಂದರೆ, ಓದುವುದು, ಬರೆಯುವುದು, ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ನಮ್ಮ

ದಿನನಿತ್ಯದ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪಸ್ತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅರಿವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಓದುವುದು ಮತ್ತು ಬರೆಯುವುದನ್ನು ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಒಬ್ಬನು ಓದು, ಬರಹವನ್ನು ಕಲಿಯಿದ್ದರೂ ಅರಿವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು ಆದರೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನಲ್ಲ. ಅರಿವು ಶಿಕ್ಷಣದ ಒಂದು ಭಾಗವೇ ಹೊರತು ಅದೇ ಸಂಪರ್ಕ ಶಿಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಣವಂದರೆ ಓದುವುದು, ಬರೆಯುವುದು, ಅರಿವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಮಧ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು - ಇವೆಲ್ಲದರ ಸಂಗಮ. ಲಿಪಿಯಿರುವಂತಹ ತಾಯಿನುಡಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರ್ಧಮಾನಾಗಿ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕಷ್ಟವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಾಯಿನುಡಿಯಾಗಿ ಹೊಂದಿರುವವರು ಶಿಕ್ಷಣಮಾರ್ಧಮಾನನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆ ತಲೆದೋರುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ಭಾಷೆಗೆ ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಅದನ್ನು ಬರೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಓದುವುದು ಹೇಗೆ? ನಿಮಗೆ ಜಾನಪ್ರಾಣಿರಬಹುದು ಆದರೆ ಅಷ್ಟುಂದಲೇ ನೀವು ಶ್ರೀಕೃತರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದ ಭಾಷೆಗಳವರ ಭಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಯಾವುದಾದರೂ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲೇ ಬೇಕು.

ತನ್ನ ತಾಯಿನುಡಿಗೆ ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಮೀಪವಾಗಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಮನುವಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಲಿಪಿಯಿಲ್ಲದ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ನೀವು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಿ. ಅದಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಲಿಪಿಯಿರುವ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಒಂದಕ್ಕೆ ಅದು ಹತ್ತಿರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಮಂಗಳೂರಿನ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವ ಬ್ಯಾರೆ ಭಾಷೆ. ಅದು ಮಲೆಯಾಳಂ ಭಾಷೆಗೆ ಸಮೀಪವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದಿಂದ ಹಲವು ಪದಗಳನ್ನು ತನ್ನದನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಮಲೆಯಾಳಂ ಎರಡೂ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಲಿಪಿಗಳಿವೆ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದು ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ತಮ್ಮ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನುವಿನ ಶಿಕ್ಷಣಮಾರ್ಧಮಾನಾಗಿ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಉತ್ತಮ. ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಮನುವಿಗೆ ವಿಂಡಿತವಾಗಿಯೂ

ಯಾವ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಆಯ್ದುಕೊಂಡ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಕಲಿಕೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸುಲಭದ ಕ್ರಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ನಿಮ್ಮ ಭಾಷೆಗೆ ಲಿಪಿಯಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಲು ನಿಮ್ಮ ಮನುವಿಗೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಆತಂಕ ನಿಮ್ಮದಾದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮನು ಹೇಗೆ ಕಲಿಯುತ್ತದೆ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ. ಮನುವಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಪರಕೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಕಲಿಯಲು ನಿಮ್ಮ ಮನು ಒಹಳ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮನುವು ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಮನುವಿನಲ್ಲಿ ಇರಬಹುದಾದ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿ ಕಾಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ, ನಿಮ್ಮ ಮನುವಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷಿಗೆ ಒದಲಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ವಾತ್ಯಭಾಷೆಗೆ ಹತ್ತಿರವಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಮಾರ್ಧಮವನ್ನಾಗಿ ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳಿ ಎಂಬ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನಾವು ನೀಡುತ್ತೇವೆ.

ಉಪಸಂಹಾರ

ಮಗುವಿನ ಜನಾಂಗೀಯ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಪರಂಪರೆಯು ಪ್ರಧಾನ ಸಮುದಾಯದವರೊಡನೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಭಾಷೆಯೊಡನೆ ಹೊಂದಿರುವ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ನಿರ್ದರ್ಶಿಸುತ್ತದೆ (ಬೆನ್ನ್‌ನ್ 2004ಬಿ, ಪು. 113). ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಧಾನ ಸಮುದಾಯದವರ ಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರ್ದ್ಯಮಾನಾಗ್ನಿ ಬಳಿಸುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯು ಇತರ ಸಮುದಾಯಗಳವರನ್ನು ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಅವರಿಂದ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅವರ ಹಕ್ಕನ್ನು ಕಿರುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ (ಎಲ್‌2) ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಪದ್ಧತಿಯು ಸಮಾಜದ ಮೇಲ್ಮರ್ಗದವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ, ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅನೆಕೆಣೀಯವಾದ ಆದೃತಯು ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. (ಯುನಿಸ್ಕೋ 2005, ಪು. 1). “ಕಡಿಮೆ ಆದಾಯವುಳ್ಳ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಈ 50ಕ್ಕೂ ಹಚ್ಚು ಜನರು ಅನೋಪಚಾರಿಕ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಜನಗಳ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮುಂದೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಮಾಡಬಹುದಾಗಿರುವ ಪ್ರಧಾನ ಸಮುದಾಯದವರ ಭಾಷೆಯೊಡನೆ ಹಚ್ಚು ಸಂಪರ್ಕವಿರದ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಯುನಿಸ್ಕೋ ಹೇಳುತ್ತದೆ (ಅದೇ ಮಟ). ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ದೇಶಗಳ ಅಪ್ಪು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಜನಾಂಗವು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಲ್ಪಡುವುದರಿಂದ, ಶ್ರೀಮಂತ ಮತ್ತು ಒಡವರ ನಡುವಿನ ಅಂತರವು ಹಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿನ ಉದ್ದೇಶ ಮತ್ತು ಅಶ್ಯಾಸಿಗಳು ಮಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಏಲ್‌ನ್‌ಸನ್‌ ಮತ್ತು ಪಿಕೆಟ್ ಅವರು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ (2009, ಮಂಟಗಳು 105–108), ದೇಶದಲ್ಲಿ

ಅಸಮಾನತೆಯ ಹೆಚ್ಚಿದಷ್ಟು ಮುಕ್ಕಳ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಾಧನೆಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯ (ಎಲ್ಲ 1) ಮಾಧ್ಯಮವಿರುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ, ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲಾ ವರ್ಗಗಳವರಿಗೂ ಸಿಗುವ ಸಮಾನವಾದ ಅವಕಾಶಗಳ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಅನುಕೂಲಗಳು ಸಾರ್ವತ್ರಿಕವಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ. ಇದು ಆ ದೇಶದ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಸರವಾಗುತ್ತದೆ. ಲಿನ್ ಮತ್ತು ಮಾಟೆನ್ ಅವರ ಸಂಶೋಧನೆಯ ಪ್ರಕಾರ (2005, ಮೆ. 13), ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನೀಡುವ ಶಿಕ್ಷಣವು, ಗ್ರಾಮೀಣ ಮತ್ತು ಬಡ ಕಾರ್ಮಿಕ ವರ್ಗಗಳವರ ಮುಕ್ಕಳಿಗೆ ಜಾಗತಿಕ ಮತ್ತು ಶಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು, ತನ್ನಾಲ್ಕ ಅವರಿಗೆ ವ್ಯಾಪಕ ಸಂಪರ್ಕದ ಅನುಕೂಲಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಚಲನೀಲತೆಗೆ ಸರವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ದುರದೃಷ್ಟಿಯಿಂದರೆ, ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಬೇಕಾದ ಭಾಷೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನೀತಿನಿಯಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಬಹುಸಂಖ್ಯೆಯ ಜನರನ್ನು ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿಪೂಕೊಳ್ಳಲೇ, ಕೇವಲ ಮೇಲ್ಗೊದವರ ಆಸಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಆದೃತಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. “ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದರೆ, ಅಧಿಕಾರದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಸೌಲಭ್ಯಗಳ ಮರುಹಂಚಿಕೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಸೆಮಾಲಿ (2009, ಮ. 196). ಇದಕ್ಕೆ ಮೇಲ್ಗೊದವ ಪ್ರತಿರೋಧವಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನೀತಿನಿರೂಪಕರ ಪಕ್ಷಪಾತ್ರವು ಕೇವಲ ಮೇಲ್ಗೊಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅದು ಇತರ ವರ್ಗಗಳವರು ಮತ್ತು ದುರ್ಬಲವರ್ಗಗಳವರು ಬಹುಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ, ಅವರ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುತ್ತದೆ.

ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಗುರಿಯ ಜನರಿಗೆ ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ವರ್ಕಪಡಿಸುವ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಅನುಭವ, ತಿಳಿಪುಗಳನ್ನು ತಂದುಕೊಡುವ ಗುರಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ, ತಾಯಿನುಡಿಯಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಥಾನ ಭಾಷೆಯ ಹೇರಿಕೆಯು ಕಡಿಮೆಯಿರುವಂತಹ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ, ದೊರೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣವು ಅತ್ಯಂತ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ ಟ್ರೀಪ್‌ (1999, ಮಟಗಳು 8 ಮತ್ತು 13). ಇದನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುವ ಶಂಕಾನ್ (2002, ಮ. 415) ಶಿಕ್ಷಣವು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅತ್ಯಂತ ಬಡ ಹಾಗೂ ದುರ್ಬಲ ವರ್ಗಗಳ ವರಿಗಾಗಿ ರೂಪಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ವಾಡುವುದು ಕಲಿಯುವವರ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುತ್ತದೆ, ಅವರ ಜಾಣಿಕೆ ಮಿತಿಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಕೂಪರ್ ಅವರ ಪ್ರಕಾರ (2003, ಪು. 89) “ವೈಶ್ವದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಮಿರದಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತು ಸಾಮಿರ ಭಾಷೆಗಳು ಬಳಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ವಿಶ್ವವನ್ನು, ಜಿಂತನೆ ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಕುರಿತು ತಮ್ಮೇ ಆದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತವೆ” ಎನ್ನವುದನ್ನು ಕೂಪರ್ ಗಮನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ಶಿಕ್ಷಣವು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ತಮ್ಮ ಜಿಂತನೆಗಳನ್ನು ವೈಶ್ವಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹಾಗೂ ಅವರ ಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಲು ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತದೆ.” ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಯೋಜನಾ ಸಂಸ್ಥೆಯು 1997ರಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಿದ ಹಾಗೆ “ವೀರೇಶೀ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದವರು, ಅಂತಹ ಮಾನ್ಯಾ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬುಂಧತಾ ಸ್ವೀಕಾರಕ ಮಾನ್ಯಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮತ್ತು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಸಿಸಲಾರಾಯಿಸಿ, ಅತ್ಯಾರ್ಥಾಸದಿಂದ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ವೈಶ್ವಪಡಿಸುವ ಅವಕಾಶಗಳಿಂದ ವಂಚಿತಗೊಳಿಸಿದರೆ, ಅತ್ಯುತ್ತಿಯ, ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯ ಭಾವನೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ, ಅದು ದೇಶವನ್ನು ಒಡೆಯುವ ಹಂತಕ್ಕ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ (ಎಲ್ 1) ಶಿಕ್ಷಣದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯು ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ಸಮಾಜದ ಮುಖ್ಯವಾಹಿನಿಯತ್ತ ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳಲುವುದರಿಂದ, ರಾಜಕೀಯ ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾನ್ಯಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಅದು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು (ಎಲ್ 2) ಬಲವಂತವಾಗಿ ಹೇಠಿನ ವೈಶ್ವಸ್ಥಯ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಯ ಕಂದರವನ್ನು ದೊಡ್ಡರು ಮಾಡುತ್ತದೆ (ಪ್ರಾಯ 2009, ಪು. 154).

ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದೊರೆಯಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಅತಿ ದೂರದವರೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದರೆ, ಜನಾಂಗೀಯ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ದೇಶ ವಿಭಜನೆಯ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಇಂಬುಕೊಡುವ ಅಪಾರ್ಯಾವಿರುತ್ತದೆ. ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಇಲಾಖೆಯು “ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಗೆ ಅತಿಯಾದ ಒತ್ತನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಆಧಿಕ ಅಂತರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕತೆಗೆ ದಾರಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ” ಎನ್ನತದೆ (1999, ಪ. 26).

ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕೇವಲ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿದರೆ, ದೇಶದ ಸಮಗ್ರತೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ

ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಮಾರಕವಾಗುವಂತಹ ಜನಾಂಗೀಯ ದ್ವೀಪಗಳನ್ನು ಅದು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಂಥಹ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಪ್ರಥಮಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಗಾಲನ್ನು ಹಾಕದಂತೆ ಮಾಡಿ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮತ್ತು ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ನಡುವಿನ ಕಂದಕವನ್ನು ದಾಖಿಲ ಸೇತುವೆಯನ್ನುವಂತಹ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಫ್ರಮಿಕ ಹಂತದ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿಯೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸುವುದು ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಜಾಬ್ಜಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅವರ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಹಾಗೂ ಅವರಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಅವಕಾಶದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆಯುವುದು - ಇವರಡರ ನಡುವೆ ಸಮತೋಲನವನ್ನು ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಸಾಧಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಯುನೆಸ್ಕೋ ತನ್ನ 'ಎಜ್ಯೂಕೇಶನ್ ಇನ್' ಎ ಮಲ್ಲಿಂಗ್ಸ್‌ಲ್ರ್ ವಲ್‌ಎ' ವರದಿಯಲ್ಲಿ (2003, ಮಟಗಳು 8 ಮತ್ತು 14) ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವಿಕೆಯನ್ನು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸುವುದರಿಂದ ಹಾಗೂ ತನ್ನಾಲಕ ಜನಾಂಗೀಯ ಸ್ಥರ್ಫೆಗಳನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡುವುದರಿಂದ, ಅದು (ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣವು) ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಸ್ಥಾನಮಾನಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಅವುಗಳ ಉಪಯುಕ್ತೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತರಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ದುತ್ತದೆ (ಬೆನ್ನ್‌ನ್ 2004ಬಿ, ಪು. 119). ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅನಾಗಿರಿಕತೆಯಾದಿಗೆ ಸಮೀಕರಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ಆ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸುವುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ವಸಾಹತುಶಾಂಕಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಆಷ್ಟಿಕನ್ ಮಕ್ಕಳ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ದಡ್ಡತನದಿಂದ ಕೂಡಿದೆವೆಂದೂ, ಅವುಗಳ ಸ್ಥಾನವು ಕೀಳುಮಟ್ಟದ್ದಂದೂ ಹೇಳುತ್ತಾ, ವಸಾಹತುಶಾಂಕಿಗಳ ಭಾಷೆಯು, ಅಂದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು, ಬುದ್ಧಿವಂತರ ಭಾಷೆ, ಯಶಸ್ವಿನ ಭಾಷೆ ಎಂದೂ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದು ಗುಗಿ ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ (1986). “ಬ್ರಿಟಿಷರು ಹಿಂದೆ ಹೊಂದಿದ್ದ ವಸಾಹತಗಳಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ದಕ್ಷಿಣ ಆಷ್ಟಿಕಾದಲ್ಲಿ, ಸ್ಥಳೀಯರ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣವು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದುದು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿತ್ತು” ಎಂದು ಬೆನ್ನ್‌ನ್ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ (2004ಎ, ಪು. 2). ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅವಗಳೆಯುವ ಮತ್ತು ವಿದೇಶೀ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಕೂರಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಈಗಲೂ ಅನೇಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ಮುಂದುವರೆದುಕೊಂಡು

ಒಂದಿದೆ. ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣವು ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗಿ ಅವುಗಳ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಬಾಂದವ್ಯಗಳನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸುತ್ತದೆ (ಟ್ರಡೆಲ್ 2005; ಯುನೆಸ್ಕೋ 2005; ಜಿನ್‌ಕ್ರಾ 2009). ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣವು ಮುಂದುವರಿದಂತೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಗ್ರಾಮೀಣಪ್ರದೇಶದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮೇಲೆ ಅವರ ಮನೆಯ, ಕುಟುಂಬದ ಪರಿಭಾವವು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋದರೆ, ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಅವರು ತಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಸದ ನಂತರ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅವಿಭಾಜ್ಯವಾಗಿ ಒಂದಾಗುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳು ಕಡಿದುಹೋಗುತ್ತವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ದೊರೆಯುವಂತಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಾಜದ ಸದಸ್ಯರು ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಸಹಕರಿಸಿ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತದ್ದನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ಉತ್ತಮಗೊಳಿಸಬಹುದು. ಅಲ್ಲದೆ ಜಿರಿಂದ ಶಾಲೆಯ ಬೋಧನಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳೀಯರಿಗೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನು ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಡಬಹುದು (ಯಂಗ್ 2009, ಪು. 123). ಅಲ್ಲದೆ, ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವ ಕ್ರಮದಿಂದ ತಂಡೆತಾಯಿಗಳು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತಿರುವ ವಿಷಯ ಹಾಗೂ ಶಾಲೆಯು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ನಿರ್ಣಯಗಳ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಡಿತವನ್ನು ಹೊಂದುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ (ಯುನೆಸ್ಕೋ 2005, ಪುಟಗಳು 4-5, ಟ್ರಡೆಲ್ 2005, ಪು. 241). ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಜನರಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿರುವಂತಹ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ, ಅಲ್ಲಿನ ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಕರು ಆ ಸಮುದಾಯವು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದುದು ಎಂದು ಪರಿಗಳಿಸುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಸ್ವತನಾಗಿ ಇಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಚಲಾಯಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಸಂಭವವೇನಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಡ ಟ್ರಡೆಲ್ ಗಮನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಮುದಾಯವು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಉಪಯೋಗಿಸುವುದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿನಿಯರನ್ನು ದುರ್ಬಳಕ್ಕೆ ಮಾಡುವುದು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅವೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಹೋಡಕರು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಮತ್ತು ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಸಮುದಾಯದ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ಸ್ವಂದನಶೀಲಗಳಾಗಿರುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು

-ಡಾ. ಡಿ. ಪಿ. ಪಟ್ಟಾಯಕ್

ನಾನು ನನ್ನ ಸ್ವತಮೋತ್ತರ ವಿದ್ಯಾಭಾಸ್ಯವನ್ನು
ಒಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ಮುಗಿಸಿದ ಕೊಡಲೇ ನನಗೆ ಶಾಂತಿನಿಕೆತನದಲ್ಲಿ
(ವಿಶ್ವಭಾರತಿ) ಶಿಕ್ಷಕ ವೃತ್ತಿಗೆ ಕರೆ ಬಂತು. ನಾನು ನನ್ನ ವೃತ್ತಿ
ಜೀವನದ ಮೊದಲ ಹನ್ನೊಂದು ವರ್ಷಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕಳೆದೆ.
ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ದ್ವಿಭಾಷಿಕರಾಗಿ ಬೆಳೆದರು. ನರತರ ನಾವು
ಪೂನಾಕ್ಷೇ ಹೋದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು
ಮರಾರಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಹೊಸವಾತಾವರಣಕ್ಕೆ
ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದರು. ಅವುಗಳ ಜೂತೆಗೆ, ನನ್ನ
ಸಂಪರ್ಕ ಅಮರಿಕದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಂಸರೋಡನೇ
ಇದ್ದುದರಿಂದ ಅವರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿತರು.
ಆದು ವರ್ಷಗಳ ನರತರ ನಾವು ಕನಾಟಕಕ್ಕೆ ಬಂದೆವು.
ಮಕ್ಕಳು ಕನ್ನಡ ಮಾಡ್ಯಮದ ಮೂಲಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು
ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕಾಯಿತು.

ನನ್ನ ಹಿರಿಯಮಗ ಒಂದು ದಿನ 'ಅಪ್ಪ, ನಾವು ಎಷ್ಟು
ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು ಎಂದು ನೀನು ಹೇಳುತ್ತೀಯೇ?'
ಎಂದ. ನಾನು 'ಮಗು, ಎಷ್ಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು
ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾದುದು ನಾನಲ್ಲ, ಅದನ್ನು ನೀನೇ
ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕು. ನೀನು ಒಡಿಸ್ತಾದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ
ಬಹುತೇಂಬೆ ಬಂದೇ ಭಾಷೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು.ಬಂಗಾಳಿ, ಮರಾರಿ,
ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತರೆ ನೀನು ಆ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ
ಹೊಸಲಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು. ನೀನು
ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಕಲಿತರೆ, ಒಟ್ಟು ಎಂಟು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ
ವ್ಯವಹರಿಸಬಹುದು. ನನ್ನ ಚಿಂತೆ ಏನೆಂದರೆ, ಆಯಾರಾಜ್ಯಗಳ

ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿತಮೇಲೆ, ಆ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಧಿಕಾರ ನ್ಯಾಯಯೂತವಾದ ಅವಕಾಶಗಳು ನಿನಗೆ ದೊರಕುತ್ತದೆಯೇ ಎಂಬುದು. ಬೇರೆ-ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿತ್ವಕ್ಕ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ಕಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ನೀನು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಪ್ಪು ದೂರ ಹೋಗಬಳ್ಳ ಎಂಬುದು ನಿನ್ನಮೇಲೆಯೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ ಎಂದುಹೇಳಿದೆ.

ಒಟ್ಟಾರೆಯಾಗಿ ಭಾರತದಲ್ಲಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ ಭಾಷಾನಿಂತಿ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಭಾಷೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪುನರ್ವಿಂಗಡಣ ಮಾಡುವಾಗ ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟಿವು. ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾದಾಗ ಅವರಿಗೆ ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುವುದು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದ ಹೊಣೆಯೆಂಬುದೂ ಮರೆತು ಹೋಯಿತು. ತಮ್ಮ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಸಾಫಿಸಲು ಕೆಲವೊಂದು ವಿನಾಯತಿಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾದ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವ ಸಲುವಾಗಿ ಈ ವಿನಾಯತಿಗಳು ದುರುಪಯೋಗವಾದವು. ಸರಕಾರಗಳು ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಮಗಿದ್ದ ಹೊಣೆಯಿಂದ ಕಳಚಿಕೊಂಡು, ಹೊಸ ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತವರಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದವು.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ಆಂತರಿಕ ವಲಸೆಯಿಂದಾಗಿ, ಭಾಷಾ ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಎಲ್ಲಾರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತೇ ಹೋಗುತ್ತಿವೆ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಆಡಳಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ತುಳಿಯಲ್ಪಟಿವೆ ಅಥವಾ ನಿಲರ್ಹಿಸಲಬ್ಬಿವೆ. ಹೊಸದಾಗಿ ವಲಸೆಹೋಗುವವರು ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಶೋಷಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನೂ ನಾವು ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮವು ಬಹುಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಮತ್ತು ಭಾಷೆಯು ಉತ್ತಮ ಆಡಳಿತದ ತಳಹದಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಭಾಷಾ ವ್ಯೇವಿಧ್ಯವೆನ್ನುವುದು ಮೂಲಭೂತ ವಾಸ್ತವ. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯದೇಶಗಳು ಪ್ರಮುಖವಾದ ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದವು. 1961ರ ವರೆಗೂ ಅವು ದ್ವಿಭಾಷಾ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲೇ ಇಲ್ಲ. 1961ರಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ದ್ವಿಭಾಷಾ ನೀತಿಯ ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಹಸರನ್ನು ಗಳಿಸಿದ್ದ ವ್ಯಾಲೇಸ್‌ಸ್ಲ್ಯಾಂಬರ್‌ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಸಿದ್ಧ ರೂಪರೇಷನ್‌ ನಾಸ್ತಿಕರ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು

ಅಸ್ತ್ರೋಧಕವನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದರು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳು ದ್ವಿಭಾಷಾ ನಿತೀಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡವು, ನಂತರ, ಅದನ್ನು ಇಡೀ ವಿಶ್ವವೇ ತನ್ನದಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ತಾವು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಯ ಬಿಳಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ತನ್ನ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಭಾಷಾ ನಿತೀಯನ್ನು ಆಗ ಹೇಗೆಂದ್ರಿತೋ ಹಾಗೆಯೇ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದುದಾಗಿಯೂ, ನಂತರ ಕಪ್ಪು, ಕಂದು ಮತ್ತು ಹಳದಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ತಾನು ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು ಎಂದೂ ಲ್ಯಾಂಬಿಟ್‌ನಾಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು.

1991ರಲ್ಲಿ, ಹಾರ್ವರ್ಡ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಪ್ರಸಾರಾಂಗವು ದ್ವಿಭಾಷಾ ಮತ್ತು ಬಹುಭಾಷಾ ನೀತಿ ಎಂಬ ಒಂದು ಪ್ರಸ್ತರವನ್ನು ಹೊರತಂಡಿತು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳು ಬಹುಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಬಹುಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದವು. ಯೂರೋಪಿಯನ್‌ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮುದಾಯ ಮತ್ತು ಒಂದೇ ಯೂರೋಪಿಯನ್ ಮಾರುಕಟ್ಟಿಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಮತ್ತು ಯೂರೋಪಿಯನ್ ಒಕ್ಕಣಿಕ್ಕೆ ಹದಿಮೂರು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸಬೇಕಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಒತ್ತಡವು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಮಲೇಷಿಯಾ, ಆಫ್ರಿಕಾ ಮತ್ತು ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಅಮೆರಿಕಾಗಳ ಪ್ರಭಾವವು ಹೆಚ್ಚಾದಂತೆ, ಬಹುಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಆ ದೇಶಗಳು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. 2010ರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಥೆಯ ಸಹಾಯದೊಂದಿಗೆ ನವದೇಹಲಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲಿ, 37 ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಬಹುಭಾಷಾ ನೀತಿಯು ಕಾರ್ಯಸಾಧ್ಯವಾದುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು.

ವಿಶ್ವದ ಬಹುಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಅಸ್ತಿತ್ವವು ತಿಳಿದಿರುವ ವಿಷಯಕ್ಕೆ 3,000 ಮಾತ್ರಭಾಷೆಗಳನ್ನು, 4,000 ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ 4,000 ಧಾರ್ಮಿಕ ಪಂಗಡಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಭಾರತವೂ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೈದ್ಯರವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಕೇಂದ್ರದ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರು ಪೊನಾಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಾನು ಭಾರತ ಸರಕಾರವನ್ನು ಸೇರಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬಹುಭಾಷಾ ಪದ್ಧತಿಯ ಬಲ ಮತ್ತು ದೊರ್ಬಲ್ಯಗಳಿರಡೂ ನನಗೆ ಮನವರಿಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ಕೊಡು-ಕೊಳ್ಳುವ ಕ್ರಮದಿಂದ ಮಾತ್ರ ನಿರ್ವಹಿಸಬಹುದು. ಈ ಸರ್ವ ಸಂಬಂಧದ ಬಾಳ್ಳೆಯನ್ನು ತಾರತಮ್ಯವಿರುವ ವೆಟ್ಟಿಲುಗಳಂತಹ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದರೆ, ಘರ್ಷಣೆಗಳು ಉದಯವಾಗುತ್ತವೆ.

ಮಗುವೋಂದು ಜನಿಸಿದಾಗ, ಅದು ತನ್ನ ಮೇದಲ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಾನು ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಕೇಳುವ ಶಬ್ದದಿಂದ ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸ್ತುಗಳನ್ನಾಗಲಿ, ಇತರರನ್ನಾಗಲಿ ಅದು ತಾನು ಹೇಳುವ ಹೆಸರಿನಿಂದಲೇ ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಬೇಳೆಯುವ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ದೊರಕಿರುವ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಕಲಿಯಲು ತನ್ನ ಆಂಶರಿಕ ಭಾಷಾಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅದಿಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿ ತನ್ನ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯ ಉತ್ತಮವಾದ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಇತರ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಡಿಪಾಯವೇ ದುರ್ಬಲವಾದಾಗ, ಅಡಿಪಾಯವಾಗಬೇಕಿದ್ದ ಭಾಷೆ, ಕಲಿಕೆಯ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳು ವುತ್ತು ವಿಷಯಗಳೂ ದುರ್ಬಲವಾಗುತ್ತವೆ. ಎಂಬುದು ಏಷರ್‌ಇಂಡಿಯಾ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಎಂಟನೆಯ ತರಗತಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವರದಿಯ ತರಗತಿಯ ಪ್ರಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದಲಾರ ಎಂಬುದು ಇದಕ್ಕೆ ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಬೋಧಿಸುವುದು ಭಾರತೀಯ ಮನಸುಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆಯಂದರೆ, ಅದು ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ಸಂಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆ ಮಾತ್ರ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಇತರ ದೇಶೀಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ತಡೆಯನ್ನೇ ಏರ್ಪಡಿಸಿದೆ. ಸಮಸ್ಯೆ ಜ್ಞಾನವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿರುವ ಭಾಷೆಯೆಂದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾತ್ರ ಎನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿಯು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಏಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ವಿಜ್ಞಂಬಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಭಾಷೆ ಬಹುಭಾಷಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿರೋಧಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ವಿನಾಶಕಾರಿಯಾಗಿದೆ.

ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವ ದೋಷಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿರುವವರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಿರೋಧಿಗಳಿಂದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ದೇಶದಿಂದ ಗಡ್ಡಿಪಾರು ಮಾಡಬೇಕಿಂದು ಯಾರೂಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಲೋಚನಾ ಶೀಲರು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಅತಿಯಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಯವಾಗುತ್ತಿರುವುದು ದೇಶದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಕಲಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಸಾಧನ-ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಅಭಾವ, ಯೋಗ್ಯ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕರು ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವುದು, ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ

ಸಮಯವನ್ನು ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಮತ್ತು ಮಾತ್ರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ನಿರ್ಣ್ಯಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಮಾರ್ಡ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬುನಾದಿಯನ್ನೇ ಅಭದ್ರವಾಗಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇಂತಹ ದುರ್ಬಲ ತಳಹದಿಯ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ, ಶಾಂತಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಉನ್ನತ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಗಳಿಂದಾಗಿ ಇಂದು ವಿಶ್ವದ 200 ಉತ್ತಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಒಂದೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಹೆಸರಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನಿಸದು. ಬಹುಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇತರ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಭಾಷೆಗಳ ಮೂಲಕ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲು ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯೇ ಉತ್ತಮ ಮಾರ್ಡ್ಯಮಾಗಿದೆ. ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಉಳಿದಂತೆ ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬೋಧಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಉನ್ನತ ಹಂತದ ಮಾರ್ಡ್ಯಮದ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಆಯ್ದುಗೆ ಮುಕ್ತವಾಗಿರಿಸಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡರಂತೆ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಜ್ಞಾನವನ್ನುಗಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಬಂದ ಹೊಸದರಲ್ಲಿ, ಶ್ರೀಮಂತರು ಮತ್ತು ಬಡವರು, ಮೇಲು ಮತ್ತು ಕೆಳಜಾತಿಯವರು, ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಬಳಯುತವಾಗಿದ್ದವರು ಮತ್ತು ದುರ್ಬಲರು ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ವಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡುವಂತಹ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿಕೆಯಿತ್ತು. ಆದರೆ ನಂತರದ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಎರಡು ವಿಧದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದೆವು - ಒಂದು, ಉತ್ತಮ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳು, ತರಬೇತಿ ಹೊಂದಿದ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಉತ್ತಮವಾದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾರ್ಡ್ಯಮವಿರುವ ಶಾಲೆಗಳಾದರೆ, ಇನ್ನೊಂದು ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳ ಅಭಾವ, ತರಬೇತಿಯಲ್ಲದ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಲ್ಲದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಮಾರ್ಡ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳು. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಮಾರ್ಡ್ಯಮದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಳೆಯ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕರು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಡಿಸ್ಸಾದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂಗಾಳಿ, ಹಿಂದಿ, ತೆಲುಗು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಕರಿದ್ದಾರೆ, ಆದರೆ ಓಡಿಯಾ ಶಿಕ್ಷಕರೇ ಇಲ್ಲ.

ಈ ಎರಡು ವಿಧದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ನಮ್ಮ ಕುಟುಂಬವನ್ನು, ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಬಂಧವನ್ನೇ ಹಾಳುಗೆಡಮತ್ತಿಸೆ. ಸಂಘಾಲಿಯ ಅಜ್ಞಿಯೋಬ್ಜಳನ್ನು ನಿನ್ನ ಮೊಮುಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಏಕೆ ಕಳುಹಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವಳ ಉತ್ತರ ತೇಕ್ಕಣಾಗಿತ್ತು. 'ಶಾಲೆ? ನನ್ನ ಮಗು ಮುಟ್ಟಿಕ್ಕುಲೇಂಜನ್ನಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣನಾದರೆ ಬಾರಿಪಾದ ಜೀಲೆಯ ಮುಖ್ಯ

ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಮನೆಯೊಂದನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಾನೆ, ಬಿ.ಎ.ಯಲ್ಲಿ ತೇಗ್ರಡೆಯಾದರೆ ರಾಜ್ಯದ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಭುವನೇಶ್ವರದಲ್ಲಿ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟುತ್ತಾನೆ.’

ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಶ್ರೇಣೀಕರಣದ, ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನೈವ್ಯನತೆಗಳ, ಅಥವಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ದೊರೆಯಬಹುದಾದ ಲಾಭಗಳಿಗಾಗಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಬಗೆಗೆ ವಾದಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತಾ ಕೂರದೆ, ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿರುವ ಲಾಭಗಳ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ಶ್ರೀಕರವಾದ ತೀರ್ಥಿಕನತ್ತೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯತ್ತದೆ. ಬಹುಭಾಷಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೇಲಿನ ಜಚ್ಚೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಜೀರಬೇರೆ ಮಾರ್ಗಗಳು ಕಂಡುಬಂದಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ವೇದಲನೆಯಿದು ಎಲ್ಲ ಭೇದಗಳನ್ನು ತೋಡೆದು ಹಂತಿ ಏಕೀಕರಣಗೊಳಿಸುವತ್ತೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯಿದು, ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಂಗೆ ಇಂಬು ಕೊಡುವಂತೆ ವಿದ್ಯುಕ್ತವಾಗಿ ಅಲಂಸಂಖ್ಯಾತಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಮಾನ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಅತ್ಯಂತ ಕಲಣವಾದ ಮೂರನೆಯ ಮಾರ್ಗವೆಂದರೆ, ಬಹುಭಾಷಾ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಭೇದಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ವಿವಿಧ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು.

ಕಲ್ಪನೆಗಳ ಮೂರೀಕರಣ, ಸೃಷ್ಟಾತ್ಮಕ ಚಿಂತನೆ ಮತ್ತು ಹಾದಿಕವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕರಣಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯ ಉತ್ಪಾದಿತೆಯನ್ನು ಕಾಣಲಾಗುತ್ತದೆ. ಮಹಿಳು ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ದೃಢಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು, ಸಮುದಾಯದ ಸ್ವಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಸಾಫಿಸಲು, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯು ಆಜವಾಗಿ ಜೀರು ಬಿಡುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಮತ್ತು ಅಂಧಾಭಿಮಾನವನ್ನು ಕೊನೆಗಾಣಿಸಲು ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯ ಮಾಧ್ಯಮವು ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅದು ಸುತ್ತಮುತ್ತೆನವರೊಂದಿಗೆ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಧಿಮಿಕ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಗರಿಷ್ಟ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವದೇ ಒಂದು ಆನಂದ. ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯನ್ನು ದುರ್ಲಕ್ಷಿಸುತ್ತೇ ಈದುಮಾಡಿ, ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಆದ್ಯತೆಯನ್ನು ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಉನ ಗೊಳಿಸಿದ್ದೇವೆ. ‘ಪರಿಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಆ ಭಾಷೆಗೆ ಉಪಭಾಷೆಗಳು ಪೂರಕವಾಗಿ ದುಡಿಯುವಂತೆ, ಬಹುಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಭಾಷೆಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕವಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ’ ಎಂಬುದನ್ನು

ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಪರವಾಗಿ ಮಾಡುವ ವಾದವು ಅಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಜೇರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಿಂದ ಜೇರೆಯಾಗಿ ದ್ವೀಪದಂತಿರುವ ಒಂದೇ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪರವಾಗಿ ಮಾಡುವ ವಾದವೂ ಅಲ್ಲ. ಆ ವಾದವೆಂದರೆ, ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಲು ಬಯಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಸಮುದಾಯದ ಪರವಾಗಿ ಮಾಡುವ ವಾದ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಚಿಮ್ಮು ಹಲಗೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇತರ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ಪಕ್ಷಿಕರಣವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ತನ್ನ ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ನೀಡಲು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ವಾದ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸುವುದು ಅಥವಾ ಅದರ ಸಾಫನದಲ್ಲಿ ಜೇರೆಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕೂಡಿಸುವುದು ಬೌದ್ಧಿಕವಾಗಿ ದಿವಾಳಿಗೋಳಿಸುವ ಹಂಗಾ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವುದು ಕಾರ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಆ ಸಮಾಜದ ಕ್ಷಯಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. (ಲಿಂಗ್ವಿಸ್‌ಕೋ ಅಂಡ್‌ಲಿಂಗ್‌ಲೈಂಪಿಕ್ ಸಿಟಿ, ಪಟ್ಟಾಂರುಕ್ ಡಿ.ಪಿ. ಓರಿಯಂಟಾಬ್ಲಾಕ್‌ವೆನ್, 2014, ಪು. 184).

(ಈ ಲೇಖಕರು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಕೇಂದ್ರಿಯ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸಂಸ್ಥಾಪಕ ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಭಾರತ ಸರಕಾರದ ಮಾನವ ಸಂಪನ್ಮೂಲ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಚಿವಾಲಯದಲ್ಲಿನ ನಿವೃತ್ತ ಹೆಚ್ಚಿದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿನ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದವರು.)

ಉಪಸಂಹಾರ:

ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಾಂಪರ್ಕಗಳು:-

- ಜ್ಞಾನಾರ್ಥನೆ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಗತಿಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಲು ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ.
- ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಹುದ್ದೆ, ಸಾಫನ್‌ಮಾನ ಮತ್ತು ಹಣವನ್ನು ತಂದುಕೊಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ಆ ಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಉತ್ತಮಿಕೆಯ ಭಾವನೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳ ಕಲಿಕೆಯ ಬಗ್ಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿತಯ ಭಾವನೆ ಇರುವುದು. ವಸಾಹತುಶಾಹಿ ಮಾದರಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ, ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳು ಜ್ಞಾನದ ಸಾಧನಗಳೂ ಆಗಿಲ್ಲ; ಪ್ರಗತಿಯ ವಾಹಕಗಳೂ ಆಗಿಲ್ಲ.
- ಭಾಷಾಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಭಾಷಾಮಾಧ್ಯಮಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇರುವ ತಪ್ಪಿಕಲ್ಪನೆಗಳು.

- ಮಾತ್ರಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವನ್ನಾಗಿ ಅಳವಡಿಸುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ.
- ಸಂಶೋಧನಾ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಪಾಠಪ್ರಸ್ತಕವನ್ನಾಗಿ ಮತ್ತು ಪರಾಮರ್ಶನಾ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕು. ಬಿಜೋಽಸ್ಯತ್ತು ಇಂಟ್ನೀವೋ ಹೋಸ್‌ಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ.
- ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ, ಕಾನೂನು ಮತ್ತು ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಸರ್ವೊಹ ಸಂಪರ್ಕಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯು ಒಳ್ಳೆಯ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಡೆಗೋಡೆಯು ನಿರ್ವಹಿಸಿದೆ.
- ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ - ವ್ಯಾಕರಣ, ನಿಘಂಟು ಮತ್ತು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಅಭಾವ. ಒಳ್ಳೆಯ ಪಾಠಪ್ರಸ್ತಕಗಳು ಹೊರಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಗ್ರಂಥಾಲಯ, ಪ್ರಯೋಗಶಾಲೆಗಳ ಸಹಾಯಿಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ.
- ಇನ್‌ಕ್ಲೂಸಿವೆತ್ತು ಎಕ್ಸ್‌ಕ್ಲೂಸಿವ್‌ವ್ಯಾಗೂ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಕೌಶಲಗಳ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೂ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ.
- ಶಿಕ್ಷಕರ ತರಬೇತಿಗಾಗಿ ಉತ್ತಮ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಸರಿಯಾದ ಪಾಠಕ್ರಮವಿಲ್ಲ. ಶಾಲೆಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ಶಿಕ್ಷಕರಿರುವುದಿಲ್ಲ.
- ದ್ವಿಭಾಷಾ, ಬಹುಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಇ-ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲ.
- ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೂಲಭೂತವಾದದ್ದು ಭಾಷೆ. ಭಾಷೆಯಲ್ಲದೆ ಕಲಿಕೆಯ ಯಾವ ವಿಷಯವೂ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಯಾವ ಭಾಷೆಯೂ ವಿಷಯದಿಂದ ಹೊರತಾಗಿಲ್ಲ. ನೋಡುವುದು, ಕೇಳುವುದು ಮತ್ತು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಮಾತನಾಡುವುದು, ಹಂಸರಿಸುವುದು, ಓದುವುದು ಮತ್ತು ಬರೆಯುವುದು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕೌಶಲಗಳೂ ಮಾನವ ಜೀವನದ ಮೂಲಸಾಮಗ್ರಿಗಳಾಗಿದ್ದು, ಇವೆಲ್ಲವೂ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತವೆ.

ಮನುವು ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕವೇ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕು ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನವನ್ನುಗಳಿಸಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವಾಗ, ಯಾವ ಮನುವೂ ಕಲಿಕೆಲ್ಲಿಂದ ವಂಚಿತವಾಗದಂತೆ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಸೂಕ್ತ ಆಯ್ದುಗಳು ಹಾಗೂ ಪರ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಸರಕಾರವು ಒದಗಿಸಬೇಕು.

ಎರಡು ವಿಷಯಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿವೆ. ಮೊದಲನೆಯದು ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯ ಆದ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದು, ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕೃತಭಾಷೆ. ರಾಜ್ಯ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ಬಹುಭಾಷಾ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ, ಈ ಎರಡು ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಪರ್ಯಾಯವಾದದ್ದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯವು ನೀಡುವ ಪರ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ, ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಗಳು ಮೂರು ಮತ್ತು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಭಾಷೆಗಳಾಗಿರಬೇಕು. ಏನೇ ಆದರೂ ಆರನೆಯ ತರಗತಿಗೆ ಮೊದಲು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಹೇರಬಾರದು. ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಆಯ್ದುಗಳು ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ನಂತರ ದೊರಕಬೇಕು.

ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳ ಶೇಣಿಕರಣವು ಮೊದಲನೆಯ, ಎರಡನೆಯ ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ದರ್ಶಿಸುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಪರಿಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಪರಿಗಳಿನ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲೇ ಹೋರಗೇ ಇಡಲಾಗಿದೆ. ತೆಳುಗುಟುಂಬದ ಮನುವಿಗೆ ತುಳು, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೊದಲ ಭಾಷೆಗಳು; ಹಾಗೆಯೇ ತುಳು, ಕನ್ನಡ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿಗಳು ಎರಡನೆಯ ಭಾಷೆಗಳು. ಶಿಕ್ಷಣಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯೇ ಮೊದಲ ಭಾಷೆ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿನ ಬೋಧನೆಯ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರುವ ಪರಿಸರದ ಭಾಷೆಯೇ ಎರಡನೆಯ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಶಾಲಾ ಕೊಡತಿಗಳಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುವ ಭಾಷೆ ಹೊರ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈಗ, ಯಾವ ಭಾಷೆಯೂ ಎರಡನೆಯ ಅಥವಾ ವಿದೇಶೀ ಭಾಷೆ ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಬೋಧನಾ ಪರಿಸರದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ರೂಪಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಬಹುಭಾಷೆಗಳು ಇರುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳು ಇರುವಲ್ಲಿ, ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಪಪ್ಪಾನ್ಯಗಿನಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಬೆಕ್ಕರಾಷ್ಟು ಇದು ವಿಸ್ತೇಷಣದಲ್ಲಿ ಕನಾರಟಕಕ್ಷಿಂತ ಜಿಕ್ಕಿದ್ದರೂ, ಒಟ್ಟು 1,100 ಭಾಷೆಗಳು ಅಲ್ಲಿವೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಸರಕಾರವು 800 ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾನ್ಯಮಾಡಿದ್ದು, 600 ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದೆ.

1824ರಲ್ಲಿನ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ರಮವು ಓದುವುದು, ಬರೆಯವುದು, ಗಣಿತ, ಇಂಗ್ಲಿಂಡ್ ಮತ್ತು ಭಾರತದ ಇತಿಹಾಸ,

ಭಾಗೋಳ, ವಿಗೋಳಶಾಸ್ತ್ರ, ವಿಜ್ಞಾನ, ಬೀಜಗಣಿತ, ಯೂಲೊಡ್ಜ್ ಬ್ಯಾಮಿಟಿ - ಇವುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿತ್ತು. 1940ರಲ್ಲಿ ಕೂಡ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆ, ಹಿಂದೂಸ್ತಾನಿ, ಗಣಿತ, ಚರಿತ್ರೆ ಮತ್ತು ಹೌರನೀತಿ, ಭಾಗೋಳ ಸುಮಾನ್ಯ ವಿಜ್ಞಾನ, ಮತ್ತು ಭಾಲಕಿಯರಿಗೆ ಗೃಹವಿಜ್ಞಾನ, ಶೈಕ್ಷಸುಬು, ಕಂಪನಿ, ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದು ಮತ್ತು ದೈಹಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಇವುಗಳು ಇದ್ದವು. ಆಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಮಾದರಿ ಪಾಠ್ಯಕ್ರಮವೆಂದು ಹೊಗಳಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಜನ ಭಾಷೆಗಳು

- ಡಾ. ಡಿ. ಶಿ. ಪಟ್ಟಾಯಕ್

ವೆನುಷ್ಯರನ್ನು ವೆನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ ದವರಿಂದ ಬೇರೆಡಿಸುವ ಎರಡು ಅಂಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯೂ ಒಂದು. ಮತ್ತೊಂದು ಅಂಶವೆಂದರೆ ಮಿದ್ಜಿನ ಗಾತ್ರ, ಮಾನವರ ನಡುವೆ ನಂಟಿಗಳನ್ನು ಉಂಟಿಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ನುಡಿ ಎಂಬುದು ಅಶ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ಪಾತ್ರವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂದರಿಂದಾಗಿಯೇ ಮಾನವ ಸಮಾಜಗಳು ರಚನೆಯಾಗಿವೆ. ಸೃಜನಶೀಲ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಭಾಷೆ ಮಾಡ್ಯಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಅದು ತೀಳಿವನ್ನು ಉಂಟಿಮಾಡುತ್ತದೆ; ವಿಸ್ತರಿಸುತ್ತದೆ; ಅದು ವಿಧಿತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತದೆ. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬಗೆ-ಬಗೆಯ ಲೋಕಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೂಡಿಸಲು ಸೇತುವೆ ಕಟ್ಟುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ಸಮಾಜದ ರಚನೆಗೆ ಭಾಷೆಯೇ ಮೂಲಾಂಶವಾಗಿದೆ. ಕುಟುಂಬ, ನಂಟಿಸ್ತಿಕೆ, ಜಾತಿ, ಸಮುದಾಯ, ಭಾಗೋಣಿಕರಚನೆ-ವಲ್ಲವನ್ನು ಸಂಪರ್ವನದ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಎಲ್ಲ ಸೃಜನಶೀಲ ಸಾಹಸಗಳು, ತತ್ವಜ್ಞಾನ, ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನದ ಮಾಡ್ಯಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಮನು ತನ್ನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನದನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ, ಸೋಷುತ್ತದೆ, ಚರ್ಚರಗಳನ್ನು ಅಥವಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ, ಮಾತನಾಡುತ್ತದೆ, ಓದುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಅನುಭವನಗಳನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತದೆ. ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಅಡಿ ಇರಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಈ ಅನುಭವಗಳು ಸೋಷಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ವ್ಯಾಕರಣದ ಅಡಿಪಾಯ ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಸದ್ಯ ಮತ್ತು ಪರಿಸರದ ನಡುವಿನ ನಂಟು ಹಚ್ಚುವಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಮನುವಿನ ಅನುಭವ ದೊಡ್ಡದಾಗುತ್ತದೆ,

ಈ ಭಾಷೆಯೇ ಮನುವನ ಮೊದಲ ನುಡಿ (ಮದರ್ ಟಿಂಗ್) ಎಂದೆನಿಸುತ್ತದೆ.

6,000 ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಜಗತ್ತು ಬಗೆ ಬಗೆಯದ್ದಾಗಿದೆ. ಜೀವ ವೈವಿಧ್ಯ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವೈವಿಧ್ಯ ಪರಸ್ಪರ ಕ್ಯಾಹಿಡಿದು ಸಾಗುತ್ತವೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಅನುಭವಗಳು ಪಾಲಕರ ಅನೇಕ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಹಾಗೂ ಪರಿಸರದಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಇದು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗದೆ ಮನು ಗಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಮನುವನ ಮೊದಲ ನುಡಿಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಮನವನನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುವಾಗ ಈ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳು ಪರಿಗಳನೇಗೆ ಬರಬೇಕು. ಮನು ಶಾಲೆಗೆ ಮೊದಲು ಅಡಿ ಇರಿಸಿದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಭಾಷೆಗೆ ಹೋರತಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಭಾಷೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಶ್ನಾಪ್ರಯೋಗ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

3,000 ಮಾತ್ರ ಭಾಷೆಗಳು, 4,000 ಜಾತಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯಗಳು, 4,000 ನಂಬಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಆಚರಣೆಗಳು, ಬಗೆ ಬಗೆ ಆಹಾರ, ಉದ್ದಪ್ಪ, ಸಾಮಾಜಿಕ ನೀತಿಗಳಿಂದ ಭಾರತ ಭಾಷಿಕವಾಗಿ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿ ತುಂಬ ವೈವಿಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇವು ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸಹಕಾರಿಗಳು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದಾಗ ಬಗೆತನ ಎಂಬುದು ಬಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ನಂಟು ಏಣಿ ಶ್ರೇಣಿಯಾಗಿ ಮಾಪಾರ್ಫಡಾಗಿ, ಮೇಲು-ಕೀಳು, ದೊಡ್ಡದು-ಚಿಕ್ಕದು, ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ, ಅಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಎಂದೆಲ್ಲ ಹೆಸರಿಸಿದಾಗ ಅದರಿಂದ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಬಿಕ್ಕಣಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಮತ್ತು ತಾರತಮ್ಯಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಬುಲವಾದ ಭಾಷೆ ಮಾತನಾಡುವ ಪ್ರದೇಶಗಳು ಸದಾಕಾಲ ಏಕರೂಪಿ ಸಂವಹನ ಫಲಕಗಳಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಟ್ಟಿ ಸಂವಹನ ವಲಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕವಾಗಿರುವ ಸಮಾನ ಅಂಶಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೊಡಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಮತೊಂದು ಭಾಷೆ ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಅದರ ಒಳನುಡಿಗಳು (ಡಯಲ್‌ಕ್ಷಿಪ್) ನಡುವಣ ಸಂಬಂಧ ಪರಸ್ಪರ ಎದುರು ಬದುರಾಗಿರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇವು ಒಂದನ್ನೂಂದು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಭಾಷೆ, ಅದು ಪ್ರಮಾಣೀತವಾಗಿರಬಹುದು, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಇಲ್ಲವೇ ಬಹುರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಿರಬಹುದು. ಅದು ಇತರೆ ಭಾಷೆ/ಒಳನುಡಿಗಳನ್ನು ಹೋರಿದಬ್ಯಾಪ್ತಿಕ್ ಹೆಚ್ಚು ಬಹುತ್ತು ನೀಡಿದರೆ ಅದು ಗುಂಪಿನ ಗುರುತಿಗೆ ಗಂಡಾಂತರಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಬಿಕ್ಕಣಿಸುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. (ಪ್ರಂತ 187 ಡಿ.ಎ. ಪಟ್ಟಾಯುಕ ಸಂಪುಟ 2, ಲಾಂಗ್ವೆಂಜ್ ಅಂಡ್ ಕಲ್ಪರಲ್ ಡ್ಯೂಪ್ಸಿಎಂಟ್, ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಬ್ಲಾಕ್ ಸಾನ್ 2014) ವೈವಿಧ್ಯ ಮತ್ತು ಸತ್ಯದ ನಡುವೆ ಅಪಾಯ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಬೇರೆಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ

ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ವೈವಿಧ್ಯ ಎಂಬುದು ಒಳಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಎತ್ತುತ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ವೈವಿಧ್ಯ ಎಂಬುದು ನಿಯಮವೇ ಹೊರತು ಅಪಾದವಲ್ಲ.

ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆ, ಗುಣಮಟ್ಟ ಎಂಬುದು ಆದ್ಯತಾ ವಲಯ ಎಂದೆನಿಸಿದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮುಖ್ಯ ಆಯಾಮಗಳಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಅದನ್ನು ಆಳವಾದ ಶೋಧನೆಗೊಳಪಡಿಸುವ ಜರೂರು ಇದ್ದೇ ಇದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಲಭ್ಯತೆ ಮತ್ತು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನಾಗೇ ಗಮನಿಸಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಳಗೊಳ್ಳುವುದು, ಗುಣಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ಸಮಾನತೆ - ಈ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ರೂಪುದು ಮೂಲಭೂತವಾದುದು ಎಂದರೆ ಅದು ಭಾಷೆ. ಸ್ವತಂತ್ರಪೂರ್ವದಲ್ಲೇ ಬಡವರು, ಬಲ್ಲಿದರು, ಮೇಲ್ಬಾಟಿ, ಕೆಳಜಾಟಿ, ಅಧಿಕಾರಸ್ಥ ಮಂದಿ, ಅಧಿಕಾರಸ್ಥರಲ್ಲಿದವರು, ಧರ್ಮ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ ಯಾವ ಹಂಗೂ ಇಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಲಿಸುವ ಸಮಾನ ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಒದಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಒತ್ತಾಯವಿತ್ತು. ಆದರೆ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ಸಿರಿವಂತರ ಪಾಲಕರ ಮಕ್ಕಳ ಕಲಿಯವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಒಂದು ಶಾಲೆ, ಉಳಿದವರು ಅಭಾಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಂದು ಶಾಲೆ ಎನ್ನುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಿಟ್ಟೇವು. ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತರು, ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರು ಎನ್ನುವ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಉತ್ತಮ ಮಾದರಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆದರು. ಇದು ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿತು, ತಾರತಮ್ಯಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿತು.

ಒಡಿಶಾದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ನಾಲ್ಕುನೇ ಒಂದು ಭಾಗದಪ್ಪು ಮಂದಿ ಬುಡಕಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದವರು. ಇಲ್ಲಿ 62 ಗುಂಪುಗಳಿದ್ದು 39 ಭಾಷೆಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಾರೆ. 26 ಭಾಷೆಗಳು ಬಹುಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ (ಮಲ್ಲಿಲಿಂಗ್ಲೋ ಎಜುಕೇಶನ್) ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಹೋಷಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಒಡಿಶಾ ಸರಕಾರ ಅನುಕರಣೀಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿತು. ಅಂದರೆ ಇದರಿಂದ ನಿಜದಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದ ಇಡೀ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ (ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ) ಬಹುಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗಬೇಕಿತು.

ಒಡಿಶಾ ಸೇರಿದಂತೆ ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನುಡಿ ಗಡಿರೇಖೆಗಳು ಸಂಜೀವನಂತಿರುತ್ತವೆ, ಗೆರೆ ಕೊರೆದಿರುವ ಎಡಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವವರು ಇರುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಭಾಷಾ ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತರು ಹೆಚ್ಚಳಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಗಡಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಡಿಶಾ ಸರಕಾರ ಬೆಂಗಾಲಿ, ತೆಲುಗು, ಹಾಗೂಹಿಂದಿ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಿಸಲು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿತು. ಇದು

ಶಿರುಗುಬಾಳವಾಯಿತು, ತಲೆಶೂಲೆ ತಂದಿಟ್ಟಿತು. ಇದರಿಂದ ಏನಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ತೆಲಗು, ಬೆಂಗಾಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಹಿಂದಿ ಪ್ರದೇಶಗಳಾಗಿ, ಪಕ್ಕದ ರಾಜ್ಯಗಳಿಂದ ಅವು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ನೀರೆರೆಯುತ್ತದೆ.

ರಾಜ್ಯವೇಂಬುದು ಜ್ಞಾಪ್ತ ಆಧಾರ'ದ ವೇಂಳೆ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿರುವದರಿಂದ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಮನುವಿಗೆ ಒಡಿಯಾ ಕಲಿಸುವುದು ಸರಕಾರದ ಹೋಣಗಾರಿಕೆ. ಯಾರ ಮಹ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಮಾತ್ರಭಾಷೆ ಮೂಲಕ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವರೋ, ಹಾಗೂ ಒರಿಯಾ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಒಡಿಶಾ ನಿವಾಸಿಗಳಾಗಿ ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ತಮ್ಮ ಬದುಕು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವರು. ಮುಂದಿನ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದು ಅವರು ಒಡಿಯಾ ಮಣಿನ ಮಹ್ಕಳಾಗಿ ರಾಜ್ಯದ ಹೋರಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ದೇಶದ ಹೋರಗೆ ಸುಂದರ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣ ನೆಡುವರು. ಇದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಳಗೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೂ ಸಮಾನತೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಬಲ್ಲದು.

ಇದೇ ಮಾತು ಇತರೆ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಪ್ರತಿ ಸಮುದಾಯವೂ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಂಗೋಪನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತಮ್ಮದೇ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತರೆಯುವ ಅವಕಾಶ ಪಡೆದಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಸರಕಾರ ಶಾಲೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳನ್ನು ತಾರತಮ್ಯವಿಲ್ಲದೇ ಪೂರಿಯುತ್ತದೆ ಎಂದಾದರೆ ಆಗ ಶಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಅಗತ್ಯ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ಮಾದರಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸುವುದು ಪರಿಹಾರ ವಿಂಡಿತಾ ಅಲ್ಲ. ಇದು ಸಮಾನತೆ ತತ್ವಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ನಡೆ.

ಈ ದೇಶದ ಯಾವುದೇ ಭಾಗದಲ್ಲಾಗಲೀ ಅಥವಾ ಪ್ರವಂಚದ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲೇ ಆಗಲಿ ಈ ಮಾದರಿ ಶಾಲೆಯ ಪಡಿಯಚ್ಚು ತೆಗೆಯಲಾಗುವುದು.

ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಮಟ್ಟಿಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಭಾಷಾ ನೀತಿ ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ. ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಕಾಲ ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ದೇಶದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಭಾಷಾ ನೀತಿಯಂದರೆ 1969-70ರದು. ಇದರ ತಲೆಬರಹ: ಭಾಷಾ ನೀತಿ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು. ಈ ದಾವಿಲೆ ಯಾವುದೇ ಮುಚ್ಚುಮರೆ ಇಲ್ಲದೆ ಶ್ರೀ-ಭಾಷೆ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಒಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ; ನೀತಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲ.

ಈ ಸುರಿತು ಆಗ ಕೇಂದ್ರ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವರಾಗಿದ್ದ ಪ್ರಾಫೆಸರ್ ವಿ.ಕೆ.ಆರ್.ವಿ. ರಾಂ, ಶಿಕ್ಷಣ ಸಲಹೆಗಾರ ಜೆ.ಪಿ. ನಾಯಕ್, ಶಿಕ್ಷಣ ಸಚಿವಾಲಯದ ಜಂಟಿ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಕಾಂತಿ ಚೌಧರಿ, ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಸಿಂಹಾಲೀನ ಮೊದಲ ನಿರ್ದೇಶಕ ಡಾ.ಡಿ.ಎ. ಪಟ್ಟಾಯಕ್ ನಡ್ವೆ ಭಾರಿ ಚರ್ಚೆ ನಡೆದು, ಆ ವಾಕ್ಯ ಹೇಗೆಯೋ ಹಾಗೆ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಲಾಯಿತು. 1986 ರ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿಯೊಂದು ನೋಕರಶಾಹಿಯ ಕರಡು, ಅನಂತರ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಏನೂ ಆಗಲ್ಲ. ಈ ಕರಡು ದೇಶವನ್ನು 1968 ರ ಕಾಲದ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದತ್ತ ದೂಡಿತು. ಈ ಸೂತ್ರವೂ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳ ನಡುವೆ ಒಮ್ಮೆತವಾಗಿ ಮೂಡಿ ಬಂತು.ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡ ದಿನದಿಂದ ಇವತ್ತಿನವರೆಗೆ ತುಂಬ ಅಸಮತೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆ.

ಒಡಿಶಾದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಜಾರಿ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಇಲ್ಲ. ಅಸಲಿ ಸಂಗತಿಯೊಂದರೆ ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕು. ಇದರ ಜಡೆಗೆ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯೂ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆಗ ಕಲಿಯುವ ಭಾಷೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ನಾಲ್ಕುಗುತ್ತದೆ. ಒಮ್ಮಭಾಷಿಕರಿರುವ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಯಾವುದೇ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತಂದ ಮೊದಲ ರಾಜ್ಯ ಪಟ್ಟಿಮು ಬಂಗಾಳವಾಗಿತ್ತು. ಆರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತ ಮೊದಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ತಂಡ ಹತ್ತನೇ ತರಗತಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿತು. ಈ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತ ತಂಡವೂ 10ನೇ ತರಗತಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿತು. ಈ ಎರಡೂ ಗುಂಪುಗಳ ಕಲಿಕಾ ಘಲಿತಾಂಶವನ್ನು ಹೋಲಿಕೆ ಮಾಡುವ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಕೆಲವರು ಹೊಂದಿದ್ದರು.ಅವರ ಪ್ರಕಾರ, 1ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತ ಹತ್ತನೇ ತರಗತಿಗೆ ಹೋದವರ ಘಲಿತಾಂಶ ತುಂಬ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರೆ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಂದೇಹವಿರಲಿಲ್ಲ.ಆದರೆ ಘಲಿತಾಂಶ ತುಲನೆಗೆ ಅರ್ಹವಾಗಿತ್ತು. ಅಂದರೆ ಆರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿತವರ ಘಲಿತಾಂಶ ಕೂಡ ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಈ ವರದಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಹಾಕುವಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಲಾಬಿ ಯಶ್ಸಿಯಾಯಿತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ ನಾವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನ್ನು ಆರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಕಲಿತ್ತೆ. ಕಾಲೇಜು ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ವಿದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಆಂಗ್ಲಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಯಾವ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಯಶ್ಸಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರೆ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲೇ

ಮಾತ್ರಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿಸುವುದು ದಿತ್ತು.

ಒಡಿಶಾದಲ್ಲಿ ಎಂಧ ತರತರದ ಶಾಲೆಗಳವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚುವುದು ಕಷ್ಟ. ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಅನುದಾನಿತ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾರ್ಡ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಒಡಿಶಾ ಮಾರ್ಡ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳ ಬಗೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದೂ ಕಷ್ಟ. ಸಿಬಿಎಸ್‌ಇ ಪರ್ಕುಮುದ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಸರಿಸುಮಾರು 250. ಐಸಿಎಸ್‌ಇ ಹಾಗೂ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಸೇರಿದ ಶಾಲೆಗಳ ಸುಂಭ್ರೋಂಗುನ್ನು ರೂಪೂರ್ತಿ ಬೇಕಾಗುತ್ತಿದ್ದು. ಸಿಬಿಎಸ್‌ಇ ಪರ್ಕುಮುದ ಹೆಚ್ಚು ಉನ್ನತ, ಜೀಡಿಕೆ ಇರುವಂಥದ್ದು, ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳ ಪರ್ಕುಮುದ ಕಳಪೇ ಎಂಬುದು ಸೂಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿತ ವಿಚಾರ ಎಂದೆನಿಸಿದೆ.

ಸರಸ್ವತಿ ವಿದ್ಯಾಮಂದಿರ, ವಿವೇಕಾನಂದ ಶಾಲೆ, ಕುಮಾರಭಾಯಿ ಶಾಲೆ, ಸುದಾನಂದ ಶಾಲೆ ಹಿಗೆ ಹಾತರು ಶಾಲೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಿವೆ. ಇಂದಧ್ಯೇ ಇನ್ನಿತರ ಶಾಲೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದ್ದು ಇವುಗಳ ಸಾಮಧ್ಯ ಎಲ್ಲ ಸಂಶೋಧಕರ ಪರಾಮರ್ಶೆಯಿಂದ ಆಚೆ ಇರುತ್ತದೆ.

ಒಡಿಶಾ ಶಾಲೆಗಳು: ಒಂದು ನೋಟ

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರ	ಸರಕಾರಿ ಮತ್ತು ಸ್ಕೂಲೀಯ ಆಡಳಿತ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು	ಸರಕಾರಿ/ಅನುದಾನಿತ	ಒಟ್ಟು
ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆ	34464	285	34749
ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆ	18426	1523	19949
ಶಿಕ್ಷಕರ ಸಂಖ್ಯೆ	ಸರಕಾರಿ: 100552	SS 69004	169556 [2008-09 ರಷ್ಟು ಹಾಲೀ ಜಾರಿ ಕುದ್ದೆಗಳು ಪ್ರಾಥಮಿಕ 32840 + ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ 157411]

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರ	ಸರಕಾರಿ ಮತ್ತು ಸ್ಕೂಲೀಯ ಆಡಳಿತ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸೇರಿದೆ	ಸರಕಾರಿ/ಅನುದಾನಿತ	ಒಟ್ಟು
	5034	2712	7746
ಶಿಕ್ಷಕರು	ಮಾಯಂ ಶಿಕ್ಷಕರು 26766	ಆರ್ಕಾರೆ ಶಿಕ್ಷಕರು 3523	30289
ಅನುದಾನಿತ	19595	113	19708

- ಎಲ್ಲ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳು ಒಡಿಯಾ ಮಾಡ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಾಗಿವೆ.
- ಎಲ್ಲ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು ಅಂಗ್ಲ ಮಾಡ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳು.
- ಖಾಸಗಿಯಾಗಿದ್ದ ಒಡಿಯಾ ಮಾಡ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಶಾಲೆಗಳೇಂದರೆ ಸರಸ್ವತಿ ವಿದ್ಯಾಮಂದಿರ
- ಒಡಿಯಾ ಮಾಡ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ.
- ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳು - ಶಿಶುವಿಹಾರ, ನಸರ್‌ರಿ, ಎಲ್.ಕೆ.ಜಿ., ಯುಕೆಜಿಯಲ್ಲಿ ಒಡಿಯಾ ಭಾಷೆ ಇಲ್ಲ.
- ಸಂಸ್ಕೃತ ಹಾಗೂ ಐಜಿಕ ಎಂಬೆಲ್ ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ.
- ಒಡಿಯಾ ಮಾಡ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಇತರೆ ಎಂಬೆಲ್ ಭಾಷೆಗಳು ಬೇಕಿದ್ದರೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.
- ಎಂಟು ಮತ್ತು 9 ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಿಗಳಿವೆ.
- ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಹಿಂದಿ, ಉದ್ಯಾ, ತೆಲುಗು ಮತ್ತು ಬೆಂಗಾಲಿ ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷಕರಿದ್ದಾರೆ ಆದರೆ ಒಡಿಯಾ ಜೋಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಶಿಕ್ಷಕರೂ ಇಲ್ಲ.
- ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಡಿಯಾ ಭಾಷೆಯ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಹೇಳಿಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯೇ ಎಲ್ಲವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆ ಇಲ್ಲದ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಏನೇನೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇತರೆ ವಿಷಯಗಳಿಂತೆ ಭಾಷೆಯೂ ಒಂದು ವಿಷಯ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಿಗೂ ಭಾಷೆ ಮಾಡ್ಯಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ವಿಷಯವಿಲ್ಲದೆ ಮಾಡ್ಯಮವಿಲ್ಲ. ಮಾಡ್ಯಮವಿಲ್ಲದೆ ಯಾವುದೇ ವಿಷಯವಿಲ್ಲ.

ಬಹು ಭಾಷಿಕ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ
ಧನದಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತೆ ಮಾಡ್ಯಮದ
ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕನ್ನಡ

-ಡಾ. ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರ ರಾವ್

ಭಾರತವು ಬಹುಜನಾಂಗಿಕ, ಬಹು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ,
ಬಹುಭಾಷಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರ, ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ
ಭಾಷೆಗಳು ಎಲ್ಲರ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಾಗಬೇಕೆಂದೇನಿಲ್ಲ.
ಮನುವಿನ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಗೂ ಉದ್ಯೋಗ, ಸಂಪತ್ತ ಮತ್ತೆ
ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ತಂದುಕೊಡುವ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗೂ ನಡುವೆ
ಅಂತರವಿದೆ.

ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯಾದ
ಹಿಂದಿಂರೂ ಉತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹಲವರ
ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಭಾಷಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿ
ಮುಖ್ಯ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವ
ಜನರು ತಮ್ಮ ಭಾಷಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು
ಹಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಇತರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳ
ಬಗ್ಗೆ ಜ್ಞಾನಗಳಿಸುವುದು ಆವಶ್ಯಕ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕೇಂದ್ರದ ಸಹ-
ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಮನುವ ಮುಂದೆ ಉನ್ನತ
ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ
ಸಂವಹನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ
ಪರಂಪರೆಯ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ
ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತಿನ ಜ್ಞಾನದ ಕೀರ್ತಿಕ್ಕೆ ಅನ್ನಿಸಿದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ನ
ಕಲಿಕೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ
ಅರಿವು ಮೂಡಿಸಲು ಒಂದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಭಾಷೆಯ ಪರಿಜ್ಞಾನ
ಆಗ್ತಮೆ.

ದೇಶದ ಆವ್ಯಾಕತೆ ಮತ್ತು ಸಂವಿಧಾನದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ 1956 ರಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿಯು ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಸ್ವಷ್ಟ ಜಿತ್ತಣ ನೀಡಿತು. ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ಎಂಬ ಪದ ಪ್ರಯೋಗವು ಇದೇ ಮೊದಲ ಭಾರಿಗೆ ರೂಢಿಗೆ ಬಂದಿತು. 1961 ರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಮಾವೇಶವು ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಸರಳೀಕರಿಸಿತು.

ಸಮಾವೇಶವು ಶಾಲೆಗಳು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ಭಾಷಾನೀತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಈ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿತು:

1. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿರಬೇಕು.
2. ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಮಾತೃಭಾಷೆಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಥವಾ ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗೆ ನಿರ್ವಹಣೆಯಾಗಬೇಕು.
3. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಹಾಗೂ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲ ಭಾರತೀಯರು ಅಂತಾರಾಜ್ಯ ಸಂವಹನದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಲಿಯಬೇಕು.

ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಭಾಷೆಗಳ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಸಮಾವೇಶವು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡಿತು:

1. ಶಿಕ್ಷಣವು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಮಾತೃಭಾಷೆ.
2. ಹಿಂದಿ ಅಥವಾ ಹಿಂದಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲದ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆ.
3. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಥವಾ ಇತರ ಯಾವುದೇ ಐರೋಪ್ಯ ಭಾಷೆ.

1956ರ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಲಹಾ ಸಮಿತಿ ಮತ್ತು 1961ರ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳ ಸಮಾವೇಶವು ಮಾಡಿದ ಶಿಫಾರಸನ್ನು 1964-66 ರ ಶಿಕ್ಷಣ ಆಯೋಗವು ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವು ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿರದೆ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದೆ' ಎಂದು ಟೀಕಿಸಿ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವಾದ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ರೂಪಿಸಿತು. ಅದರಂತೆ ಕಲಿಯಬೇಕಾದ ಭಾಷೆಗಳು:

1. ಮಾತೃ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ.
2. ಕೇಂದ್ರದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಕೇಂದ್ರದ ಸಹ-ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆ/
3. ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ

ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಹೊರತಾದ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಲ್ಲದ ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆ.

ಪ್ರಥಮ, ದ್ವಿತೀಯ ಮತ್ತು ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ 10, 6 ಮತ್ತು 3 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಈ ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಮೊದಲು ಕಲಿತ 2 ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಎರಡು ವರ್ಷ ಹೆಚ್ಚು ಕಲಿಯಬೇಕು. ಒಂದು ಅಥವಾ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು 2, 3 ಅಥವಾ 5 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಏಕೆಕವಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕು.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಸೇರಿದಂತೆ ಇತರ ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು 10ನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಪ್ರಥಮ, ದ್ವಿತೀಯ ಮತ್ತು ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಯವಾಗಿ ಕಲಿಯಬಹುದು. ಆಧುನಿಕ ವಿದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು 8ನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದ ಏದು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬದಲಾಗಿ ಕಲಿಯಬಹುದು.

ಶಿಕ್ಷಣ ಆಯೋಗದ ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಭಾರತ ಸರಕಾರವು ಅಂಗೀಕರಿಸಿತು. ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರಾಡಳಿತ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಅನುಸ್ಯಾಸನಕ್ಕೆ ತರಲಾಯಿತು. 1986ರ ಹೊಸ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿ ಕೂಡ ಇದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಶ್ರೀಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವು ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಿರುವುದು ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದಲ್ಲಿ. ಶಿಕ್ಷಣ ಆಯೋಗದ ಪ್ರಕಾರ ಉತ್ತರ ಭಾರತದವರು ದಕ್ಷಿಣದ ಒಂದು ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಿಂದಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಹೀಗಾಗಲೀಲ್ಲ. ಉತ್ತರ ಭಾರತದಲ್ಲಿನ ಕೆಲವೊಂದು ನವೋದಯ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ದ್ವಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವೇ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿರುವಂತಿದೆ. ದಕ್ಷಿಣದ ಕೆಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತವೂ ಸೇರಿದಂತೆ 4 ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಸರಕಾರವು ಬಿಗಿ ಧೋರಣೆ ತಳೆಯುವುದು ಉಚಿತವಲ್ಲ.

ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಈ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ (ಎಲ್ 1) ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆ (ಎಲ್ 2) ಹಾಗೂ ತೃತೀಯ ಭಾಷೆ (ಎಲ್ 3) ಎಂಬ ಹಣೆಪಟ್ಟಿ ಹಚ್ಚಲಾಗಿದೆ. ಈ ಪ್ರಥಮ, ದ್ವಿತೀಯ ಎಂಬ ಹಣೆಪಟ್ಟಿಗಳು ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ದಾರಿತಪ್ಪಿಸುವಂತಿವೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸಬೇಕಾದರೆ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕೆಗಳನ್ನು ದ್ವಿತೀಯ ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತೃತೀಯ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸಲು ಅಂಥ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕೆಗಳನ್ನು ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಯಾರು ಬೇಕಾದರೂ ಕಲಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ಗುಹಿಕೆ ಹಲವರಲ್ಲಿದೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಗೆ ಅಧಿಕ

ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಈ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ (ಎಲ್ 1) ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆ (ಎಲ್ 2) ಹಾಗೂ ತೃತೀಯ ಭಾಷೆ (ಎಲ್ 3) ಎಂಬ ಹಣೆಪಟ್ಟಿಗಳು ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ದಾರಿತಪ್ಪಿಸುವಂತಿವೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸಬೇಕಾದರೆ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಾಧೀನಿಕೆಗೆ. ದ್ವಿತೀಯ ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತೃತೀಯ ಭಾಷೆ ಕಲಿಸಲು ಅಂಥ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಾಧೀನಿಕೆಗೆ ಉಂಟಾಗಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಯಾರು ಜೋಕಾದರೂ ಕಲಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ಗ್ರಹಿಕೆ ಹಲವರಲ್ಲಿದೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಗೆ ಅಧಿಕ ಅಂತರಗಳಾದ್ದರಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ಅಧಿಕ ಪ್ರಾಶ್ನೆಗಳಿದವು ಅದರಷ್ಟು ಮಹತ್ವದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮೂಡಿದೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯ ಪರ್ಯಾಕ್ರಮ ಬಿಗಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ದ್ವಿತೀಯ-ತೃತೀಯ ಭಾಷಾ ಪರ್ಯಾಕ್ರಮ ಹಗುರವಾಗಿರಬೇಕು ಎಂಬ ಧೋರಣೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿದೆ. ಹೀಗಾಗೆ ದ್ವಿತೀಯ-ತೃತೀಯ ಭಾಷಾ ಪ್ರಸ್ತರಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಅನೇಕ ಪಾಠಗಳು ತೀರಾ ಹಗುರವೂ ಹಾಸ್ಯಸ್ವದವೂ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಾಗಗಳು, ದ್ವಿತೀಯ, ತೃತೀಯ ಭಾಷಾ ಪಾಠಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಿಕ ಅಂಶಗಳು ಎಂಬ ಅವಧಾರಣೆಯನ್ನು ನಾವು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಈ ಹಣೆಪಟ್ಟಿಗಿಂತಲೂ ಮುಖ್ಯವಾದುದು ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಯಾವ ಉದ್ದೇಶಗಳಾಗಿ ಯಾವ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದು ಪ್ರಧಾನ ಪರಿಶೀಲನಾಹಾರ ವಿಚಾರ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಮುಖ್ಯವೇಲು, ಭಾಷಾಂಶ ಮುಖ್ಯ ಅಧವಾ ಭಾಷಾಂಶ ಗೊಣ, ಸಾಹಿತ್ಯವೇ ಪ್ರಧಾನ ಎಂಬ ವಾದಗಳು ಅಧಿಕ್ರಿಯೆನ. ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕವಾಗಿ ರಸಭಾವಸಹಿತವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಟಗೊಳುತ್ತದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯದ ದೇಸೆಯಿಂದಾಗಿ ಭಾಷೆ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದಾಗ ಸಾಹಿತ್ಯ-ಭಾಷೆಯ ಅವಿನಾಭಾವ ಸಂಬಂಧ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಈ ಅಲಿವು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಾಗ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಧಾನ, ದ್ವಿತೀಯ/ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂಶ ಮುಖ್ಯ ಎಂಬ ಅತಾಕ್ಷಿಕ ವರ್ಗೀಕರಣ ಸ್ವೀಕೃತ್ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆ-ಭೋಧನೆ ಜಡವೂ ನೀರಸವೂ ಆಗುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನಾದರೂ ನಾವು ಈ ಪ್ರಭೇದಗಳನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಲು ಮನಮಾಡಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸಂಪನಕ, ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಗ್ರಹಿಕೆ ಹಾಗೂ ರಸಾಸ್ವಾದದ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು. ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಲೋಕೋಪಯೋಗಿ, ಭಾವೋಪಯೋಗಿ ಹಾಗೂ ಶಾಸ್ತ್ರೋಪಯೋಗಿ ಆಯಾಮಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಕಲಿಯಲು, ಕಲಿಸಲು ಮನಮಾಡಬೇಕು.

ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವರಿಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೂ ಪ್ರಭುತ್ವ ಸಂಪಾದನೆ ಆಗದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ನಾವು ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಆಲೋಚಿಸಲು, ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು, ವಾದಿಸಲು-ಪ್ರತಿವಾದಿಸಲು, ಖಂಡಿಸಲು, ಮಂಡಿಸಲು, ವಿವರಿಸಲು, ವರ್ಣಿಸಲು, ನಿರೂಪಿಸಲು, ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಲು ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ನೀಡಲು ಸೂಕ್ತ ಆವರಣ ಹಾಗೂ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸದಿರುವುದೇ ಆಗಿದೆ. ತರಗತಿಗಳ ಗಾತ್ರದೊಡ್ಡಾದುದರಿಂದ (?) ಮತ್ತು ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಬೇಕಾದ ಪಾಠಗಳು ಸಾಕಷ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಭಾಷಾ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕಿರ್ಯ ಶ್ರವಣಕ್ಕೆ ಒತ್ತು ಜೀಂಜುತ್ತಿದೆ.ನೂತನ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪರ್ಯಾಕ್ರಮ ಚೌಕಟ್ಟ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳ ದಿನಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದಾಗ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬದಲಾಗಬಹುದು.

ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ತೀರಾ ಆವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಬೇಕಾಗುವ ಇನ್ನೂ ಒಂದೆರಡು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ತೀಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶಗಳು ಸದ್ಯದ ಶಾಲೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳು ಹಿಂದಿ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ವಂಚಿತವಾದರೆ ಕನ್ನಡ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿ ಕಲಿಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಲಿಕೆಗೆ ಆಸ್ತಿದವಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ ತುಳು, ಕೊಂಕಣಿ ಮಾತನಾಡುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಈ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಧಾನ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯಲು, ಇವುಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ರುಚಿ ಸವಿಯಲು ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಡೆಯಲ್ಲ. ಏಧಿನ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತ, ಹಿಂದಿ ಭಾಷಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದರೂ ಶಾಲೆಗಳವರು ಇವನ್ನು ತಮ್ಮ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಚರಿಸಿಸಲು ಉತ್ತಾಪ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ತುಳು ಮತ್ತು ಕೊಂಕಣಿಯಿಂಥ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಅರ್ಥಾತ್ ತಮ್ಮ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಗೌರವವನ್ನು ಉಳಿಸಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಆ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಈಗ ನಿಮಾರ್ಣಣವಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯ ಯಾರಿಗಾಗಿ? ಅದರಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಸರಕಾರಗಳು ಈ ಭಾಷೆಗಳ ಅಕಾಡಮಿಗಳಾಗಿ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುವ ಹಳ ವ್ಯಧಾವಲ್ಲವೇ?

ಈ ನಡುವೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳು ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಗಡಿಬಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಅವನ್ನು ಶಾಲಾ ಪರ್ಯಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ತೂರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದಿವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಉದುಂಬಿ ಮತ್ತು ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯಿಂಥ ಬಹುಭಾಷಿಕ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ

ಕೊಂಕರೆ ಹಾಗೂ ತುಳು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ದ್ವಿತೀಯ/ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಹಿಂದಿ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ತಮಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾದೀತು ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಈ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಕಲಿಕೆಗೆ ವಿಶೇಷ ಪೌರ್ಯತ್ವಹ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಜೀಪಚಾರಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಲು ಕಲಿಸಲು ಹೊರಟಾಗ ಪರ್ಯಕ್ಷ ರಚನೆ, ಪರ್ಯಪ್ರಸ್ತರ ರಚನೆ, ಸಮರ್ಥ ಶಿಕ್ಷಕರ ಲಭ್ಯತೆ ಇತ್ತಾದಿ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಜೊತೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಿಂದಿ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಕ್ಯೆ ಬಿಂಬಿಕಾದ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಪ್ರಧಾನ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯಲು ಹೊರಟಾಗ ಹಿಂದಿ ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ದೂರ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಒದಗನ್ತದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ತ್ರಿಭಾಷ ಸೂತ್ರ ಸದ್ಯ ವಿಫಲವಾಗಿದ್ದ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಸೂತ್ರವನ್ನು ತೀಕ್ಷ್ಣವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಮಾರ್ಪಾಡುಗೊಳಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ಉಂಟಾಗಿದೆ.

ಗ್ರಾಮೀಣ ಹಾಗೂ ದುರ್ಬಲವರ್ಗದ ಮುಕ್ಕಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಜ್ಞಾನದ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಸ್ವಧಾರಣೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶ ವಂಚಿತರಾಗುವುದನ್ನು ಮನಗಂಡ ಸರಕಾರಗಳು ಒಂದನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಗೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿವೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಯಾವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಪರಿಚಯಿಸಬೇಕು? ಎದನೆಯ ತರಗತಿಗೆ ಬರುವಾಗಲೇ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಒಳ್ಳೆಟಿಗೆ ಪರಿಚಯಿಸಬಹುದೆ? ಭಾಷೆಗಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಹಂತ ಹಂತವಾಗಿ ಶ್ರೀಮಂತಗೊಳಿಸಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕನಿಷ್ಠ ನಾಲ್ಕೆಂದು ವರ್ಷ ಕಲಿತ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸಿ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆ ಪೌರ್ಯತ್ವಹ ನೀಡಿದರೆ ಹೇಗೆ? ಮುಂತಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ನಾವು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಪರಿಹಾರಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು; ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಭಾಷಾಗೊಂದಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಆಡಳಿತಗಾರರನ್ನು ಕಾಡುತ್ತೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮೂರೋ ನಾಲ್ಕೋ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕಲಿಯಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ಮಾಡುವುದೇಕೆ? ಅನೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಜೀಪಚಾರಿಕ ಭಾಷಾಕಲಿಕ ನೀರಸವೂ ಕರಿಂಬಾ ಆಗಿರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಅದು ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವೆಂದೂ ಅನ್ವಯವುದಿಲ್ಲ. ಶಾಲಾ ಪರ್ಯಕ್ಷಮಾದಲ್ಲಿ ಆಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳ ಕಲಿಕೆಯದ್ದೆ ಹೊರೆ ಏಕೆ? ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವವರಿಗೆ ಕಲಿವಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹಾಗೂ ಆಯ್ದೆಯ ಹಕ್ಕು ನೀಡಬೇಕಿದೆ! ಆಯಾ ರಾಜ್ಯದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಡಳಿತ, ವ್ಯವಹಾರ, ಬುದ್ಧಿ-ಭಾವ ಸಂಪರ್ಕದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ

ಎಲ್ಲರೂ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಉಳಿದಂತೆ ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಹಿಂದಿ, ತೆಳು, ಕೊಂಕಣಿ, ಉದ್ಯುಕ್ತ, ಮರಾಠಿ, ಮಲೆಯಾಳಂ ಇತ್ಯಾದಿ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮಗೆ ಪ್ರಿಯವಾದುದನ್ನು ಆಯ್ದು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಲಿಯುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಿರೇಕು. ಹೆಚ್ಚುವರಿಯಾಗಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಪಾಸು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲೇ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು.

ರಾಜ್ಯದ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಭಾಷೆಗಳ ಸಾಫ್ತ್ವನಮಾನ (2008)

- 1.ರಾಜ್ಯವು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೆ ಪ್ರಾಶಸ್ತಾತಯ ಒದಗಿಸಿ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಮಹಾಕೃತಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಪ್ರಧಾಮ/ದ್ವಿತೀಯ ಅಥವಾ ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಓದಬೇಕಿದೆ.
- 2.ಮಹಾಕೃತಿ 1 ರಿಂದ 4 ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ (ಕನ್ನಡ, ಉದ್ಯುಕ್ತ, ಮರಾಠಿ, ತೆಲುಗು, ತಮಿಳು, ಹಿಂದಿ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್) ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ.
- 3.ಕನ್ನಡವು ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯಾಗಿರದ ಮಹಾಕೃತಿ 3 ಮತ್ತು 4ನೇ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಒಂದು ಐಜ್ಯಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆಯೇ ತರಬೇತಿ ಕಲಿಯಬೇಕು. ಆದರೆ 5ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಒಂದು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕು.
- 4.ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬೋಧನೆಯು 5ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ.
- 5.ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಯು ಬೋಧನೆಯು 6ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಂದಿ/ ಕನ್ನಡ/ ಸಂಸ್ಕೃತ/ ಇಂಗ್ಲಿಷ್/ ಕೊಂಕಣಿ/ತುಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ.
- 6.ಪ್ರಧಾಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಬೋಧಿತವಾಗುವ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ಸಮಾನ ಸಾಫ್ತ್ವನಮಾನ ನೀಡಲಾಗಿದೆ.
- 7.ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಈ ಮುಂದಿನಂತೆ ನಿಗದಿಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ: 10ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿನ ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯ ಮಟ್ಟವು 8ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಲ್ಪಡುವ ಪ್ರಧಾಮ ಭಾಷೆಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿರುತ್ತದೆ.

10ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿನ ಶ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯ ಮಟ್ಟಮುದ್ದು 6ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಬೋಧಿತವಾಗುವ ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿರುತ್ತದೆ.

2007-08 ರಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು 1 ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಪರಿಚಯಿಸಲಾಗಿದೆ.

6ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಪ್ರಥಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ.

6ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಅರಬಿಕ್ / ಪಸಿಯನ್ / ಕೊಂಕಣಿ / ತುಳುಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಶ್ರೀಯ ಭಾಷೆಗಳಿಂತೆಯೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು 10ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುವ ಸಲುವಾಗಿ ಮುಂದು ನೀಡಲಾಗುವ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಆಯ್ದು ಮಾಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ; ಕನ್ನಡ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಹಿಂದಿ ಮರಾಠಿ, ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು ಅಥವಾ ಉದ್ಯು.

10+2 ಹಂತದಿಂದ ಮುಂದೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಶಿಕ್ಷಣ ವಾರ್ಷಿಕವನ್ನಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ವರ್ತತ್ರಾಯ್ಯಾಯುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ, ಅವರು ಹಿರಿಯ ಪ್ರೈಥ್ಮಿಕ ಹಂತವನ್ನು ತಲುಪವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರಬೇಕು.

ಕನ್ನಡ ಅಥವಾ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ, ಶಿಫಾರಸ ಸೂತ್ರ ಅಥವಾ ದ್ವಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಉದ್ದೇಶವಾದರೂ ಏನು? ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಲಿತ ಅಥವಾ ಮೌಲಿಕ ಎರಡೂ ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಸಂವಹನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಗೆಂಸುವುದು. ದುರ್ದ್ರವ್ಯವರ್ಹೋ ದೇಹವರ್ಹೋ ಅಂತೂ ಮೂರು ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಎಂಟೋ ಹತ್ತೋ ಹದಿನ್ಯೇಂದೋ ವರ್ಣ ಕಲಿತರೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ಮಾತನಾಡಲಾಗದ, ಬರೆಯಲಾಗದ, ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಧಿಸದ ಭಾಷಾ ದುರ್ಬಲರನ್ನು ನಾವಿಂದು ಗಮನಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ, ಈ ಬಗೆಯ ಸಂವಹನ ಕ್ಷೇಣತೆಗೆ ಅಥವಾ ಸಂವಹನ ದೌಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳಾದರೂ ಏನು?

(ಅ) ಭಾಷಾ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರ ಮಾತೇ ಪ್ರಥಾನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಎಡೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಚಚೆ ಸಂವಾದ, ಸಂಭಾಷಣೆ, ಮಾತುಕತೆ, ಪ್ರಶ್ನೆ, ಉತ್ತರ, ಕಥಾ ನಿರೂಪಣೆ, ಕಥನ, ವರ್ಣನೆ, ವಿವರಣೆ, ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ, ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಣ ಇತ್ಯಾದಿ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗಾಗಿ ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆಗೆ ಅವಕಾಶಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಮಕ್ಕಳ ಉಚ್ಚಾರ, ಮಾತು, ಭಾವಾಭಿವೃತ್ತಿ ಸುಧಾರಣೆ ಆಗುವುದು ಹೇಗೆ?

ಲಿವಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ಬರವಣಿಗೆಯನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವ ಯೋಜನೆಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಲು ವಿರಳ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಪ್ರಬಂಧ ಬರೆಯಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಸದ್ಯ ಒಂದು ಆದರ್ಶ, ಏಕರೂಪದ ಪತ್ರಕೆಮು, ಏಕರೂಪದ ಪತ್ರಗ್ರಂಥಗಳು, ಏಕರೂಪದ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪದ್ಧತಿ, ಪ್ರಶ್ನೆ ಪತ್ರಿಕೆ ಹಾಗೂ ಉತ್ತರ ಪತ್ರಿಕೆ ಮೊಲ್ಲಿ ಮಾಪನ ಕೆಮುದಿಂದಾಗಿ ಸಾಫಿವ್ರೇಟ್, ಸ್ಪ್ರಂಟಿಕೆ, ಸ್ವಜತೀಯತೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಒತ್ತಿಹೋಗುತ್ತಿದೆ.

ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಸಂವಹನಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಪೋಡಕಾಂಶಗಳು ಲಭ್ಯವಾಗುವುದು ಪತ್ರಪ್ರಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾಹಿತ್ಯಾಂಶಗಳ ಮೂಲಕ, ಸುಂದರ ನಿರೂಪಣೆ, ಅಚ್ಚುಕೊಡು ಸಂಪಿಧಾನ, ಉತ್ತಮ ಹಾತ್ರ ಪೋಡಕಣೆ, ಕುಶಾಹಲಕರ ಕಥನ, ವಿನೂತನ ಪದಪ್ರಯೋಗ, ನವಿರಾದ ಹಾಸ್ಯ, ಹೃದ್ಯವಾದ ಶೈಲಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಪತ್ರಪ್ರಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿನ ಪಾಠಗಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮನವನ್ನು ತಂತ್ರಜೀಕು. ಆದರೆ ಈಗ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆ ಭಾಷಾ ಪತ್ರಪ್ರಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯಾಂಶ ಕ್ಷೇಣಿಸುತ್ತದೆ. ನೀರಸ ವಕ್ತೆಚಿತ್ರಗಳು, ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಒಣ ಅಂಂಕಿಂಶಗಳು, ಉದ್ದೇಶ ವಸ್ತು ಅಸಮರ್ಪಕವಾಗಿರುವ ಕತೆ, ಕವನಗಳು, ಪ್ರಬಂಧಗಳು, ನಿರಾಕರಣ ನಿರೂಪಣೆ, ನಿಸ್ಪಾರವಾಕ್ಯ ರಚನೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪತ್ರಪ್ರಸ್ತಕಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯಾತ್ಮರವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಜನತೀಯ ಸಂವಹನ ಸಾಮಧ್ಯ ಬೆಳೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಶಿಕ್ಷಕರು ಆರೋಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಆರೋಪ ನಿರಾಧಾರವಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಲವೂ ಪತ್ರಪ್ರಸ್ತಕಗಳ ಪರಿಪೂರಣೆ ಆದಾಗ ಅವುಗಳ ಗುಣಮಟ್ಟ ಕಳಪೆ ಆಗುತ್ತಿರುವುದು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಅನುಭವೇದ್ಯ ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಪತ್ರಪ್ರಸ್ತಕ ಇಲಾಖೆ ಒದಗಿಸುವ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಸೂತ್ರಗಳು ಹಾಗೂ ಪ್ರಸ್ತಕದ ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಳಿ. ಪತ್ರಪ್ರಸ್ತಕಗಳ ನಿರ್ಮಾತ್ಯಗಳಿಗೆ ಇಲಾಖೆ ಹೆಚ್ಚನ ಸಾಫಂತ್ರೇ ಒದಗಿಸಬೇಕು. ಪತ್ರಪ್ರಸ್ತಕ ರಚನೆ ಅಥವಾ ಆಯ್ದು ಮಂಡಳಿಗೆ ಸದಸ್ಯರನ್ನು ಆಯ್ದು ಮಾಡುವಾಗ ಎಚ್ಚರವಹಿಸಿ ನಿಜವಾದ ಪರಿಣತರನ್ನು ಆಯ್ದುಮಾಡುವುದು. ಸಾಹಿತೀಗಳಿಂದ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಬರೆಯಿಸಬೇಕು. ಪಾಠಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅನುಭವ ಸಂಪನ್ಮಾಣವುದನ್ನು ಮತ್ತು ಅವರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಶಕ್ತಿವರ್ಧನೆಗೆ ಅನುಕೂಲಿಸುವ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕು. ಅಂದರೆ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ, ಭಾಷಾ ಬಳಕೆಯ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯ ನೀಡಬೇಕು. ಭಾಷಾಕಲಿಕೆ ಬೋಧನೆ ಒಂದು ಕುಶಾಹಲಕರ ಆಟದಂತೆ

ಸುಗಬೇಕು.ಹಾಗೆ ಆದಾಗ ಭಾಷೆ ಕಲಿತದ್ದೇ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಿಳಿಯವುದಿಲ್ಲ. ಒಳಗಿಂದೊಳಗೇ ಸಂವಹನ ಸಾಮಧ್ಯ ಅರಳುವುದು ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ವಿಜ್ಞಾನ, ಗಣಿತ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನದ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆ ಪರ್ಯಾಪ್ತಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾದ ಭಾಷಾ ಶೈಲಿಯನ್ನು ಪದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಗಮನಿಸಿ. ತೀರ್ಥ ಜಿಪಚಾರಿಕವಾದ ನಿಭಾಂವುಕ ಮಾದರಿಯ ಶೈಲಿ. ಓದಲು ಅಶೈಲ್ ನಿರಾಕರಣಕ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿತೋ ಗೂಂಡಲ ಹಾಗೂ ಏಕರೂಪತೆಯ ಕೂರತೆ. ಪರ್ಯಾಪ್ತಸ್ತಕ ಇಲಾಖೆ ಕೆವರೆಗೂ ಈ ಬಗೆಯ ಪರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣವನ್ನು ಕ್ಯಾಗೊಂಡಿವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ನಡುವೆ ಹೊಸ ಹೊಸ ಪದಗಳ ಸೃಷ್ಟಿ ಧಾವಂತದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಾನುಸರಣೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಪದಗಳ ಬಳಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಬೈಜಿಕ, ನಿಗರಭಾಂಗಣಕುರ ಪ್ರಜನನ, ಸಂಕಲನ, ವ್ಯವಕಲನ ಇತ್ಯಾದಿ ಪದಗಳ ಬಳಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿದ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣದ ಕೆಲಸ ಇನ್ನಾದರೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ಪರ್ಯಾಪ್ತಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಯೋಜಿಸಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೇ ಬರೆಯುವ, ಕನ್ನಡದ ವಿಧಿ ಜ್ಞಾನ ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದ ಲೇಖಕರಿಂದಲೇ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಬರೆಯಿಸುವ ಕೆಲಸ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಆಗಲೇಬೇಕು.

ಭಾಷೆಯ ಸಹಜ ಗಳಿಕೆಗೆ ಶಾಲೆ ಜೀವನ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಅಡಚಣೆ; ಭಾಷಾ ಪ್ರಭೇದಗಳು ಇರಕೂಡು. ಶಿಷ್ಟ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದರೆ ಉಪಭಾಷೆಗಳು ಕೇಳು ಎಂಬ ಭಾವನೆಯನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಕೀಳರಿಮೆ ಬೆಳೆಯುವಂತಾಗಿದೆ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೋಧನೆ-ಕಲಿಕೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರು ಬಳಸುವ ಶಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಯ ದಸೆಯಿಂದಾಗಿ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣದ ಶ್ರೀಯಿಗೆ ಜಾಲನೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ; ಆ ಮೂಲಕ ವ್ಯೇವಿಧ್ಯಗಳನ್ನು ವಿಕಲ್ಪಗಳನ್ನು ಅಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹಿಂಗೆ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನಿಂದ ಹೇರಲ್ಪಟ್ಟ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣದ ದಸೆಯಿಂದಾಗಿ ಏಕರೂಪಿ ಭಾಷಾ ಮಾದರಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಡಿ.ಪಿ. ಪಟ್ಟಾಯುಕ್ (1981) ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಕನ್ನಡ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಅರಿವು ಸಹಜ, ಶಾಲೆಗೆ ಬಂದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಅರಿವು ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸರಳ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸಲು, ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆಸಲು, ತರ್ಕ ಹೂಡಲು, ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು,

ವಿವರಿಸಲು, ಬಹ್ನಿಸಲು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಕಲಿಯುವುದೇನನ್ನು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಓದಲು, ಬರೆಯಲು, ತಬ್ಬಸಂಪತ್ತನ್ನು ವರ್ಧಿಸಲು, ಜೀವಚಾರಿಕ ವ್ಯಾಕರಣ ಜ್ಞಾನ ಸಂಪಾದಿಸಲು ಹಾಗೂ ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯಾಭಿರುಚಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಸೃಜನಶೀಲ ಬರವಣಿಗೆ ಸಾಧಿಸಲು ಕಲಿಯಬೇಕು ಎಂಬ ಸಿದ್ಧ ಉತ್ತರ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಭಾಷಾ ಪ್ರಬೇಧಗಳಿರುವುದರಿಂದ ಅವು ಸಹಜವಾದ ನುಡಿಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಆಯ್ದಿ ಒಂದೆರಡು ಪಾಠಗಳ ಮೂಲಕ ಆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು ಎಂದು ಭಾಷಾ ಯೋಜಕರು ಪರ್ಯಾಪ್ತಸ್ತಕ ಕರ್ತೃಗಳು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗೆ ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಪರ್ಯಾಪ್ತಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಂಪ್ಯಾಗಿ ಎಂಬಂತೆ ಧಾರಾವಾಡ ಕನ್ನಡ, ಮೈಸೂರು ಕನ್ನಡ, ಮಂಡ್ಯ ಕನ್ನಡದ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಲಕ್ಕೆ, ಜೇನು ಕುರುಬಿ, ಸೋಲಿಗ, ಕೊರಗ ಕನ್ನಡ ಅಥವಾ ಬೀರ್ದ, ಕಲಬುಗಿ ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಪರ್ಯಾಗಳು ಇನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಪರ್ಯಾಪ್ತಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಆದರೂ ನಿಜ.

ಕನ್ನಡದ ಕಲಿಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಕೆ.ವಿ. ನಾರಾಯಣ (1988) ಅವರು ಎತ್ತಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿದೆ; ಹಲವು ಕನ್ನಡಗಳಿರುವ ಒಂದು ಭಾಷಿಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕು? ಎಂಬುದು ಅವರ ಪ್ರಶ್ನೆ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಭಾಷಾ ಪ್ರಬೇಧಗಳಿಂದ ಉಂಟಾಗಬಹುದಾದ ಗೊಂದಲ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಏಕರೂಪದ ಪರ್ಯಕ್ಷಮ ಹಾಗೂ ಏಕರೂಪ ಪರ್ಯಾಪ್ತಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕಳೆದ ಐದಾರೂ ದಶಕಗಳಿಂದ ನಾವು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದೇವೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಮುಕ್ಕಳು ಓದಲು ಬರೆಯಲು ಕಲಿಯುವ ಕನ್ನಡ ಏಕರೂಪದ್ದು; ಹಾಗೆ ಕಲಿತ ಮುಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಆಡುವ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಸಿಮಿತ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಸಲೊಡಗುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಭಾಷಾ ದ್ವಿಸರ್ಜಿತೆಯೆಂದು ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಪರಿಸರ ಕನ್ನಡ ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿ ತನ್ನ ಅಧಿಕೃತತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬಳಕೆಯಿಂದ ಮರೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ನಮ್ಮ ಮುಕ್ಕಳು ಕಲಿಯುವ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವರ ಪರಿಸರದ ಕನ್ನಡದ ರೂಪಗಳು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಬೇಕು. ತಮ್ಮ ಕನ್ನಡದ ಬಗೆ ನಾಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿ ಧಾರಾಗಬೇಕು ಎಂದು ನಾರಾಯಣ (1998) ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಪೂರ್ಗಳ ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಈ ವರೆಗೂ ಚಚೆಂದೂಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ನಾರಾಯಣ ಅವರು ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಗುರುತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಾದವನ್ನು ನಾನು ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಪಠ್ಯಪ್ರಸ್ತಕಗಳಿಗೆ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸದೆ ವಿಶಾಲ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಭಾವಿಸಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು:

(ಅ) ಶಾಲಾ ಭಾಷಾ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಆ ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಪರಿಜಯ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಗುವುದೇ? ಈ ಬಗೆಯ ಕಲಿಕೆ ಸಮರ್ಪಕವೇ? ಪಠ್ಯಪ್ರಸ್ತಕದ ಮೂಲಕ ಎಪ್ಪಬಗೆಯ ಉಪಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ? ಪಾಠಪೋಂದರ ಮೂಲಕ ಉಪಭಾಷೆಯನ್ನು ಅದರೆಲ್ಲ ಚೆಲುವಿನೊಂದಿಗೆ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಕಲಿಯಲು-ಕಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಉಪಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಭಾಷಿಕ ಪರಿಸರ ಬೇಡವೇ? ಉಪಭಾಷೆಯ ಪಾಠಪೋಂದನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಕನ್ನಡ ಶಿಕ್ಷಕ ಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವವು ಭಾಷಾ ಪ್ರಾಣಿಗ್ರಹಿ ಹೊಂದಿರಬೇಡವೇ? ಈ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ನನ್ನ ಉತ್ತರ ನಕರಾತ್ಮಕವಾಗಿದ್ದ ಉಪಭಾಷೆಗಳ ನಿಜವಾದ ಕಲಿಕೆಗೆ ಮೇಲಿನಿಂದ ನಿಗದಿತವಾದ ಪಾಠಗಳಿಂದ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು, ಜಲನಚಿತ್ರಗಳು, ನಾಟಕಗಳು ಹಾಗೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈಗಂತೂ ವಿದ್ಯಾನಾನ್ಯಾಸ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಪ್ರಸಾರಮಾಡುವ ಧಾರಾವಾಹಿಗಳು-ಇವುಗಳ ಓದು, ಏಕ್ಕನೆ ಮುಖೇನ ಕಲಿಕೆ ಸುಗಮವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಜೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಕನ್ನಡದ ಭಾಷಾ ಪ್ರಭೇದಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಅಥವಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪರಿಚಯಿಸಲು ಪಾಠಗಳನ್ನು ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಿಷಯೋಜಕ ಎಂದೇ ನನ್ನ ತಿಳಿವಳಿಕೆ; ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಕಲಿಕೆಗೆ ಇದು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರಿಯಲ್ಲ.

(ಆ) ಜಿಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಯೋಜನೆ ಹಾಗೂ ಸಾಕ್ಷರತಾ ಆಂದೋಲನದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವರಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಪೂಕೊಂಡು ತಕ್ಷಿಸುವುದಾದರೆ ಆಯಾ ಪದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಜಾಲೀಯಲ್ಲಿರುವ ಉಪಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಪ್ರಸ್ತಕಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಅಳವಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಏಕರೂಪಿ ಪಠ್ಯಪ್ರಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬದಿಗೊತ್ತುವ ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಭಾಷಾ ಯೋಜನೆಗೆ ಒದಗಬಹುದಾದ ಒತ್ತಡಗಳು ಅನೂಹ್ಯ. ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಾಬತ್ತಿಗಾಗಿ ಮೇಸಲಿಡುವ ಹಣದ ಪ್ರಮಾಣ ಇಂದಿಗೂ ಅತ್ಯಂತ ಮಿತವಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಯಾವ ಸರಕಾರವೂ ಇಂಥ ದುಬಾರಿ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಕೈ

ಹಾಕಲಾರದು. ಬೋಧನೆಯ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣ, ನಿರ್ವಹಣೆಯ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣ ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಾಧನೆಯ ಪ್ರಮಾಣೀಕರಣಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಒತ್ತನೆದುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ದೂರಸರಿಯುವ ಯಾವ ಯೋಜನೆಗಳು ಇಲ್ಲದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಕ್ಷೇತ್ರ ಹಜ್ಜಲಾರರೆಂದೇ ನನಗನಿಸುತ್ತಿದೆ.

ವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಉಪಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಠ್ಯರಚನೆ ತುಂಬ ದೂರದ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದರೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಲಿಕೆ ಸುಗಮವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಶಿಕ್ಷಕರು ವಿಜ್ಞಾನ, ಗಣಿತ, ಇತಿಹಾಸ, ಪೌರನೀತಿ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಬೋಧನೆ ಮಾಡಬಹುದಿಲ್ಲವೇ? ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮನೆಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಶಾಲಾ ಭಾಷೆ ನಡುವಣ ಕಂಡರುವನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಲಿಕೆ ಹಾಗೂ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದು ಈಗಾಗಲೇ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ ಸಂಗತಿ. ಆದರೆ ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರು ಆಯಾಯ ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಮಾಡುವುದಲ್ಲೇ ಸ್ವಾರಸ್ಯಕರವಾಗಿ ಮನದಟ್ಟವಾಗುವಂತೆ ಪಾಠ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ವಿಜ್ಞಾನ, ಗಣಿತದಂಥ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾಗಳು, ಸೂತ್ರಗಳು, ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳು ಇವೆಲ್ಲ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಬಹುದು. ಬೋಧನೆ ಕಲಿಕೆ ಉಪಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಸಾಧನಾ ಪರಿಕ್ಷೆ ಪ್ರಮಾಣ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದಾದರೆ ಅದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಲಿಕೆ ಹಾಗೂ ಸಾಧನೆಗಳಿರಡರ ಮೇಲೆ ನೇರವಾದ ನಕರಾತ್ಮಕ ಪರಿಣಾಮ ಬೀರುತ್ತದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಗ್ರಹಿಕೆ ಸಾಂಗವಾಗಿ ನೆರವೇರಬೇಕೆನ್ನುವ ದೃಷ್ಟಿ ಹಾಗೂ ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಅಷ್ಟೇ ಇಷ್ಟೇ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಇರಾದೆ ಇರುವುದಾದಲ್ಲಿ ಸಂವಹನ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರಮಾಣ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಉಪಭಾಷೆಗಳ ಜೊತೆ ಕಸಿ ಕಟ್ಟಿವ ಕೆಲಸ ಬಲು ಎಚ್ಚರಿದಿಂದ ಆಗಬೇಕು. ಆದರೆ ಆಂಗ್ಲ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಸಂಸ್ಕೃತಾನುಸರಣೆಗಳ ದೇಸೆಯಿಂದಾಗಿ ಉಪಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಆಡುವ ಜನ ಆಡಳಿತ, ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಗ್ರಂಥಸ್ತ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಳಸಲು ತೊಡಗಿದರೆ ಆ ಉಪಭಾಷೆಗಳು ಎಪ್ಪರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಳಿದಾವು? ಎಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಆತಂಕ.

ಒಂದು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಜ್ಞಾನಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡುವುದ್ದು. ಹಾಗೇ ನೋಡಿದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಪ್ರೌಢಶಿಕ್ಷಣ ಯಾವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ

ನಡೆಯಬೇಕು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ವಿದ್ವಜ್ಞನರ ಒಕ್ಕೊರಳ ಉತ್ತರ ಬಂದೇ; ಮಾತ್ರಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ. ಇದು ವಿವಾದದ ವಿಷಯವಾಗಿರಬಹುದು; ದುರಂತವೆಂದರೆ ಇಂದಿಗೂ ಕನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮದ ವಿಷಯವೇ ಅಗ್ರಾಂತಿದಲ್ಲಿದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪರ, ಕನ್ನಡ ವಿರೋಧ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಪರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಿರೋಧ ಎಂಬ ಸ್ಥಿತಿ ಕಳೆದ ಎರಡು ದಶಕಗಳಿಂದಲೂ ಇಲ್ಲಿ ನೇಲಿನಂತಿದೆ.

ಇತ್ತೀಚಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ವಾಂತಿಕಗಳ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಭಾರಿ ಕುಸಿತ ಕಂಡು ಬಂದಿದ್ದು ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳು ಕೊನೆ ಉಸಿರೆಳೆಯತ್ತಿವೆ. ಸರಕಾರ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಯವರು ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯಾತ್ಮಿದ್ದಾರೆ. ಮುಕ್ಕಿರೆ ಬೇರೆ ವಿಧಿಯಿಲ್ಲ.

ಕನಾಟಕದ ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯವ ಈ ಘನಫೋರ ದುರಂತ ಸ್ಥಿತಿಗೆ, ತನ್ನ ಗೋರಿಯನ್ನು ತಾನೇ ತೋಡಿಕೊಂಡ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ನಮ್ಮನ್ನಾಳುವ ಸರಕಾರಗಳು ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ಕಾರಣ.

ಈ ನಡುವೆ ಮಾಧ್ಯಮದ ಅಯ್ಯೆ ವಿಷಯ ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಕೆಲವು ಪಾಲಕರು ಹಾಗೂ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲಾ ಸಂಘಟನೆಗಳು ಮುಂದಿಟ್ಟ ವಾದವೆಂದರೆ ಮಾಧ್ಯಮವೆಂಬುದು ಓದುವ ಮಕ್ಕಳ ಆಯ್ಯೆಯ ಹಕ್ಕು. ಅದನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಪರವಾಗಿರುವವರು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ವಿದ್ವಾಂತ ತನಗೆ ಯಾವ ಮಾಧ್ಯಮ ಬೇಕು ಅದನ್ನು ಆಯ್ಯೆಮಾಡುವ ಸ್ವತಂತ್ರ ಹಾಗೂ ಹಕ್ಕು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಹಕ್ಕನ್ನು ಚಲಾಯಿಸಬೇಕಾದವನು ಅವನೇ; ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಬುದ್ಧಿ ಬಲದಿಂದ; ಆದರೆ ಹಾಗಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ? ಪೂರ್ವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಿಂದಲೇ ಸಹಸ್ರಾರು ಮಕ್ಕಳು ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನರಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ! ಇವರು ಬಂಡಿತವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕು ಚಲಾಯಿಸಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದರೆನು ಎಂಬುದು ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಇದು ಇವರ ಪರವಾಗಿ ಹೆತ್ತವರು ಚಲಾಯಿಸಿದ ಹಕ್ಕಲ್ಲವೇ? ಹೀಗಾಗಿ ಈ ವಾದಕ್ಕೆ ಬೆಲೆಯಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಹಕ್ಕು ಯಾರಿಗೂ ಇರಿಕೊಡು. ಈ ಹಕ್ಕು ನಿಜಕ್ಕೂ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು. ನಾಡಿನ ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಜೀವನಕ್ರಮ, ಆಚಾರ, ವಿಚಾರವನ್ನು ಮುಂದಿನ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲಕವೇ ದಾಟಿಸುವ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹಾಗೂ ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಬಂದರಿಂದ ಹತ್ತನೆಯ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಕನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಎಂದು ಘೋಷಿಸಿ ಆಚರಣೆಗೆ ತರುವ ಹಕ್ಕು ಸರಕಾರಕ್ಕಿದೆ. ಆದರೆ ನಮ್ಮನ್ನಾಳುವವರಲ್ಲಿ ಇಂಥ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ಕೊಡುವ ಸಂಕಲ್ಪ

ಒಲ ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಯಾತ್ಮಕೆ ಇಲ್ಲ.

ಕಳೆದ ವರದು ಮೂರು ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಕಂಡವರಿಗೆಲ್ಲ ಹಳ್ಳಿಮೂಲೆ ಕೊಂಪಕೊಳ್ಳಿಗೇರಿ ಸಂದುಗೊಂದು ಎಲ್ಲೆಂದರಲ್ಲಿ ಅಂಗ್ಗ ಮಾಡ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಸರಕಾರ ಉದಾರ ಪರವಾನಿಗೆ ನೀಡಿದೆ. ಈ ಉದಾರ ನೀತಿಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಮುಖುವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಕಾಲಕ್ಕೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆಂಗೋಲ್ ಇಂಡಿಯನ್‌ರ ಮಕ್ಕಳು, ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಗೂ ಅಂತಾರಾಜ್ಯ ವರ್ಗವನ್ನೇ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳ ಮಕ್ಕಳು, ರ್ಯಾಫೆ ಇಲಾಬೆ ಸಿಬ್ಬಂದಿರು ಮಕ್ಕಳು - ಇಂತಹವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಂಗ್ಗ ಮಾಡ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಅಂಗ್ಗಮಾಡ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಭ್ರೇಷಣೆ ಕಡಿಮೆಯಿತ್ತು.

ಇಂಗ್ಲೊ ಮಾಡ್ಯಮದ ಮೂಲಕ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಇಂಗ್ಲೊ ಕಲಿಕೆ ಎಂದು ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆಯ ಕ್ಯೆ ಮೇಲಾಗಿ ಸರಕಾರ ವಿವೇಕಶ್ರೀನೃವಾಗಿ ಅಂಗ್ಗ ಮಾಡ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದ್ದರಿಂದ ಇಂದು ಕನ್ನಡ ಪರವಾಗಿರುವವರು. ಕನ್ನಡ ಉಳಿಸಿ, ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಬೇಡಿ ಎಂದು ಭಿನ್ನ ಬೇಡುವ ಹೀನ ಸ್ಥಿತಿ ಒದಗಿದೆ.

ಬಹುಭಾಷಿಕ ದೇಶವೊಂದರಲ್ಲಿನ ರಾಜ್ಯದ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಗಳಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಭಾಷಾ ನೀತಿ ಎಂಬುದು ಭಾಷಾ ಯೋಜನೆಯ ಕನಸು, ಭಾಷೆಯೊಂದರ ವ್ಯವಹಾರದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಎದುರಾಗುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಭಾಷಾ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ನಡುವೆ ನಾವು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಮುಖ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆ ಎಂದರೆ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ನೀತಿ, ಭಾಷೆ ಎಂಬುದು ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳು ಚಾಲಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಿವೇಕಯುತವಾದ ತೀವ್ರಾನಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬಿದ್ದರೆ ಗಂಭೀರ ಸ್ವರೂಪದ ಗೊಂದಲದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉದ್ಘಾಟಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾರತದ ಹಲವು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಕನಾರ್ಟಿಕವೂ ಇಡಕ್ಕೆ ಹೊರತಲ್ಲ. ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ್ಯ ವಿಂಗಡಣೆ ಬಳಿಕ ಕನಾರ್ಟಿಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೇ ಅಗ್ರಮಣ ಎಂದು ಘೋಷಿಸಲಾಯಿತು. ಕನ್ನಡ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಹಲವಾರು ಸರಕಾರ ಸಾಫರಿಗಳು ಉದ್ಘಾಟಿಸಿದವು. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಗ್ರಂಥ ಪ್ರಕಟಣೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗಾಗಿ ಸರಕಾರ ಕೋಟಿಗಟ್ಟಲೆ ಹಣ ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಮಾಡ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆ ಬಗೆಗಿನ ಗೊಂದಲ ದಿನೇ ದಿನೇ ಹಚ್ಚುತ್ತಾ ಇದೆ. ಗೋಕಾರ್ ಚಳವಳಿಯ ತನಕ ಶಾಲೆ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಒಂದು

ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯದೇ ಇರಬಹುದಾಗಿತ್ತು; ಆದರೆ ಗೋಕಾಕ್ ಚಳವಳಿಯಂದಾಗಿ ಈಗ ರಾಜ್ಯದಾಢ್ಯಂತ ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಅನುದಾನಿತ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಅನುದಾನರಹಿತ ರಾಜ್ಯ ಪಶ್ಚಮದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಪ್ರಥಮ/ರ್ಥಿಯ/ತೃತೀಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಈ ನಡುವೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ಅವಕಾಶಗಳಿಲ್ಲದೆ ದಲಿತರು, ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವವರು ಹಾಗೂ ಒಡವರ್ಗದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರ, ನಗರವಾಸಿ ವುಕ್ಕಳ ಜೊತೆ ಸ್ಪ್ರಿಂಗಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಒಂದನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಗೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು! ಏಚಿತ್ರದ ಸಂಗತಿಯಿಂದರೆ ಕನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಕಡ್ಡಾಯ ಭಾಷೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಬದನೆಯ ತರಗತಿಯ ಬಳಿಕ; ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಆರಂಭ! ಇದೀಗ ಆರನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸಾಫ್ಟಿಸಲು ಸರಕಾರ ಮುಂದಾಗಿದೆ! ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಪ್ರೋಥಶಾಲೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪ್ರವೇಶ ಕುಸಿದರುವುದರಿಂದ ಎಂಟನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ವಿಭಾಗವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಗೋರಿ ಕಟ್ಟಲಾಗಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ದೇಶದ ಸರ್ವೋಚ್ಛಿನ್ಯ ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ತೀಪ್ರಯ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ ತೊಡರುಗಾಲಾಗಿದೆ. ಆರನೆಯ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ಜಾರಿಗೊಳಿಸಿರುವ ಸರಕಾರ ಸ್ಕೂಲ್‌ಕೋರ್ಟ್ ಅಥವಾ ವೃತ್ತಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಂತದವರೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸುವುದು ಕನಸಿನ ಮಾತೇ ಸರಿ. ಸಮಯ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಷಂತೆ, ಬೀಸುವ ದೋಷ್ಯ ತಪ್ಪಿಸಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಏನಾದರೊಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಸರಕಾರ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.ಹೀಗೆ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಯ ಸ್ಥಾನದ ಬಗ್ಗೆ, ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮದ ಬಗ್ಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿ ಬಿದಿದೆ.ಆದರೆ ಮುಂದೆ ಬಿಚಿತ್ರ ಭಾಷಾ ನೀತಿ ಇಲ್ಲ. ಅಂತಹೀ ಯಾವುದೇ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಕೂಡ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ನೀತಿ ಬಗ್ಗೆ ತನ್ನ ನಿಲುವೇನು? ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಸ್ವಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಪಕ್ಷಗಳ ಚುನಾವಣಾ ಪ್ರಣಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಬಗ್ಗೆ ಖಿಚಿತ ಉಲ್ಲೇಖಿಗಳಿಲ್ಲ.

ಕನಾಟಕ ರಾಜ್ಯವು ಇದುವರೆಗೆ ಆಗಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಎದುರಿಸಿದ ತೊಡಕುಗಳು, ಮುಂದಿರುವ ಸವಾಲುಗಳು ಹಾಗೂ ಮುಂದೆ ಆಗಬೇಕಾದ ಮಹತ್ವಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ವ್ಯಾಜ್ಞಾನಿಕವಾದ

ಮತ್ತು ಜನಪರವಾದ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಹೀಗೆ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಕಾಲಮಾನ, ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು.

ಏಕೆಂದರೆ ಭಾಷೆಗಳು, ಅವುಗಳ ಪಾಠಗಳು, ಜನರ ಆಸೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳು, ಭಾಷೆಗಳು ಹಾಗೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಯಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಜನರ ಪರಿಭಾವನೆಗಳು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಿವೆ. ಈ ದಿನೆಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ, ಸಾರ್ವಜನಿಕರು, ಮಕ್ಕಳ ಹೆತ್ತವರು, ಕನ್ನಡಪರ ಸಂಘಟನೆಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ಎಚ್ಚರ ಹಾಗೂ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯಿಂದ ಮುಂದಡಿಯಿಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಒಂದು ದೇಶ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ; ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಸಾರವು ಸತ್ಯಕ್ಕಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿದೆ. ಜನರ ಉಸಿರಾದ ಭಾಷೆಯ ಏಳಿಗೆ ಜನರನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ದೈನಂದಿನ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಆಯ್ದುಮಾಡುವ ಜನ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಬಿಡ್ದೇ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದೋ ಕಾರಣಗಳಾಗಿ ಒಂದೋ ಎರಡೋ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಜಿಪಚಾರಿಕವಾಗಿ ಕಲಿಯಬಹುದು. ಆದರೆ ಇದೇ ಜನ ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ, ಆರ್ಥಿಕ ಯಜಮಾನ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಆಯ್ದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲುದು ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಜಾಡ್ಯಾಯ ನಿರ್ಧಾರ. ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆಂದರೆ ಸರಕಾರಗಳು ಏನು ಮಾಡಬಹುದು? ಜನರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುದೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರಯುವುದೇ? ಹಾಗೇ ಮಾಡಿದರೆ ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆ, ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಹಲವರ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಗೆ ಬದಗುವ ದುರ್ಗತಿ ಏನು? ಮನೋವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು, ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು, ರಾಜಕೀಯ ಚಿಂತಕರು, ಶಿಕ್ಷಣವೇತ್ತರು ಅಥವಾ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ನೀತಿ ನಿರೂಪಕರು ಒಂದೆಡೆ ಕಲೆತು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಜಿಂತಿಸಬೇಕಾದ ಇಕ್ಕಿಷ್ಟನ ಸ್ಥಿತಿ ಇದು.

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದರಡು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು:

1. ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಯೋಜನೆಯ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ನಾವಿಂದು ಮರುವಿಮಶ್ಯಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಬದಗಿ ಒಂದಿದೆ. ಕಳೆದ ಹತ್ತೆವತ್ತೆ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಭಾಷಾ ಕೌಶಲಗಳ ಕಲಿಕೆ-ಗಳಿಕೆ, ನಾದನುಡಿಯೋಲವು, ಸಾಹಿತ್ಯ ರಸಸ್ತರಂಸೆ, ಭಾಷಾಭಿವೃತ್ತಿ ಅಥವಾ ಸ್ವಾಭಿವೃತ್ತಿ ಎಂಬೆ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ಮಂತ್ರದಂತೆ ಪರಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ. ಬೋಧನೆಯ

ಗುರಿಗಳಿಗೂ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ವಾಸ್ತವದ ಒದುಕಿಗೂ ನಿಜ ಜೀವನದ ಭಾಷಾ ಪ್ರಪಂಚದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೂ ಏನಾದರೂ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೇ? ಇಂದು ನಮ್ಮ ಕಲ್ಲುಂದೆ ಇರುವ ಡಿಜಿಟಲ್ ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯುನ್ನಾನೆ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿನ ಭಾಷಾ ಬಳಕೆ ಉದ್ಯೋಗ ಸಾಧ್ಯತೆ ಮೊಬೈಲ್, ಗೊಕರ್ಕಂತ್ರ ಮುಂತಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳ ಅರ್ಥಪೂರ್ವ ಬಳಕೆಗೂ ನಾವು ಗತಾನುಗತಿಕವಾಗಿ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡುಬಂದ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೂ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೇ? ಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿನ ವ್ಯಾಕರಣ ಬೋಧನೆಯ ಉದ್ದೇಶ ಹಾಗೂ ಬೋಧನಾಕ್ರಮಗಳಿಗೂ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಭಾಷಿಕ ಪರಿಸರಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧ ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆಯೇ? ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ ಎಂಬ ಪ್ರಬೀಲ ಪ್ರತಿಪಾದನೆ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಗೂ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕಾಗಳನ್ನು ಕಿಂಚಿತ್ತಾದರೂ ಕಾಡಿದೆಯೇ?

2. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮ ಚೌಕಟ್ಟು 2005 ಇಂದ್ರಾನ ಸಂರಕ್ಷನವಾದಿ ದ್ವಾರ್ಪಿತ ಹಾಗೂ ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ಬೋಧನೆ(ಕ್ರಿಕೆಲ್ ಪಡೆಯಾಗಿ)ಯನ್ನು ಪ್ರಬೀಲವಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆ ಭಾಷಾ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದೆ. ಇದು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಂಡಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಭಾಷಾ ಪಾಠಗಳ ಬೋಧನೆ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪರಿವರ್ತನೆ ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ಈ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಅಂಶಗಳ ನಿವಾರಣೆ ಹೇಗೆ? ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಬೋಧಕರಲ್ಲಿ ವಿಮರ್ಶನಾ ಪ್ರಜ್ಞಾಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದು ಯಾರು? ಹೇಗೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಆಗಿರುವ ತರ್ಯಾರಿ ಏನು?

3. ಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳ ರಚನೆಯ ಉದ್ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆ ಆಗಬೇಡವೇ? ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳು ವಾರ ಪತ್ರಿಕೆ ಹಾಗೂ ಮಾಸ ಪತ್ರಿಕೆಯ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಕಾರ ಪರಿವರ್ತನೆ ಆಗಬೇಡವೇ? ನಿಜವಾದ ಭಾಷೆ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿಲ್ಲ; ತರಗತಿಗಳ ಹೊರಗೆ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಜನರ ನಡುವೆ ಇದೆ; ಅಕರ ಪ್ರಪಂಚದ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಒಂದು ಜಾನಪದ ಸ್ಕृತಿ ಪರಂಪರೆ ಇದೆ. ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಈ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ಪಠ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಮಾನ ಲಭ್ಯವಾಗಬೇಕೆಂಬ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಮೂಡುವುದು ಯಾವಾಗ?

**ಶ್ರೀಕೃಣದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನೀತಿ: ತಮಿಳುನಾಡನ್ನು
ಅನುಲಕ್ಷಣಿಸಿ/ತಮಿಳುನಾಡಿನ ಉದಾಹರಣೆ
-ಪ್ರೋ. ಇ. ಅಣ್ಣಾಮಲ್ಯೆ**

ವಸಾಹತು ನೀತಿ:

ವಸಾಹತು ಭಾರತ ಶ್ರೀಕೃಣದಲ್ಲಿ ಭಾವಾ ನೀತಿಯ ಗುರಿಯು ಜನರ ಸಮೂತ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಯುರೋಪಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಾಗೂ ಸೈಂಟಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಕೊಂಡು, ವಸಾಹತು ಸರಕಾರವು ಸುಗಮವಾಗಿ ನಡೆಯಲು ನೇರವು ನೀಡಬೇಕಿತ್ತು. ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಮತ್ತು ಆ ಮೂಲಕ ಆಳುವ ಹಾಗೂ ಆ ಆಳ್ಳಿಕೆಗೆ ಒಳಗಾಗುವವರ ನಡುವೆ ಸೇತುವೆಯಾಗಿರುವ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಜನರಿಗೆ ಶ್ರೀಕೃಣವನ್ನು ಕೊಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಈ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಭಾರತದ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಶಾಲಾ ಶ್ರೀಕೃಣದಲ್ಲಿ (ಇವುಗಳನ್ನು ವನ್ಯಾಸಕೂಲ್‌ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ) ಬಳಸುವ ಮೂಲಕವು ಇಂತಹವೇ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತರಬೇತಿ ಹೊಂದಿರುವ ಶ್ರೀಕೃಣ ನಿವಾಹಕರು ಹಾಗೂ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಮೂಲಕ ಜನ ಸಮೂಹಗಳನ್ನು ಇಂತಹ ಗುರಿಗಳ ಕಡ್ಡಿಯಲ್ಲಿ ತರುವುದಲಿಂದಲೂ ಈ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದ ಉದ್ದೇಶವು ಒಂದು ಕಡೆಯಾದರೆ, ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಪಾಲೋಳ್ಳುವವರು ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಬಗ್ಗೆ ನುಡಿಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಹೆಚ್ಚು, ಬದ್ಧತೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು, ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಪರಂಪರೆಯ ವಾರಸುದಾರರು ಆಗುವುದು ಮತ್ತು ಏಳಿಗೆಯ,

ಸಮೃದ್ಧಿಯ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಕಟ್ಟುಪೂಡಾಗಿತ್ತು, ಮನೆ ಹಾಗೂ ಪರಿಸರದ ನುಡಿಗಳ ಬಳಕೆಯ ಮೂಲಕ ಈ ಉದ್ದೇಶಗಳ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಮುಂಗಾಳಿಲಾಗಿದೆ.

ಆಯಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಾವು ಬದುಕುವ ಲೋಕವನ್ನು ಪರಿಭಾವಿಸುವ ಹಾಗೂ ಅನುಭವಿಸುವುದು ಈ ನುಡಿಗಳ ಮೂಲಕವೇ. ಈ ನುಡಿಗಳ ಬಳಕೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಹೊಸ ಪದಕೋಶ, ಶೈಲಿ, ಚಿಂತನೆಯ ರೂಪಗಳು ಹಾಗೂ ಓದು ಪರಿಕರಗಳನ್ನು ಉತ್ತಾದಿಸುವ ಜೊತೆಗೆ ಹೊಸ ಶಿಲ್ಷಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇವರಿಗೆ ಇವು ಒತ್ತಾಸೇಯಾಗಿದ್ದವು.

ದ್ವಿಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ನೀತಿ ಪಲ್ಲಟ:

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ, ದ್ವಿಪ್ರಭುತ್ವವೆಂಬ ರಾಜಕೀಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಂದನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆ ಮೂಲಕ ಶಾಸಕಾಂಗ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಭಾರತದ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಹಾಗೂ ಬ್ರಿಟಿಷರೆ ನಡುವೆ ಹಂಚಿಕೆಯಾದವು. ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಭಾರತದ ರಾಜಕೀರ್ಯ ಪಕ್ಷಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಪೇರೋಟಿಕಪೇರೋಲಿಯೋ ಅನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿತ್ತು. ಈ ತೊಡಗಿಕೆಯು ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, 1921 ರಿಂದ ಮಾರ್ಡ್ಯಾಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಪರ್ಯಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರ್ಡ್ಯಾಮವನ್ನಾಗಿ ಆರಂಭಿಸಲಾಯಿತು. ಭಾರತದ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಪತ್ಯಪ್ರಸ್ತುಕ ಹಾಗೂ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾರ್ಡ್ಯಾಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರ್ಡ್ಯಾಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು. ಮದ್ರಾಸ್ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಸಿಯು 1937ರ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಶೇಕಡ 51ರಷ್ಟು ಮಾರ್ಡ್ಯಾಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳನ್ನು ಸೇರಿದಂತೆ ಭಾರತದ ಮುಖ್ಯ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರ್ಡ್ಯಾಮವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತ್ತು (ನೂರುಲ್ಲಾಹ್ & ನಾಯ್ಕ್, 1951, ಎಹಿಸ್ಟ್ರಿ ಆಫ್ ಎಬ್ರೇಶನ್ ಇನ್ ಇಂಡಿಯಾ (ಬ್ರಿಟಿಷರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಪು 650) ಮತನರಿಗಳು ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆ, ಸಂಘಟನೆಗಳು ನಡೆಸುವ ಶಾಲೆಗಳು ತಮ್ಮ ಧಾರ್ಮಿಕ ನಿಷ್ಠೆ ಮತ್ತು ದೇಶಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಭಾರತದ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಮಾರ್ಡ್ಯಾಮಗಳನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಿರುವುದನ್ನೂ ಕೊಡ ಈ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಶಿಕ್ಷಣ ಅಯೋಗಳು:

ಭಾರತ ಸಂವಿಧಾನವನ್ನು 1950 ರಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಾಗಿದ್ದ, ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರ್ಡ್ಯಾಮದ ಬಗೆಗಿನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಭಾರತದ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಲಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ನಿಸ್ತಿತ ಗಡುವನ್ನು ಹೊಡಿದ್ದರೂ, ಒಕ್ಕೂಟದ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದುಕೊಂಡ ಹಾಗೆಯೇ, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಈ ಗಡುವಿನ ಬಗೆಗೆ ತೀವ್ರಾನಿಸಲು

ಆಯೂ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಶಾಸಕಾಂಗಗಳ ವಿವೇಚನೆಗೆ ಬಿಡಲಾಗಿತ್ತು. ಶಿಕ್ಷಣ ಆಯೋಗ ಮತ್ತು ಸಮಿತಿಗಳು ಮಾಡಿದ ಶಿಫಾರಸುಗಳಿಗಿಂತ ಮೊದಲು ಬಂದ ಈ ಸಂಪಿಠಾನಾತ್ಮಕ ನಿರ್ದೇಶನವು, (ವಾರ್ಧ ರುಖಾಕೀರ್ತ ಹುಸೇನ್) (1937) ಸಮಿತಿ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೇಂದ್ರ ಸಲಹಾ ಮಂಡಳಿ ಸಮಿತಿ (1937) ಹಾಗೂ ನಂತರ ಬಂದ (ಸಕೆಂಡರಿ ಎಜುಕೇಶನ್ ಮೊದಲಿಯಾ) ಆಯೋಗ (1953), ಕೊಫಾರಿ ಆಯೋಗ (1966), ರಾಮಮೂರ್ತಿ ಆಯೋಗ (1990) ಮುಂತಾದ ಆಯೋಗಗಳು ಇದರ ಅನುಷ್ಠಾನವನ್ನು ಮರು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಹೊಸ ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನು ನೀಡಿದವು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷಾ ನೀತಿ(1968)ಯಲ್ಲಿ ಈ ನೀತಿಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ಆ ಮೇಲಿನ ಇದರ ಮರುಮಂಡನೆಯನ್ನು (1986, 1992), ನ್ಯಾಶನಲ್ ಕರಿಕುಲರ್ ಪ್ರೈಮರ್ಕ್ (2005)ಯೇ ಕೊನೆಯದು. ಹಾಗಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನೀತಿಯು ಏನನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು (ನಾಗಲೆಂಡನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ) ಹಲವು ವರುಷಗಳಿಂದ ಹಾಗೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಹಾಗೂ ಯಾವ ರಾಜ್ಯವು ಕೂಡ ಈ ನೀತಿಯ ಬಗೆಗಿನ ಅಸಮೃತಿಯಿಂದ, ಯಾವುದೇ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಬಯಸಿ, ತನ್ನದೆ ಪರ್ಯಾಯ ನೀತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ. ಈ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸಲು ಹಾಗೂ ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಗೊತ್ತುಪಡಿಸುವಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಗಳ ನಡುವೆಯೇ ಭಿನ್ನತೆಗಳಿವೆ. ಇರಲಿ, ತಮಿಜುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಈ ನೀತಿ ಕುರಿತು ಹಾಗೂ ಇದರ ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನೋಡೋಣ.

ಶ್ರೀಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ:

ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಂದು ಭಾಷಾ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲಿಸದಿದರೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ಅದು ಏನನ್ನು ಹೇಳಲಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಕಲಿಸಲಿರುವ ಭಾರತದ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನೇ, ಈ ದೇಶದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು, ಭಾಷಾ ವಿಷಯಗಳನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ನೀತಿಯನ್ನಾಗಿ ಅನುಸರಿಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ಭಾಷೆಗಳ ಬಗೆಗಿನ ನಿಶ್ಚಿತ ನೀತಿಯನ್ನೇ ಶ್ರೀಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ (1968). ಎಲ್ಲ ರಾಜ್ಯಗಳ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ನೀತಿಯನ್ನು ಒಮ್ಮತದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗೆ ಹೊರತಾದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಹೊಂದಿದಾಗ, ಈ ಸೂತ್ರವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ (ಹೆಚ್ಚಿನ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ, ಇದು ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತಗಳ (ರಾಜ್ಯದ) ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಅವರ ಆಡಳಿತದ ಮೊದಲ ಭಾಷೆಯೂ

ಆಗಿರುತ್ತದೆ) ಇಲ್ಲವೇ ಮನೆ ಮಾತನ್ನು (ಮಾತ್ರಭಾಷೆ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ) ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ(ಇಲ್ಲವೇ ಮಾತ್ರಭಾಷೆ)ಯನ್ನೇ ಮಾಧ್ಯಮದ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಈ ನೀತಿಯು ಭಾವಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಪಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯೆ ಮೊದಲು ಭಾಷೆಯೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಶೈಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ಇದರಫೆ, ಈ ಭಾಷೆ ಕಲಿಕೆಯು ಮೊದಲ ತರಗತಿಯಿಂದ ಶುರುವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನುಡಿ ಬೋಧನೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಂಟೆಗಳು ಹಾಗೂ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಂಕಗಳನ್ನು ನಿಗದಿ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯೇನಾದರೂ (ಇಂಗ್ಲಿಷ್) ಆಯಾ ತರಗತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾದರೆ, ಈ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಮೊದಲ ಭಾಷೆಯಾಗಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಆಗಿರಬಹುದು. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಭಾಷೆಗಳ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವ ನೀತಿಯು ಸೋತಿದೆ.

ಈ ಸೂತ್ರದ ಮೂರನೇ ಭಾಷೆಯ ಕಲಿಕೆಯು ನಿಗದಿತ ಕಸುವನ್ನು ಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ ಸೋಲು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಪತ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಜಾಗ ಪಡೆಯಲು ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯ ತಿಕ್ಕಾಟೆ ಒಂದು ಕಡೆಯಾದರೆ, ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಮಾತ್ರಭಾಷೆ ಇಲ್ಲವೇ ಶಾಸೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಳಿ ತಿಕ್ಕಾಟೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಈ ನೀತಿಯು ಆಶಯವನ್ನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಇಡುವೇ ನಾಶಗೊಳಿಸಿದೆ. ತಮಿಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಈ ನೀತಿ ಹಾಗೂ ಇದನ್ನು ನೆರವೇರಿಸುವಲ್ಲಿ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡೋಣ.

ಮುಂದುವರಿದ ನೀತಿ:

ಭಾರತವು 1950 ರಲ್ಲಿ ಗಣತಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರವಾದೊಡನೆ, ಮದ್ರಾಸ್ ಪ್ರೇಸಿಡೆನ್ಸಿ ಮದ್ರಾಸ್ ರಾಜ್ಯವನಾಗಿ ಕರೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿತು.ತೆಲುಗು, ಕನ್ನಡ ಹಾಗೂ ಮಲಯಾಳಂ ಮಾತನಾಡುವ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟ ನಂತರ 1957 ರಲ್ಲಿ ಈ ರಾಜ್ಯವು ತಮಿಳು ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿತು. ಇದೇ ವರುಷದಲ್ಲಿ ಶಾಸನಬಧವಾಗಿ ತಮಿಳು ಈ ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯಾಗಿಯೂ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಇದು ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಸರಕಾರದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಿತು. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳನ್ನು ಒಂದು ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಸಲು ಹಾಗೂ ಇದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನಾಗಿ ಬಳಸಲು ಯಾವುದೇ ಶಾಸನಬಧ್ಯ ಕ್ರಮದ ಅಗತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಮದ್ರಾಸ್ ಪ್ರೇಸಿಡೆನ್ಸಿಯ ದ್ವಿಪ್ರಭುತ್ವ ಸರಕಾರದ ಈ ಕುರಿತು ಕಾಯಿದೆಗಳು ಈಗಾಗಲೇ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದವು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತರೆಯಲಾಯಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಭಾಷಾ ನೀತಿ ನಿಲುವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಜಾಗಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ

ಮೇಲುಗ್ಗೆ ಸಾಧಿಸುತ್ತ ಬಂತು. ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆ, ಸರಕಾರಿ ಅನುದಾನಿತ ಹಾಗೂ ಅನುದಾನರಹಿತ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈ ಮಾತು ದಿಟವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಂಡಳಿಯ ಅಂಗಸಂಸ್ಥೆಯ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು, ತಮಿಳುನಾಡು ಸರಕಾರದ ಯಾವುದೇ ಭಾಷಾ ನೀತಿಗೆ ಇವು ಬಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೇನೇ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಶಾಲೆಗಳು ಕೊಡ, ಆದರೆ ಇವು 1963ರ ನಂತರ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದವು.

ತಮಿಳು ಹಿತಾಸ್ತಿ ಕಾರ್ಯವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎದ್ದಂತಹ ಹಿಂದಿ ವಿರೋಧಿ ಹೋರಾಟದ ಅಲೆಯಿಂದ, ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ. ಸರಕಾರವು 1967ರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂತು. ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ನೆಲೆಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಈ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷವು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿತು. ತನ್ನ ಶಾಸಕಾಂಗ, ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಣವೂ ಸೇರಿದಂತೆ, ಎಲ್ಲ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ, ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೇಕೆಂದು ಬಧ್ಯತೆಯನ್ನು ರುಚುಪಡಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿತ್ತು. ಈ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತಮಿಳುನಾಡು (1969) ಎಂದು ಮರುನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿರುವುದು ಇವುಗಳಲ್ಲಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೂ ಮತ್ತೊಂದು ಸಂಗತಿಯೇನಂದರೆ, ಇದು ವರ್ಷಗಳ ಒಳಗಾಗಿ ಕಾಲೇಜು ಹಂತದ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತಮಿಳು ಮಾಧ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಭಾಷಾ ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಕುರಿತು, ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೀತವಾಗಿ ಶಾಸಕಾಂಗದಲ್ಲಿ (1968) ತರಾವು ಪಾಸುಮಾಡಿದರು. ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಹಾಗೂ ಅದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸುವುದು ಈಗಳೇ ನೆಲೆಗೊಂಡ ನೀತಿಯಾಗಿತ್ತು (ತಮಿಳುನಾಡು ಎಲೆಮೆಂಟರಿ ಎಜುಕೇಶನ್ ಆಕ್ಷ್ಯು 1920ರ ಕಾಲದಿಂದ) ಹಾಗೂ ಅದು ಅಜರಣೆಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಕಾಲೇಜು ಹಂತದಲ್ಲಿ ತರುವ, ಹಾಗೂ ಶಾಲೆಗಳ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಆಧ್ಯತ್ಮೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವ ಅಗತ್ಯವು ಇತ್ತು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಉದಯ:

ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದಲ್ಲಿಯೇ ಹಿಂದಿ ಪ್ರಾಬಲ್ಯದ ಎದುರು ಹೋರಾಡಲು, ತಮಿಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನುಡಿಯನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವುದು ಅತ್ಯಂತ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ತಂತ್ರವೆಂದು ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ. ಪರಿಗಳಿಸಿತ್ತು. ಕೇಂದ್ರಾಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚುವರಿ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ, ಅನಿದಿವ್ಯವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಸುವ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯ ಮರುಪರಿಶೀಲನೆಯಲ್ಲಿ ಇವರು ಗೆದ್ದರು. ಇದರಿಂದ 1965ರಲ್ಲಿ ಸಂವಿಧಾನಾತ್ಮಕ ಕಾನೂನಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯು ಹಿಂದಿಯ ಜಾಗವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಇಡೀ ಶಿಕ್ಷಣ ವಲಯವು ಈ ರಾಜಕೀಯ ತಂತ್ರದಿಂದ

ತುಂಬಿ ತುಳುಕಿತು. ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ 1968ರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಹಿಂದಿಯನ್ನು, ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ. ಪಜ್ಜವು ತೆಗೆದುಹಾಕಿತು. ಈ ಮೇಲ್ಮೈಶಿಸಿದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಇದೇ ತರಾವಿನಿಂದ ಹಾಸು ಮಾಡಿತ್ತು. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯ ಶ್ರೀಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ನೀತಿಯು ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ದ್ವಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ನೀತಿಯಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿತು. ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಯೋಜನದ ಗ್ರಹಿಕೆ ಬಲಗೊಳ್ಳಲು ಶುರುವಾಯ್ತು. ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ವಲಯವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ, ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಈ ಗ್ರಹಿಕೆ ಬಲಗೊಂಡಿತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷಿನ ಆಧಿಕ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸೋತ್ತಿದ್ದ ಹೊಸ ಏಳಿಗೆಯನ್ನು ಮಣಿಸುವುದು, ಭಾಷೆ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಬಗ್ಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಮೈಗ್ನಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಸ್ವತಂತ್ರ ಏಳಿಗೆಯ ಕಾಲ ವರ್ಪತರಲ್ಲಿಯೇ ಮುಗಿದು ಹೋಗಿತ್ತು.

ಖಾಸಿಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಹಂಟು:

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಾಗೂ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯವಾಗಿ ಬೆಳೆದಿರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗೆ ತನ್ನದೆಯಾದ ಅಡ್ಡಪರಿಣಾಮಗಳಿದ್ದವು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಶುಲ್ಕ ಸಂಗ್ರಹದಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಖಾಸಿಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲವೇ ಇದಾಗಿತ್ತು. ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಈ ಶಾಲೆಗಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಂದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಆ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಕಲಿಸುವುದಾಗಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅದು ಪಶ್ಚಕ್ಕಮದಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಬಗೆಗಿನ ಜನರ ಮನದ ಇರಾದೆಯನ್ನು ಈ ಶಾಲೆಗಳೇ ಈಡೇರಿಸಿದ್ದವು. ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ರಿಕ್ಯೂಲೇಶನ್ ಶಾಲೆಗಳೇ ಈಡೇರಿಸಿದ್ದವು. ಮೂಲತಃ ಈ ಶಾಲೆಗಳು ವಿಶವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ಮೇಲ್ಚಾರಣೆಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿಂತವು ಆಗಿದ್ದವು. ಈ ಶಾಲೆಗಳ ಪ್ರಮಾಣ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ, ಸರಕಾರವು (ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಆಳ್ಳಿಕೆ) ಶಾಸನ ಬದ್ಧವಾಗಿ (2816) 1976ರಲ್ಲಿ ಈ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಡೈರಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಎಜುಕೇಶನ್‌ನ ವಾಟಿಗೆ ತರಲಾಯಿತು. ಭಾಷೆಯು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಈ ಖಾಸಿಗಿ ಶಾಲೆಗಳು, ರಾಜ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂಡಳಿಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿದ್ದವು ಎಂದರೆ. ಏನೇ ಆದರೂ, ಈ ಶಾಲೆಗಳ ಮೇಲ್ಚಾರಣೆಗಾಗಿ ಹೊಸ ಡೈರಕ್ಟರೇಟ್ ಆಫ್ ಎಜುಕೇಶನ್ ಅನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಹಾಕಲು, 2001ರಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ (ಎ.ಎ.ಎ.ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ.)ವು ತನ್ನ ಮತ್ತೊಂದು ಆದೇಶದಿಂದ (188) ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಬಹುತಃ ಈ ಶಾಲಾ ಮಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗಳ ವರ್ತೀಲಿಯಿಂದ ಇದು ನಡೆದಿರಬಹುದು. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ಭಾಷಾ

ನೀತಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಇದು ಇವರನ್ನು ಗೊಂದಲದ ಸ್ಥಿರೇಶಕ್ಕೆ ಈಡುಮಾಡಿತು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಮಿಳನ್ನು ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಸಲಿಲ್ಲ.

ತಮಿಳು ಮತ್ತು ಕಾನೂನಿನ ಸಂಬಂಧ:

ಶಿಕ್ಷಣ ಎಲ್ಲ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಬೇಕು ಎಂದು ತಮಿಳು ವಿದ್ಯಾಂಸರು ಹೂಡಿದ್ದ ಮೌಕದ್ದರ್ಶನೆಗೆ, ಪ್ರತ್ಯೇತರವಾಗಿ ತಮಿಳನಾಡು ಸರಕಾರ(ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ)ವು ತನ್ನ ಕರಡು ನೀತಿಯ ಕುರಿತು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೋರಿ, ನಾಯಿಮೂರ್ತಿ ಮೇರೆಹನ್ನಾಗಿ ಅವರ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಆಯೋಗವನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿತು. ಇದರ ಶಿಫಾರಸುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಯಾಗಿ ಒಟ್ಟಿದೆ ಸರಕಾರವು 1999ರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆದೇಶವನ್ನು ಹೇರಬಿಸಿತು. ಅದೇನೇಂದರೆ, ರಾಜ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಂಡಳಿಯ ವಾಸ್ತವಿಕ್ಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳು (1 ರಿಂದ 5ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ) ಮತ್ತು (ನಿರ್ವಹಿತ ಶಾಲೆಗಳು) ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ನಿಗದಿತ ಸಮಯದೊಳಗೆ ತಮಿಳು ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆರನೆ ತರಗತಿಯಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಒಂದು ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಸುವಂತೆ ಈ ಆದೇಶ (fN) ಹೇಳಿದೆ. ಈ ಆದೇಶವನ್ನು ಮದ್ರಾಸ್ ಹ್ಯಾಕ್ಯೂಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಲಾಯಿತು. ಕೋರ್ಟ್ ಈ ಮೌಕದ್ದರ್ಶನೆಯನ್ನು (<http://indiankanoon.org/doc/261579>) ಆದೇ ವರ್ಷ ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು, ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳ ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್‌ಗಳ ಪರವಾಗಿ ತೀರ್ಪಣನ್ನು ನೀಡಿತು, ಇದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸರಕಾರದ ಈ ಆದೇಶವನ್ನು ಕೋರ್ಟ್ ರದ್ದುಪಡಿಸಿತು. ವಿಶ್ವಸಂಸ್ಥೆಯ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಫೋರ್ಮಾಟ್(ಮಕ್ಕಳ ಹಕ್ಕು ಒಪ್ಪಂದ 1989)ಯು ಮಕ್ಕಳ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಕಲಿಕಾ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಎಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣ ಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಆಯ್ದುಮಾಡುವ ಪಾಲಕರ ಹಕ್ಕಿಗೂ ಇದು ಅನ್ಯಾಯಿಸುತ್ತದೆ. ಭಾರತವು ಈ ಫೋರ್ಮಾಟ್(1992)ಯ ಕರಾರಿಗೆ ಸಹಿ ಹಾಕಿರುವುದರಿಂದ, ಈ ನಿಲುವಿಗೆ ಬಧ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಹೊರತಾಗಿಯೂ, ಭಾರತ ಸಂವಿಧಾನದ ಹಲವು ಕಲಮುಗಳನ್ನು ಈ ಆದೇಶವು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಆದೇಶವನ್ನು ಅಧಿಕೃತಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಶಾಸನ ಬದ್ದ ನಿರ್ಣಯವು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತವು ಒಟ್ಟಿರುವ, ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಫೋರ್ಮಾಟ್‌ಯ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವು ಸಮಾನ ನೆಲಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರಿಂದ, ಒಂದು ವೇಳೆ ಶಾಸನಬದ್ಧ ನಿಯಮ ಇದಿದ್ದರೂ, ಈ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಫೋರ್ಮಾಟ್‌ಯನ್ನು ತಳ್ಳಿ ಹಾಕಲು ಆಗುತ್ತಿರಲ್ಲಿ. ಆಯೋಗವನ್ನು ನೇಮಕ ಮಾಡಿದ ಸರಕಾರದ ಕಾರ್ಯವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು

ಶೋಪಗಳಿರುವುದನ್ನು ಕೋಟ್‌ ಕೂಡ ಕಂಡುಕೊಂಡಿತ್ತು. ಇಂತಹ ನಿತಿಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಸರಕಾರದ ಅಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಕೋಟ್‌ ಉಲ್ಲೇಖಿಸಿದೆ. ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಆದೇಶದ ಮೂಲಕ ತಮಿಳು ಮಾಧ್ಯಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಒಲವನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವುದರ ಜೊಗೆ, ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಡಲು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಕೋಟಿನ ಈ ತೀವ್ರ ಒತ್ತುಸೆಯಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಳಗೊಂಡವು.

ಮೆಟ್ರಿಕ್ಸ್‌ಲೇಣ್ ಶಾಲೆಗಳ ಸ್ಥಾಪನೆ:

ಪಾಲಕರ ಯಾವುದೇ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಮೆಟ್ರಿಕ್ಸ್‌ಲೇಣ್ ಶಾಲೆಗಳು ಅಪಾರವಾದ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಮುಂದಿನ ಅಂತಿಮಂತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಪರಿವಾಣಾತ್ಮಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಮೆಟ್ರಿಕ್ಸ್‌ಲೇಣ್ ಶಾಲೆಗಳ ಪ್ರಮಾಣ 1999(ಪ್ಲೋಬ್, ಪೆಲ್ಲಿಕ್ ರಿಪೋರ್ಟ್ ಆನ್ ಬೇಸಿಕ್ ಎಜ್ಯೂಕೇಶನ್ ಇನ್ ಇಂಡಿಯಾ, ಪ್ರ 102)ರಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ 5 ರಷ್ಟು ಇಡ್ದರೆ, ಮುಂದಿನ ಹತ್ತು (2010) ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಶೇಕಡ 25ಕ್ಕೆ (ಸುಮಾರು 45,000 ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳು ಮತ್ತು 11,000 ಮೆಟ್ರಿಕ್ಸ್‌ಲೇಣ್ ಶಾಲೆಗಳು) ಹೆಚ್ಚಳಗೊಂಡಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಬಹುದು.

ಮಂಡಳಿಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ ಏಕರೂಪ ಪತ್ರಕ್ತಮ:

ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಾದರಿಗಳಿವೆ, ಸರಕಾರಿ (ಷಿರನಿಧಿ ಇಲ್ಲವೇ ಅನುದಾನಿತ) ಶಾಲೆಗಳು, ಕೇಂದ್ರೀಯ ಶಾಲೆಗಳು ಹಾಗೂ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಶಾಲೆಗಳು ವೊದಲಾದವು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದವುಗಳಾಗಿವೆ. ಇವರ ಪರ್ಯಾವರಣೆ, ಬೋಧನಾ ಮಾಧ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಭಾಷಾ ವಿಷಯಗಳ ಅಂಶ್ಯಾಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಾತ್ಯಾಸಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಇವರ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಗುಣದಲ್ಲಿಯೇ ವ್ಯಾತ್ಯಾಸಗಳಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಗ್ರಿಹಿಕೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಏಕರೂಪ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ತರಲು 2010ರಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ(ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ)ವು ತಮಿಳೂಡು ಯುನಿಫಾರ್ಮ್ ಸಿಸ್ಟಮ್ ಆಫ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಎಜ್ಯೂಕೇಶನ್ ಆಕ್ಸ್ ಎಂಬ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿತು. ಈ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿಯು ಸಮಚೀರಕಲ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೀರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಏಕರೂಪ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ಎಂದರ್ಥ. ಈ ಕಾಯಿದ ಪ್ರಾಥಮಿಕವಾಗಿ ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಮೆಟ್ರಿಕ್ಸ್‌ಲೇಣ್ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು (ಇನ್ನೂರಡೂ ಪ್ರಕಾರದ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಅಂದರೆ ಓರಿಯಂಟಲ್ ಮತ್ತು ಆಂಗ್ಲೋ-ಇಂಡಿಯನ್ ಶಾಲೆಗಳನ್ನೂ ಕಾಯಿದೆಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ತರಲಾಯಿತು) ಸರಕಾರದ (ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ) 2006ರ ತಮಿಳುನಾಡು ತಮಿಳು ಕಲಿಕೆ ಕಾಯಿದೆಯಲ್ಲಿ

ನಿಬಂಧನೆ ವಿಧಿಸಿದಂತೆ, ತಮಿಳನ್ನು ಭಾಷಾ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಶಾಲೆ(ಸರಕಾರ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ)ಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಈ ಕಾಯಿದೆ ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಸಮಾನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಾಮ್ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ಇಚ್ಛಿಕವಾಗಿ ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀಡಬೇಕೆಂಬುದು ಈ ಕಾಯಿದೆಯ ಅನಿದೇಶ ಶಿಶು ಪರಿಣಾಮವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ವರ್ಷದಿಂದ 1 ರಿಂದ 6ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ, ಕೆಲವು ಆಯ್ದು ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಾಮ್ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಲಾಗುವುದು ಎಂದು 2012ರಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ(ಎ.ಎ.ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ)ವು ಘೋಷಿಸಿದೆ. ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಈ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕ್ರಮೇಣ ವಿಸ್ತರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. (ದ. ಹಿಂದು, ಜುಲೈ 29, 2012) ಒಂದು ಶತಮಾನ ಕಾಲ ಹಳೆಯದಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡ್ಯಾಮದ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಮೂಲಭೂತ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದೊಂದು ಆಡಳಿತಾರ್ಥಕ ನಿರ್ಧಾರವೇ ಹೊರತು ಯಾವುದೇ ಶಾಸಕಾಂಗ ಕಾಯಿದೆ ಇಲ್ಲದೆ ಸರಕಾರಿ ಆದೇಶದಿಂದ ಉಂಟಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮೇಲಾಗಿ ಗುಣಮಟ್ಟ ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡ್ಯಾಮಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದುದು. ರುಜುವಾಪುಪಡಿಸಿದ ಇಂತಹ ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ನೆಲೆಯಾಗಿಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಈ ಪಲ್ಲಿಟವು ಮುಂಚೂಣಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಹಾಗೂ ಇಂತಹ ದೋಷಪೂರಿತ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದಲೇ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪಾಲನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಮತ್ತೊಂದು ಕಾನೂನಿನ ಸಾಂಕೇತಿಕ:

ಈ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸುವುದು ತಡವಾದರೂ, ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, ತಮಿಳನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ನೀತಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಮೆಟ್ಟಿಕ್ಕುಲೇಶನ್ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ನಿದೇಶನವನ್ನು ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಈ ಕಾಯಿದೆ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಇದನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಗೊಳಿಸುವ ಬಗೆಗೆ ಸರಕಾರ ಯಾವುದೇ ತೀವ್ರಾನಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ ಅನ್ನಪುದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಮೆಟ್ಟಿಕ್ಕುಲೇಶನ್ ಶಾಲೆಗಳ ಮಾರ್ಗೇಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಸಂಘಟನೆಗಳು, ಈ ನಿದೇಶನವನ್ನು ಮದ್ರಾಸ್ ಹೈಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದವು. ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರೌಢಿಯ ಆಚೆಗೂ, 201ರ ಕಾಯಿದೆಯನ್ನು ಕಾನೂನು ಪ್ರಸ್ತರಿಸಿದ ತೆಗೆದು ಹಾಕುವ, ಪ್ರಸ್ತುತ ಎ.ಎ.ಡಿ.ಎಮ್.ಕೆ. ಸರಕಾರದ ಯತ್ನವನ್ನು ಸುತ್ತಿರು ಕೋರ್ಟ್ ತಿರಸ್ತರಿಸಿತು. ಮೆಟ್ಟಿಕ್ಕುಲೇಶನ್ ಶಾಲಾ ಸಂಘಟನೆಗಳಿಂದ ಸಿಕ್ಕ ರಾಜಕೀಯ ಬೆಂಬಲವನ್ನಾಗಿ ಇದನ್ನು ನೋಡಲಾಗಿತ್ತು. ಕೋರ್ಟ್

ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಕನಾರಟಕದ ಈಚೆನ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ನೋಡಬಹುದು. ಅಭಿವೃತ್ತಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಮಾತಿನ ಮಾರ್ಧಮುದ ಆಯ್ದುಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ ತರಗತಿಗಳು ಕೂಡ ಅಭಿವೃತ್ತಿಯ ಜಾಗರಣಗೊಂಡಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬ ವಾದದ ಮೇಲೆ ಈಚೆಗೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡ್ರೆ, ಕನಾರಟಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮಾರ್ಧಮುವನ್ನು ಅಧಿಕೃತಗೊಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧ ತೀರ್ಪನ್ನು (2014) ನೀಡಿರುತ್ತದೆ.

ಭಾಷಾ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪಲ್ಲಟ:

ಆರಂಭದ ತರಗತಿಗಳಿಂದ ಕಲಿಸಲು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಒಂದೇ ಮಾರ್ಧಮು ಇಲ್ಲವೇ ಇದು ಮಾತ್ರವೇ ಪರ್ಯಾಯ ಮಾರ್ಧಮು. ಎಂಬಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನ ಪರವಾದ ಒಳವಿನಿಂದ, ತಮಿಳನಾಡು ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯು ಬದಲಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ಈ ಮೇಲಿನ ವಿವರಗಳಿಂದಲೇ ನಿಜಿವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನೊಂದಿಗೆ ತಮಿಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಬಿಂಬವಾಗಿದೆ. ತಮಿಳಿಗೆ ಇರುವ ಶೈಕ್ಷಿಕ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯನ್ನು ಈ ಪಲ್ಲಟವು ಕುಗಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನ ಅಧಿಕೃತತೆಯನ್ನು ಇದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಬೇಕಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೊಳಗೆ ಇರುವ ತಿಳಿವಿನ ಹೊಸ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ತಮಿಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಇದು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತದೆ. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತಮಿಳನ್ನು ಆಯ್ದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲ್ಪಡುವೆಂದರೆ ಅದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹೊರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿಗೆ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯು ಪಾಲಕರ ಈ ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಅಂತಹ ಗ್ರಹಿಕೆಯನ್ನು ಇದು ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬದುಕಿನ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವಲ್ಲಿ ತಮಿಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆ ಮಹತ್ವವಿದೆ ಎಂಬುದು ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮೇಣೀಯ ಇಲ್ಲದ ನಾಗರಿಕರು ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಪಾಲೋಳ್ಯಲು ಈ ಪಲ್ಲಟವು ಅನುವ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಇದು ಪ್ರಜಾಪಾದ್ಯಮತ್ವವನ್ನು ದುರ್ಬಲಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಪಲ್ಲಟವು ತಮಿಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ನಾಗರಿಕ ಸಮುದಾಯದ ಪಾಲೋಳ್ಯವಿಕೆಯನ್ನು ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ತಮಿಳಿಗರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಳಿಗೆ ಇದು ಅನುಕೂಲಕರವಾದ ಬೆಳವಣಿಗೆಯಲ್ಲ.

ಸಂಘರ್ಷಾತ್ಮಕ ನೀತಿಗಳು:

ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಭಾಷೆಗಳ ಸಾಫ್ತವನವನ್ನು ಕುರಿತ ನೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಪಲ್ಲಟವು ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದ ನೀತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಂಬಿತವಾಗಿದೆ. ಈ ಎರಡೂ ನೀತಿಗಳ ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿರುವ ವಿರೋಧವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ

ಭಾರತದ ಭಾಷೆಗಳ ಮೊದಲ ಆದ್ಯತೆಯ ಸಮಾಧಾನ, ಶಿಕ್ಷಣದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನೀತಿ(ಭಾರತ ಸರಕಾರ, 1968)ಯ ಭಾಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಈ ನಿಲುವು ಈಗಲೂ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಇದನ್ನೇ ಈ ನೀತಿಯು ಒಟ್ಟು ಹೇಳುತ್ತದೆ, ಭಾರತದ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲ ಬೆಳವಣಿಗೆಯೇ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ಜನರ ಸ್ವಜನತೀಲ ಕನುವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನು ವಿಸ್ತರಿಸದೆ ಹೋದರೆ, ವಿದ್ಯಾವಂತ ಸಮೂಹ ಹಾಗೂ ಸಮುದಾಯಗಳ ನಡುವಳಿ ಅಂತರಗಳು ಹಾಗೇ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ. (ಪ್ರ.39) ಇದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪತ್ರಕೆಮದ ಪ್ರೇರಣವರ್ಕೆನಲ್ಲಿ ಘೂರ್ಣಿತವಾಗಿದೆ (2005). ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಜ್ಞಾನ ಆಯೋಗ(2007)ವು ಅತ್ಯಂತ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಶಿಫಾರಸ್ಸು ವಾಪಡತ್ತದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಮಗುವಿನ ಮೊದಲ ಭಾಷೆ(ಮಾತ್ರಭಾಷೆ ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ)ಯ ಜೊತೆಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಒಂದು ಭಾಷಾ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಕಲಿಸಬೇಕು. ವಿಷಯ ಕಲಿಕೆಯಿಂದ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಬೇರೆಪಡಿಸಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ, ಇವರೆಡೂ ಏಕಿಭಿವಿಸಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ, ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ನುಡಿಯೇತರ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಲು ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಬಳಸಲೇಬೇಕು (ಪ್ರ 27) ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನೀಡುವ ಮೂಲಕ ಜನಸಾಮಾನ್ಯ ಹಾಗೂ ಮೇಲ್ವಿಚರ್ಡ ನಡುವಳಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಂತರಗಳನ್ನು ತುಂಬಬುದಕ್ಕೆ ಈ ನೀತಿಯು ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿದೆ ಎಂದು ಜ್ಞಾನ ಆಯೋಗವು ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದೆ.

ನೀತಿಯೊಂಬ ಮರೀಷಿಕೆ:

ಈ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದಂತೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ನ ಮೂಲಕ ಮೇಲ್ವಿಚರ್ಡವನ್ನು ಮಂಟ್ಪ ಹಾಕುವುದು ಶಿಕ್ಷಣದ ವಸಾಹತು ನೀತಿಯಾಗಿತ್ತೇ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ನ ಮೂಲಕ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮೇಲ್ವಿಚರ್ಡಕ್ಕೆ ತರುವುದು ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹೊಸ ನೀತಿಯ ನಿಲುವಾಗಿದೆ. ಮೊದಲ ನಿಲುವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿದರೆ, ಎರಡನೇ ನಿಲುವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೋಲನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಒದಗಿರುವ ಕೆಳದಜ್ಞರು ಸಾಫ್ನವನ್ನು, ಈ ಹೊಸನೀತಿಯಿಂದ ಉಂಟಾಗಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಾನಿಯನ್ನು ಉತ್ತೇಷ್ಣ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣದ ಈ ನಿಲುವುಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ನ ಮೂಲಕ ಸಾಮಾಜಿಕ

ಒಳಗೊಳ್ಳುವಿಕೆಯ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲಾಗದ್ದು, ಮಾಂತ್ರಿಕರೆಯಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಇರುವವರನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದರೆ, ಯಾರಿಗಾದರೂ ಇದು ನಿಚ್ಚೆಳಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಪೌ. ಇ. ಅಣ್ಣಮಲ್ಗೆ
ದೃರಕ್ಷರ್ ಎಮಿರಿಟಸ್
ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಸಂಸ್ಥನ ಸಂದರ್ಶಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕ,
ಶಿಕ್ಷೋ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ.

ಜನ ಭಾಷೆಯ ಸ್ಥಿತಿ ಗತಿಗಳು

- ಪ್ರೊ. ಜ.ಎನ್. ದೇವಿ

ಭಾಷೆಗಳು ಅಳಿವಿನ ಹಾದಿ ತುಳಿಯತ್ತಿರುವುದು, ವಿಶ್ವಾದ್ಯಂತ ಆತಂಕ ಮೂಡಿಸಿದೆ; ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕೆಂದರೆ, ಭಾಷೆಯ ಅಳಿವೇ ಆತಂಕಕಾರಿ. ನಶಿಸುತ್ತಿರುವ ಭಾಷೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಹಲವಾರು ಅಂದಾಜುಗಳಿವೆ; ಏಕೆಂದರೆ, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನೈಜ ಭಾಷೆಗಳು ಎಷ್ಟಿವೆ ಎಂಬುದು ನಿಜವಾಗಿ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂಬುದು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ನವ ಗನಿಯದ ವರ್ಪುವಾ, ಇಂಡೋನೇಷ್ಯಾ ಮತ್ತು ನೈಜೀರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಸಹ. ಪ್ರಪಂಚ ಭಾಷಾ ಸಂಚಯದ ಸುಮಾರು ಅರ್ಥದಷ್ಟು ಈ ನಾಲ್ಕು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ ತಿಳಿದುಬಂದಿದೆ. ಈ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸಚೀವ ಭಾಷೆಗಳ ಅಂಕ ಸಂಖ್ಯೆಗಳೇ ನಿಖಿರವಾಗಿ ತಿಳಿಯದಿರುವಾಗ, ಜಾಗತಿಕ ಸಂಖ್ಯೆ ಎಷ್ಟಿರುವುದೆಂಬುದು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಆದರೆ, ಒಂದು ಅಂದಾಜಿನಂತೆ, ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ 60000 ನೈಜ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನೇ ಎರಡು ಭಾಗದಷ್ಟು, ಶತಮಾನದ ಅಂತ್ಯದ ಹೇಳಿಗೆ ಅಳಿಯತ್ತವೆ. ಉಳಿದ 2000, ಚಿನ್ನರೆ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದರಿಂದ ನೂರು ಭಾಷೆಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಅಡೆತಡೆಯಲ್ಲದೆ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಮಾತುಬಲ್ಲಿ ಮಾನವನಿಗೆ ಇದು ಧೃತಿಗಳಿಸುವ ಹೇದಕರ ಸ್ಥಿತಿ. ಇದು ನೈಜ ಭಾಷೆಗಳ ಉಸಿರುಗಟ್ಟಿಸಿದ ‘ವಾಕ್ ಸ್ತುಂಭನ ಶತಮಾನ’ವೆಂದು ನೆನೆಯಲ್ಪಡುವ ಭವಿಷ್ಯದ ನೆನಪಿನ ಬುತ್ತಿಯ ಒಂದು ತುತ್ತಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯ ಬಳಕೆಯ ಸನ್ಮಾನೀಕರಣ ತುಸು ದಿಕ್ಕೆಡಿಸುವಂತಹುದು. ಯುನೆಸ್‌ಕೋದ ‘ಅಪಾಯಗ್ರಸ್ತ ಭಾಷೆಗಳ’ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಭಾರತ ಮೇಲ್ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿದೆ. 197 ಭಾಷೆಗಳು ಅಪಾಯ ಸೂಚಕವನ್ನು ದಾಟಿವೆ. ಸುಮಾರು 850 ಸಜೀವ ಭಾಷೆಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತಿವೆ. ‘ಭಾರತೀಯ ಜನತಾ ಭಾಷಾ ಸರ್ವೇಕ್ಷಣ’ 780 ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ, ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನಿಷ್ಪತ್ತಿಸಿದೆ. ಇನ್ನೂ 80 ರಿಂದ 100 ಭಾಷೆಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಏ.ಎಲ್.ಎಸ್.ಎ. ಒಪ್ಪಿತೆದೆ. ವಸಾಹತು ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿರುವ ಅನ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ದೇಸಿ ಭಾಷೆಗಳಿಗಿಂತ, ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಉಳಿವಿನ ಪ್ರಮಾಣ ನಿಜಕ್ಕೂ ಮೇಲು, ಆದರೆ, ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳ ಅವನತಿಯು, ಕಳೆದ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಬರಿಗೊಳಿಸಿದ್ದಂತಹುದು. ಕಾರಣ, ನಮ್ಮ ಭಾಷಾ ಸಂಚಯದ ಸುಮಾರು ಕಾಲು ಭಾಗ, ನಾಮಾವಶೇಷವಾಗಿದೆ. ಉಳಿದ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದಕ್ಕೂ ಮಾಪಾಂಕನ (ಅಂಕ ಸಂಖ್ಯೆಗಳ ನಿಂಂದು) ದೂಡನೆ ಅಲ್ಲಾವಧಿ ಎರಡು ಪಟ್ಟಿಗೆ ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾದ ನಷ್ಟ ಸುನಿಶ್ಚಿತ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳು ನಾಶದಂಜಿಗೆ ಸರಿಯಲು ಕೇವಲ ‘ಗೌಣ’ ಭಾಷೆಗಳಾಗಲಿ ಅವಗ್ರೇಕ್ಯತ ಮಾತೃಭಾಷೆಗಳಾಗಲಿ ಕಾರಣವಲ್ಲ. ನಿಡುಗಾಲದ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಪರಂಪರೆ, ಮತ್ತು ಕಲ್ಪನಾಪೂರಿತ ವೇದಾಂತಿಕ ಬರಹಗಳಿಂದ ಸಮೃದ್ಧವಾದ ಪ್ರಮುಖ ಭಾಷೆಗಳೂ ಕಾರಣ, ಬಂಗಾಳ, ಕನ್ನಡ, ಗುಜರಾತಿ ಮತ್ತು ಪಂಜಾಬಿಗಳಂತಹ ಪ್ರಧಾನ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ‘ಮಾತೃಭಾಷೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಆಡು ಭಾಷಿಕ ಸಮುದಾಯಗಳಲ್ಲಿ, ಯುವ ಹೀಳಿಗೆಗೆ, ಈ ಭಾಷೆಗಳ ಲಿಖಿತ ಸ್ವರೂಪದ ಪರಂಪರೆಯ ಸಂಪರ್ಕವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಆಡುಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲರು. ಜಾಗತಿ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ, ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನ ಜನಾಂಗ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಭಾಷಾ ಸಂಪತ್ತಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದುಭಾರಿ ಬೆಲೆ ತೆರುತ್ತಿರುವರೆಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಈ ಪರಿಯ ಭಾಷಿಕ ನೆಲೆಯನ್ನು ‘ಪಾಶ್ಚ ಭಾಷಿಕ ಗ್ರಹಿಕೆ’ ಎಂದು ಬಣ್ಣಿಸುವುದು. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಪೇಕ್ಷವಾಗಿ ಉತ್ತಮ ಪದವಿ ಪಡೆದ ಓರ್ವ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸುಕ್ಷಿತ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಓದಬಲ್ಲ, ಬರೆಯಬಲ್ಲ, ಮಾತನಾಡಲೂ ಬಲ್ಲ. ಆದರೆ, ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲನೆ ವಿನಾ ಬರೆಯಲಾರ.

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯನಂತರ, ಭಾಷೆಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಭಾರತೀಯ ರಾಜ್ಯಗಳ ಪುನರ್ವಿಫಾಂಗಡಕೆಯಾಯಿತು. ಲಿಪಿಸಹಿತ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಏಣಿಕೆ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಲಿಪಿರಹಿತ ಭಾಷಿಕರು, ಮುದ್ರಿತ ಭಾಷೆಗಳಾಗಿ ಮಾತ್ರ,

ಶಾಲ್ಯ ಕಾಲೇಜುಗಳನ್ನು ಸ್ಕೂಲ್‌ಲೆಸಲಾಯಿತು. ಲಿಟಿವಂಚಿತ ಅರಿಗರು ಮೌಖಿಕವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಅಪಾರ ಅರಿವನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಲು ಸಮರ್ಥರಿದ್ದೂ ಸಹ, ತಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವವು ಅದ್ವಾಪ್ತಶಾಲಿಗಳಾಗಲಿಲ್ಲ. ಏನೇ ಆಗಲೀ, ಸಂವಿಧಾನದ 347ನೇ ಅಧಿನಿಯಮದಲ್ಲಿ ಇವುಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡುವ ಖಾತರಿಯನ್ನು ಸ್ವಷ್ಟಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅದರಂತೆ;

ರಾಜ್ಯದ ಗಮನೀಯ ಪ್ರಮಾಣದ ಜನತೆ, ತಾವಾಡುವ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಗೆ ಮಾನ್ಯತೆ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅಂತಹ ಬೇಡಿಕೆ ಸಾಧುವೆಂದು ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳು ಪರಿಗಣಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು, ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಭಾಗಶಃ ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಮಾನ್ಯತೆ ಪಡೆದ ಭಾಷೆಯೆಂದು ಫೋಟಿಸುವಂತೆ, ಆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಆದೇಶಿಸಬಹುದು.

ಹೀಗಾಗಿ ಬಾಪ್ಪಾ ನೆಷ್ಟ್, ಭಾಷಿಕ ಪೆಲ್ಲಟ, ಅಥವಾ ಭಾಷಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ಅವನಿತಿಗೆ ಕಾರಣ ಕೇವಲ ಸಂರಚನೆಯೆಂದು ದೂರಲಾಗದು. ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಬಲವಾದ ಅಂತರ್ವೊಂದು ಕಾರ್ಯೋನ್‌ನ್ನಿವಿವಾಗಿರುವಂತೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಅದು ತೀವ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಜಾಗರೀಕರಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ, ವಿಶ್ವದ ಮುಂದಿರುವ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕುರಿತ ಮಾತ್ರ-ಬೆಂಬೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಿತರ ಏಷ್ಟು ಮತ್ತು ಆಫ್ರಿಕಾ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಥವಾ ಪ್ರೆಂಚ್ ಅಥವಾ ಸ್ವಾನಿಷ್ ಮಾರ್ಘಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಿಸುವ ಆತ್ಮಮಾರ್ಗಕಾರಿ ಹೆಚ್ಚಿಯಕೆ ಪೇರೋಷಕರನ್ನು ಆವರಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂತರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ, ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಮಕ್ಕಳ ಬೆಳೆದು, ಉದ್ಯೋಗ ಪಿತ್ಯಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಗೋಚರಿಸುವಂತಾಗಲೆಂಬಾದು, ಅವರ ಬಯಕೆಯ ಹಿಂದಣ ಆಲೋಚನೆ. ಈ ಹಂಬಲ ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೇಲೆ ಪರಿಶಾಮ ಬೀರಿದೆ. ಈ ಹಿಂದೆ ಕಂಡರಿಯದ, ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವತ್ತ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮ ವಾಲಿದೆ.

ಮಕ್ಕಳ ಆರೋಗ್ಯಕರ ಬೌಧಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಾಗಿ, ಅವರಿಗೆ ಕನಿಷ್ಠ ಪ್ರಾಧಿಕೀಯ ಹಂಡದಲ್ಲಾದರೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ವಾದಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮಾತಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯತೀರ್ಕವಾಗಿ, ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಿಸದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅವರ ಬೌಧಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗೊಳ್ಳದೆಂಬ ವಾದವೂ ಪುನರ್ಪರಿಶೀಲನಾರ್ಹ. ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಅತ್ಯಂತ ಸಂಕೀರ್ಣವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ಕಲೆಯಿದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅದು ರುಚಿಸದು; ಇನ್ನು ಆ ಬಗೆಯ ಕ್ಷಷ್ಟಕರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಸಾಹಿತ್ಯ ನಿರ್ಮಿತಿಯ ಮಾತಂತ್ರಿರಲಿ.

ಇದೊಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕಲ್ಪನೆ. ಆದರೆ, ಆ ಕಲ್ಪನೆ, ನಿರಾಧಾರವೆಂಬುದನ್ನು ಇತಿಹಾಸಿಕ ಪುರಾವೆಗಳು ಸಾಬಿತುಪಡಿಸಿವೆ. ವಿಶ್ವದ ಮೇರು ಸಾಹಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು, ತಮ್ಮ ಸೃಜನಶೀಲ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಸಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಾಲಾದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿತೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೇಸ್ತಪಿಯರ್ ಕಲಿತಿದ್ದು ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ, ಅಂತಹೇ ಮಿಲ್ನಾ ದಾಂಟೆ ಇಟಲಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಅಸ್ವಷ್ಟ ಇತಿವ್ರಾತ್ರಿಗಳನ್ನೋಳಗೊಂಡ ವಾಲ್ಯೇಕಿ ಮತ್ತು ಕಾಳಿದಾಸ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದವರಲ್ಲ. ಜೇನ್ ಜೆನೆಚೊನ್ ವಿದ್ಯಾಭಾಸ್ ಪ್ರೇಂಚ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೇ ನಡೆದಿತೇ ಎಂಬುದು ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯದು. ಅಥವಾ ಏಲಿಯಂ ಬಟ್ಟರ್ ಯೀಟ್ಸ್ ಗೇಲಿಕ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತನೇ ಹೇಳಲಾಗದು. ಚೌಸರ್ನ ಹೀಳಿಗೆಯ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಕ್ಕಳು ಪ್ರೇಂಚ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಬೇಕಾಯಿತು; ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಲಿಯಲಿಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಕಾರ್ಮಿಕ ವರ್ಗದ ಮಕ್ಕಳ ಶಿಕ್ಷಣ ಕುರಿತು, ಚಾಟೆಸ್‌ ಚೆಳವಳಿ ಪ್ರಸಾಪ ಮುಂದಿಡುವವರೆಗೆ, ಇಂಗ್ಲೆಂಡ್‌ನಲ್ಲಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪತ್ತ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಅಳವಡಿಸಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೇ ಶತಮಾನದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ, ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಣಾ ಚಳವಳಿಯ ಕೇಂದ್ರಬಿಂದುವಾಗಿ, ಸ್ವಾರಸ್ಕರ ವಿಷಯವೊಂದು ಜರ್ರಿಗೆ ಬಂತು. ಆಗ ಬಂಗಾಳದ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಂದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡುವಂತೆ ಆಗ್ರಹಪಡಿಸಿದರು. ಆದರೆ, ಮೌಂಟ್ ಸ್ವರ್ವಟ್ ಎಲೆಫಿನ್‌ಸ್ಟ್ನ್ ಎಂಬ ಅಂಗ್ಲ ಅಧಿಕಾರಿ, ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವುದು ಉಚಿತವೆಂದು ವಾದಿಸಿದ. 1895ರಲ್ಲಿ ಲಾಡ್‌ ಮಹಾಲೆಯ ‘ಶಿಕ್ಷಣ ಕುರಿತ ಟಿಪ್ಪಣಿ’, ಈ ವಾದಕ್ಕೆ ತರೆ ಎಳೆಯಿತು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರ ಸ್ವರೂಪದ ಶಿಕ್ಷಣವೆಲ್ಲ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಂದಲ್ಲೇ ನಡೆಯತಕ್ಕದೆಂದು ಆ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಶಿಫಾರಸ್ ಮಾಡಿತ್ತು. ತದನಂತರ, ಅಜ್ಞರಿಗೊಳಿಸುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಆಧುನಿಕ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಿತವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಗಮನಾರ್ಹವಾಗಿ ಸೃಜನಶೀಲವಾಯಿತು. ಯುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಭಾಷೆಯೇ ಅತ್ಯಂತ ಸೂಕ್ತವಿನಿಸುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಸಾರಸವಸ್ಯವನ್ನು, ನಿರಾಕರಿಸುವುದು ಈ ಎಲ್ಲ ವಾದಗಳ ಹಿಂದಣ ಆಶಯವಲ್ಲ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ವಾನವನ ಸೃಜನಶೀಲತೆಯನ್ನು ಟ್ರಿಡಗೊಳಿಸಲು, ಮಾತ್ರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಕೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಾವಕಾಶದ ಕೊರತೆಯೊಂದೇ ಸಾಲದೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಷ್ಟಪಡಿಸ ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಅಷ್ಟೇ ಸಮುದಾಯದ ಉಳಿವಿನ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನಾರ್ಹ ದುಃಖಿತಿಯಾಗಿದೆ.

ఆడు భాషేగె ఒగ్గిరువ సముదాయ, తన్న లుణివిగాగి, అన్న భాషేయల్లి కలీయువుడే తన్న ముందఱ దారి ఎందు నంబువ పరిస్థితి లుధ్వమిసిదాగ, ఆ నిదిష్ట సముదాయ, హోస భాషేయన్న శిక్షణకే తన్నన్న హోందిసకేళ్చుతచే. ఆ కారణ, జగత్తిన భాషిక పరంపరయ అవనతియన్న బేడువ, అంతయే ‘వాక్ సంహరణ’(వాక్ స్టంభన)వన్న బేడువ ఏలక్షణవాద అంతచేనాదరూ, సమకాలీన జగత్తిన ప్రభులవాద అభివృద్ధియ జింతనేయోళగే అడగిదేయే ఎంబుదన్న పరితీలిసువుదు సూక్తవేనిసుత్తదే. ఇదు రాజకీయ మత్త ఆధిక కల్పనయ విల్మేషణగే ఒళపడువ సంగతి. హాగోమై అదు పరితీలనాహచే ఆగిరువుదాదరే, మానవ భాషేగళ భవిష్య భయానక, స్వభావికవాగి ఈగాగలే స్ఫోరయ అధవా రాష్ట్రియ సందభదల్లి మూలేపాలాదవరు, ఈగాగలే సాంస్కృతిక వలయదల్లి అలసంబ్యాతరాదవరు, హాగూ తమ్మ కాళజిగే దనిగూడువ అవకాశవన్న ఈగాగలే కథేదుకొండిరువవరు ‘వాక్ సంహరణ’ ప్రశ్నియేగే తలేయోడ్లు ముంచొణిగే తరల్పటపరే ఆగిద్దారే.

భారతదల్లి సాఫ్ త్రిక్ శిక్షణ, పోషకర హోసె, హాగూ మక్కల హక్కు సకారి ప్రాయోజిత శాలేగళు బమతేక లుచిత. అతివంజిత సముదాయకే నిలుకువంతముదు. మక్కలిగే మధ్యాహ్నద లూటద సోలభ్యవిదే. హాగాగి ఆహారద ఖాతరియిల్లదే మక్కలన్న తరగతియింద హోరదబ్బువ ప్రత్యే లుధ్వమిసువుదిల్ల. సంయుక్త సకార మత్త రాజ్య సకారగళు శిక్షణవన్న తమ్మ ఆద్య మోషగారికేగళల్లి ఒందెందు పరిగణిసుతచే. బాల కామ్యిక తేంచన్న అద్భుతవాగి కానునబాహిరచెందు ఘోషిసలగిదే. కేలవు రాజ్యగళల్లి మహిళీయర ప్రౌఢతిశిక్షణపూ సహ లుచిత. పరితిష్ఠించాతి మత్త బుడకట్టు జనాంగద హాగూ ఇతర హిందులిద జనాంగగళ మక్కల శిక్షణదల్లి మీసలాతి నియమ జారియల్లిదే. భారత సకార సుమారు ఐవత్తు భారతీయ భాషేగళల్లి హాగూ కేలవు ఏదేశీ భాషేగళల్లి శిక్షణ నీడువ శాలేగళన్న నడేసుతిదే. వయస్సుర హాగూ అసాంపుదాయిక శాలేగళిగే నిరంతర పురస్కార దోరేయత్తిదే. ఎల్ల ఆధిసూచిత భాషేగళ ప్రవర్తననేగాగి శైక్షణిక కాయ్యక్రమ రూపిసువ బగ్గె సాంవిధానిక ఖాతరి నీడలాగిదే. అప్పథానపెందు పరిగణిసలాద హాగూ అలసంబ్యాత భాషా ప్రవర్తననేగే

ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಾಧನ-ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಉತ್ಪಾದನೆಯನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಕೇಂದ್ರಿಯ ಭಾಷಾ ಸಂಸ್ಥೆಗೆ ವಹಿಸಿಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಭಾಷಾ ಸಂರಕ್ಷಣೆ, ಸ್ವಾರ್ಥಕಾರ್ಯ ಸಂಗೋಪನೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನವೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕಾದುದು ಅವಶ್ಯಕ. ಪ್ರತಿಯೋವ ಭಾಷಾ ಶಾಸ್ತ್ರ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸುವವನಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವಂತೆ, ಭಾಷೆಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು. ಮಿಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸಾಂದರ್ಭಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬೆಳವಣಿಗಳ ಪ್ರಭಾವ ಭಾಷೆಗಳ ಮೇಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿ ಭಾಷೆಗೆ ಒಂದು ವಾಸ್ತವಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವವಿದೆ. ಅದರಫ್ರೆ, ಭಾಷೆಯ ಸಲುವಾಗಿ ನಿರ್ಘಂಟು ಮತ್ತು ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಬಹುದು. ಅದು ಲಿಪ್ಯಂತರಕ್ಕೂ, ಕಾಗುಣಿತಕ್ಕೂ, ಪಡಿಯಚ್ಚಿಗೂ ಒಗ್ಗುವಂತಹುದು. ಅದನ್ನು ಪತ್ರಗಳ ಮತ್ತೆ ಪದಾರ್ಥಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದ್ವಾರಾ ಮುದ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅದರೆ, ಮಾನವ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತವಾದ ಸ್ವತಂತ್ರ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಅದಕ್ಕಿರುವದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ, ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಷೆ ಅದರ ಬಳಕೆದಾರರಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬೇರೆರೂಪ್ಯಾ ಇರಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ತಾರ್ಕಿಕವಾಗಿ ವಿವೇಚಿಸುವುದಾದರೆ, ಭಾಷಾ ಸಂರಕ್ಷಣೆಗೆ, ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಚಾಲ್ತಿಗೆ ತರುವ ಸಮುದಾಯದ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯೂ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಮುದಾಯದ ಸಮಷ್ಟಿ ಪ್ರಜ್ಞೆಗೂ, ಅದರ ಪ್ರಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಅರ್ಥವಾಗಿ ಅಭಿವೃತ್ತಿಸಲು ಬಳಸುವ ಭಾಷೆಗೂ ನಡುವೆ ಆ ಸಮುದಾಯದ ಕುರಿತ ಜಾಗತಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದು ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಸಂಗೋಪನೆ, ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುವ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಸಮುದಾಯದ ಕುರಿತ ಜಾಗತಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಗೌಣೀಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳತ್ತದೆ. ಭೂಮಿಯೊಡನೆ ತಾದಾತ್ಮೀ ಹೊಂದುವುದು ಮಾನವ ನಿರ್ಯತಿಯೇ; ಭೂಮಿಯೇ ನಮ್ಮದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಅದನ್ನು ಘಾಸಿಗೊಳಿಸಬಾರದೆಂದು ನಂಬುವ ಸಮುದಾಯವನ್ನು, ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಭೂ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ಮೇಲೆ ದಾಂಥಲೆ ನಡೆಸುವ ರಾಜಕೀಯ ಜಿಂತನೆಗೆ ಒಡಂಬಿಸಲು ಆಹ್ವಾನಿಸುವುದಾದರೆ, ಅಂತಹ ಸಮುದಾಯದ ಮುಂದೆ ಕೇವಲ ಎರಡೇ ಆಯ್ದುಗೇರಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ನೈಸಿಗಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು, ಶೋಷಿಸಿ ಮಾರಾಟಕ್ಕಿಡುವುದು ಮಾನವನ ಹಕ್ಕೆಂಬ ಆದಶ್ರೀವಾದವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದು; ಇಲ್ಲವೇ ಸ್ವತಃ ತನ್ನನ್ನು ಕುರಿತ ಜಾಗತಿಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅದರೊಡನೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡ ಭಾಷಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ಹೊರಬರುವುದು.

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ದೇಹಿ ಜನಪದರ, ಅಪ್ರಧಾನ ಮತ್ತು ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮುದಾಯಗಳ, ಪರಕೀಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಮತ್ತು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಬಿಂಬಿಸುವ ಭಾಷೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿ ಅನಿಸ್ತಿತ. ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಗಂಟೆ ಬಾರಿಸಲು ಇದು ಸಾಂಕೇತಿಕ ವರ್ಣನ್ನಾಗಿ ಉದರ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ರಾಜ್ಯದ ಪಕ್ಷಗಳ ಹೆಗಲಿಗೇರಿಸಿ, ಕಿಂಚಿತ್ತಾದರೂ ಕಾರ್ಯ ಸಾಧಿಸಬಹುದೆಂಬುದು ಕೇವಲ ಹುಸಿ ಭರವಸೆ ಹೊತ್ತ ಮಹತ್ವಕಾಂತೆ. ಈ ಅಭಿಯಾನವನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಮುಕ್ತವಾದ, ಅವುಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು, ಅಸಂಖ್ಯೆ ನಾಗರಿಕ ಸಮಾಜದ ಕಟ್ಟಾಳುಗಳು, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಅಕಾಡೆಮಿಗಳು, ಸೌಹಾದರ್ಶ ಸಮಾಜಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಘಗಳು, ಸರ್ಕಾರೇತರ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾಂಶರು, ಸಂಶೋಧಕರು ಮತ್ತು ಚಳವಳಿಗಾರರಿಂದ ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ನತಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ, ಪರಿಪುಸ್ತಕಗಳು, ಶಬ್ದಕೋಶಗಳು, ಶಬ್ದಾವಳಿಗಳು ಮತ್ತು ವ್ಯಾಕರಣಗಳ ರಚನೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾಹಿತಿಗಳ ದಾಖಿಲಾತಿ, ಸಂಗ್ರಹಣೆ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯದ ಬಳಕೆಗಾಗಿ ಸಂಗೋಪನೆ ಕೂಡ ಒಂದಪ್ಪು ಪ್ರಯೋಜನವಾದೀತು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಆ ಭಾಷೆಗಳು ಉಳಿಯುವ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಇದ್ದಲ್ಲಿ, ಆಯಾ ಭಾಷಿಕರು ಯಥೋಚಿತ ಫಾನತೆ, ಗೌರವಗಳಿಗೆ ಭಾಜನರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಯಥಾರೂಪದಲ್ಲಿ ಗೌರವಾಹಾರಾಗುತ್ತಾರೆಯೇ ವಿನಾ ಮಿಕ್ಕ ಮಾನವ ಜನಾಂಗಗಳಂತೆ ಕುಂತಿತ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಕಳೆಗುಂದಿದ ಜೀತನಗಳಂತಲ್ಲ. ಮಾನವ ಭಾಷಾ ಸರ್ವೇಕ್ಷಣ, ಒಂದು ಬೃಹತ್ ಕಾರ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ರಾಜ್ಯಗಳ ಉದ್ದಗಲಕ್ಕೆ, ಮುಖ್ಯಾಮುಖ್ಯಾದ ಆಡುಭಾಷಿಕ ಸಮುದಾಯಗಳೊಡನೆ ನಡೆಸಿದ ಸಂವಾದ, ನನ್ನಲ್ಲಿ ವಿನಿತೆಭಾವವನ್ನು ಕಲಿಸಿದೆ.ಅಳಿವಿನ ಕದವನ್ನು ಕಟುಕಟಾಯಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಣ್ಣ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಜಾಗೃತಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂವಾದದಲ್ಲಿ ಸುವರ್ಕವಾಗಿತ್ತು. ಭಾಷಾ ಸಂಶೋಧನೆಗಳ ಜಾಲಾತಾಣದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದಾದ ಬೀತಿ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಅನೇಕ ಸಮುದಾಯಗಳು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳ ಪ್ರವರ್ತನೆಯ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು, ಸರಳ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಮನಗಾಳಿಸಿದರು. ಜೀವಂತ ವೈಕಿಂಗಳನ್ನು/ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದು ಗತಿಸಿದವರಿಗಾಗಿ ಶೋಕಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೇಲು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಲಿಸಿದರು.

ನನ್ನನ್ನು, ಹಲವು ಬಾರಿ ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೆಂದರೆ ‘ಭಾರತ ಅದೆಮ್ಮು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದೆ?’ ಹಾಗೂ ‘ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ

ಇರುವುದು ಎಷ್ಟು ಭಾಷೆಗಳು?“ ಅದಕ್ಕೆಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಥಪೂರ್ವಿಕಾಗಿರಬಹುದಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ - ‘ಮಿಕ್ಕೆಲ್ಲ ಆದರೆ, ಅಷ್ಟೊಂದು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಬದುಕುಳಿಯಲು ಕಾರಣ?’ ಇದೊಂದು ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆ, ಇದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರ - ‘ಬಹುತೇಕ ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿರುವ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳು ಭಾಷಾಧಾರಿತವಾಗಿರುವಾಗ, ನಮ್ಮೆಲ್ಲಿರುವ ಅನೇಕ ಭಾಷೆಗಳು ನಮಗೆ ಬಂಡವಾಳವಾಗಲಾರವೇ?’ ಗೃಹ ಮತ್ತು ಉಪಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಸಂಕೇತಿಸುವ ಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಒಂದರೆ ನಡುವಳಿ ಸಂಬಂಧವನ್ನು, ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳು ಬಗೆಬಗೆಯಾಗಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸಿವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಗಣಕ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ, ಇಡೀ ಗಣಕ ವಿಜ್ಞಾನಗಳ ಶೈಳಿಯನ್ನು ಮೂಲತಃ ಪ್ರಾಣರಚನೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಬಹುದು. ಏನೇ ಆಗಲಿ, ಇದು ನಿಡುಗಾಲ ತದೇಕಚಿತ್ತದಿಂದ ಕೈಗೂಳುವ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ಬೇಡುತ್ತದೆ. ಪರಿಸರ ಸಂರಕ್ಷಣೆಯ ಕೇತ್ತಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯದ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹು ಸುಲುಭ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಶತಮಾನಗಳುಧರ್ಕು ಗ್ರಹಿತವಾದ ಪರಿಸರ ಕುರಿತ ಅನುಭವಗಳು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ದುರ್ದಾಷ್ಟವಶಾತ್, ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಅಂಶಗಳು ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಪದರಪದರವಾಗಿ ಶೈಲಿಕರಿಸುತ್ತಿವೆ. ಆದಾಗ್ಯ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ಹೊರೆಯೆಂದು ನಾವು ಭಾವಿಸಬಾರದು. ಬದಲಾಗಿ ಭಾರತವನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರಗತಿಶೀಲ ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನಾಗಿ ರೂಪಿಸುವ ಅಂತಃ ಸತ್ಯವೆಂದು ತೀಳಿಯಬೇಕು. ಇದು ಅತಿ ಮಹತ್ತಾದ ಅಪೂರ್ವವಾದ ಸಂಪತ್ತು, ಇದನ್ನು ನಾವು ಪೋಲು ಮಾಡಬೇಕೆ?

ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲು, ಸಮುದಾಯವೋಂದಕ್ಕೆ ಶತಮಾನಗಳು ಹಿಡಿಯುತ್ತವೆ. ಮಾನವ ಸಮುದಾಯ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ನಮ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸ್ವರ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಅವು ಜಾಗತಿಕ ‘ವಾಕ್ ಸ್ತುಂಭನ್’ವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಕಡಿವಾಣ ಕಿತ್ತೋಡದಂತ ಖಾತರಿ ನೀಡುವುದು ನಮ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜವಾಬ್ದಾರಿ.

ಚ.ಎನ್. ದೇವಿ

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಭಾರತೀಯ ಜನತಾ ಭಾಷಾ ಸರ್ವೇಕ್ಷಣೆ ಭಾಷಾ ಸಂಶೋಧನಾ ಕೇಂದ್ರ, ಬೆಂಗಳೂರು

ಕನಾರ್ಟಕದಲ್ಲಿ ಭಾವಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಸ್ಥಿತಿಗೆ 2014 -ಪ್ರೋ. ಭ. ಮಲ್ಲಿಕಾಚರನ

ಭಾರತದಂತೆ ಕನಾರ್ಟಕವೂ ಒಂದು ಬಹುಭಾಷಾ ರಾಜ್ಯ, ಇಲ್ಲಿ ತೇಕಡ್ಲಾ 66.92 ರಷ್ಟು ಜನ ಕನ್ನಡಿಗರಿದ್ದರೆ ಇತರ 33.08 ರಷ್ಟು ಜನ ಅನ್ಯಭಾಷಿಗರಿದ್ದಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯ ಭಾವಾಪರಿಸ್ಥಿತಿ ದೇಶದ ಕುಶಾನ್ಯ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಚೇರಾವ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಆದಳಿತ, ಜನತೆ ಹಾಗೂ ಭಾಷೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮುಂತಾದ ಉನ್ನತ ಉದ್ದೇಶಗಳೊಂದಿಗೆ ದೇಶವನ್ನು ಭಾವಾವಾರು ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಯಿತು. ಸಂವಿಧಾನದ ಅನುಷ್ಠೇದ 343 ರಿಂದ 351 ರವರೆಗೆ ದೇಶ, ರಾಜ್ಯಗಳು ಹಾಗೂ ಅಂತರರಾಜ್ಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆ, ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಹಾಗೂ ಉಚ್ಚ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳ ಭಾಷೆ, ಕುಂದು ಕೊರತೆಗಳ ನಿವಾರಕೆಗಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕಾದ ಭಾಷೆ, ಹಿಂದಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ನಿರ್ದೇಶನ, ಭಾವಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ (ಅನು 29 ಮತ್ತು 30) ಹಿತಾಸೆಕ್ಕಿ ಕಾಯುವುದು ಮುಂತಾದವಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಭಾವಾನೀತಿ ನಿರೂಪಿತವಾಗಿದೆ. ರಾಜ್ಯ ಪುನರ್ ವಿಂಗಡಣಾ ಅಯೋಗವು ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಒದಗಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಕೇಳಿತ್ತು. ಆದರೂ ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಭಾಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಯಾವ ನೀತಿ ನಿರೂಪಣೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಸಂವಿಧಾನದ ರಚನೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಭಾವಾಸ್ಥಿತಿ ತಿಳಿಯಾಗಿ ಹಾಗೂ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿದ್ದುದೇ ಒಂದು ಕಾರಣವಾಗಿರಬಹುದು ಹಾಗೂ ಭಾವಾವಾರು ಪ್ರಾಂತಗಳ ರಚನೆಯಾದುದರಿಂದ ಆಯಾ ರಾಜ್ಯಗಳು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಸಮಗ್ರ ಭಾವಾ ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅನುವಾಗಲಿ ಎಂದಿದ್ದಿರಬಹುದು.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ಸಲಹೆ, ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಕೊಡಬಹುದಾದರೂ ಅವನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸುವ

ಅಥವಾ ಜಾರಿಗೋಳಿಸದೆ ಇರುವ ಸಾತೆಂತ್ರ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ದರಿಂದ ಇತರ ರಾಜ್ಯಗಳಂತೆ ಕನಾಟಕವೂ ತನ್ನದೇ ಆದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸುತೋಲೆ, ಆದೇಶ, ಸಂಹಿತೆ, ನೀತಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವೆನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸಲು ಹೊರಟಾಗ ಉಚ್ಚ ಹಾಗೂ ಸ್ವೇಂಚ್ಚೆ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೊಕದ್ದಮೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ‘ತೀಪ್ರು’ಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ. ಅವು ‘ತೀಪ್ರು’ಗಳೇ ಹೊರತು ನ್ಯಾಯ ಎಂದೇನೂ ಅಲ್ಲ.

ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಎಂದಾಗ ಎರಡು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಎಪ್ಪು ಮತ್ತು ಯಾವ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಯಾವ ಹಂತದಿಂದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ಹೊದಲನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣದ ಯಾವ ಯಾವ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ಎರಡನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಕನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯಗಳ ರಚನೆಯ ನಂತರ 1959–60 ರಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗಿನ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದ ಆಯ್ದೆಯ ವಿಷಯ; ಈ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದ ಇಂದಿನ ಭಾಷಾಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗೂ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣ, ಶಾಲೆಗಳು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು; ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ಭಾಷೆಗೂ ಬೋಧನೆಯ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮಕ್ಕೂ ನೇರ ಸಂಬಂಧವಿದ್ದ ಒಂದರ ಚರ್ಚೆ ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಆಗುವಂತಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗೆ ಕನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರೌಢಶಾಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ‘ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಫ್ರಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಸಬೇಕು?’ ಎಂದು 1979ರಲ್ಲಿ ಆರಂಭವಾದ ಮಾತುಕೆ 35 ವರ್ಷ ನಡೆದು ಯಾರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಆಯ್ದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಕ್ಕು ಇದೆ?’ ಎಂಬಲ್ಲಿಗೆ 2014ರಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಂತಿದೆ.

ಈ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ಕನಾಟಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅಂಕ ಅಂಶಗಳು, ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮದ ಆಯ್ದು, ಘರೀಭಾಂಶದ ದಿಕ್ಕು, ಸರ್ಕಾರದ ಭಾಷಾನೀತಿ, ನ್ಯಾಯಾಲಯ ತೀಪ್ರು, ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಅದರ ಪರಿಣಾಮ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯದ ಮಾತೃಭಾಷೆಗಳ ಅಳಿವು ಉಳಿವಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಎದುರಿಸಬಹುದು ಎಂಬ ಕೆಲ ಸಲಹೆಗಳು – ಕನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ 2014ರ ಚರ್ಚೆಯ ವಿಷಯಗಳು.

ಪ್ರೌ. ಭ. ಮಲ್ಲಿಕಾಜುನ
ಕನಾಟಕ ಕೇಂದ್ರೀಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ
ಕಡಗಂಡಿ, ಕಲಬುಗ 585 311

ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆ

-ಪ್ರೌ. ಉಪಾ ದೇವಿ

ಪ್ರಸ್ತಾವನೆ:

ಸಾವು ನ್ಯಾನ್‌ವಾಗಿ, ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಭಾಷಿಕ ಸಮುದಾಯವೊಂದರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳು ಅಲ್ಲಿನ ಪರಿಸರದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಎಂದು ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹುಟ್ಟಿನಿಂದ ಪ್ರಥಾವಸ್ಥೆಯವರೆಗೆ ಭಾಷಾ ಕಲಿಕೆ ಒಂದು ನಿರಂತರವಾದ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ/ಭಾಷೆಗಳನ್ನು (ದ್ವಿಭಾಷಾ-ಬಹುಭಾಷಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ) ಕಲಿಯುವಾಗ ಮಕ್ಕಳು ಮಾಡುವ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡವರು ಕಲಿಕೆಯ ದೋಷಗಳಿಂದು ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರು ಬೆಳೆಯತ್ತ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಪ್ರಯೋಗದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡು ಭಾಷಿಕ ಪರಿವಾರದ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ಅನಂತರ ತಾವೂ ಸಹ ಮಕ್ಕಳ ಅಥವಾ ಆ ಭಾಷಾ ಪರಿವಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದವರ ಕಲಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಅವುಗಳನ್ನು ಸರಿ ಮಾಡಲು ಶುರುಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದನ್ನೇ 1970ರಲ್ಲಿ ನೋಮ್ ಚಾಮ್ಸ್ ‘ಸಹಜತೆ’ ಎಂಬ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಸಮುದಾಯ/ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವ ಜನರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ- ಕುಟುಂಬ ಸದಸ್ಯರಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಭಾಷಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು, ಮನೋವ್ಯಾಜ್ಞಾನಿಕ ಭಾಷಾ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರಂತೆ ಅಥವಾ ಮನೋವಿಜ್ಞಾನಿಗಳಂತೆ ದಿನವಾರ-ತಿಂಗಳುಗಳ ಲೆಕ್ಚರ ಸಮೇತ ಭಾಷಾ ಪ್ರಯೋಗಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆಧಾರಸಹಿತವಾಗಿ ವಿವರಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಬಹುಭಾಷಿಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಕ್ಕಳು

ಒಮ್ಮಾಡಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಹಜವಾಗಿ ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಹೇಳಿದ್ದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಭಾಷೆಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಕೆಯ ಹಾಗೂ ಲಿಪಿಯ ಭಾಷೆಗಳಿರದೂ ಆಗಿರುವ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಉಳಿದವುಗಳನ್ನು ಇಂಡಿಯಾದಲ್ಲಿ ‘ಬುಡಕಟ್ಟಿ ಭಾಷೆಗಳು’ ಅಥವಾ ‘ಮೂಲ ನಿವಾಸಿಗಳ ಭಾಷೆಗಳು’ ಎಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ‘ಪ್ರಪಂಚದ ಹಲವು ಕಡೆ-ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಇಧಿಯೋಃಿಯಾ, ಆಸ್ತೀಲಿಯಾ, ರಷ್ಯಾ, ಬ್ರೇಮಿಲ್, ಮೊದಲಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಪಿಯಿರುವ ಭಾಷೆಗಳಿಗಿಂತ, ಲಿಪಿಯಿರದ ಭಾಷೆಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿವೆ.

ಮತ್ತು ‘ಶಿಕ್ಷಣ’ ಪಡೆಯಲು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಸುಮಾರು 4–6 ವರ್ಷದವರಾಗಿದ್ದು ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ತಕ್ಷಣಿಕೆ ಹಿಡಿತ ಸಿಕ್ಕಿರುತ್ತದೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಭಾಷೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ‘ಇತರ’ ಸಂಗತಿಗಳಾದ ವರ್ಣಮಾಲೆ, ಉಚ್ಛರಣೆ, ಕಾಗುಣೆತೆ, ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳು ಅರಿವಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಅದಲ್ಲದೇ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲಿಯುವುದಲ್ಲದೆ ವಿಜ್ಞಾನ, ಗಣಿತ, ಭೋಗೋಳ ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಭಾಷಾ ಮಾರ್ಘಮಾದ ಮೂಲಕ ಕಲಿಯುವ ಸಂಭರ್ಣ ಒದಗಿಬರುತ್ತದೆ.

ಆಗ ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ; ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರ್ಘಮಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕು? ಅದರ ಆಯ್ದ್ಯು ಹಿಂದಿರುವ ಗುಣ-ದೋಷಗಳೇನು?

ಚಾರಿತ್ರಿಕ ನೋಟ:

ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾರ್ಘಮಾಗಿ ಹಾಗೂ ಒಂದು ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯುವುದರ ಹಿಂದಿನ ಸಾಧ್ಯಾಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಅರಿಯುವ ಮೊದಲು ತೆಲುಗು ಭಾಷಿಕರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪೂರ್ವದ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ತೆಲುಗರ ಇಡೀ ಪ್ರಾಂತ್ಯವು ಕಾಕತೀಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಪತನದ ನಂತರ ಮುಸ್ಲಿಮರ ಹಿಡಿತಕ್ಕ ಸಿಲುಕಿತ್ತು. ಕ್ರಮೇಣ ಇಡೀ ದಕ್ಷಿಣ ಭೂಭಾಗವು ಅವರ ತಕ್ಕಿಗೆ ಒಳಗಾಯಿತು. ಕರಾವಳಿ ಭಾಗದ ಆಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಯಲಸಿಯಾ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳನ್ನು ದಕ್ಷಿಣದ ಅರಸರು ಒಪ್ಪಂದವೋಂದರ ಪ್ರಕಾರ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ರಿಗೆ ಬಳುವಳಿಯಾಗಿ ನೀಡಿದರು. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಆಡಳಿತದ ಸುಗಮ ನಿರ್ವಹಣೆಗಾಗಿ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತು, ಮುಂದೆ ಆಳಲು ಬರುವ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಕರಣ-ಪದಕೋಶಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. ಇದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿನ ಸ್ಥಳೀಯ

ಪಂಡಿತರು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು ನಂತರ ಮೊಕಾಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ರೂಡಿಗೆ ಬಂದು ಅದರಿಂದಾಗಿ ಪರಂಪರಾನುಗತವಾದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಕಲಿಕೆಯ ಕ್ರಮಗಳು ಮೂಲೆಗೆ ಸರಿದವು. ಇಂತಹ ಹಲವು ಬಗೆಯ ರಾಜಕೀಯ ಸುಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿದ ತೆಲುಗರು ಭಿನ್ನ ಭಾಷಾ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ಥಿತಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಯಿತು. ಒಟ್ಟಾಗಿ ದಕ್ಷಿಣ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೆಲುಗರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮರಾಠಿಗರು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಿಗರೂ ಸಹ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕಾದ ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿದರು. ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಬಹಳ ಕಾಲದವರೆಗೆ ತಮ್ಮ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಸ್ವಾತಂತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಅಧಿನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಜನರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ತೆಲುಗನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಇಲ್ಲವೇ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಕಲಿಯುವ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಇದರಿಂದ ಕರಾವಳಿ ಮತ್ತು ರಾಯಲಸೀಮಾ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಕಲೆ ಮೊದಲಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿದ್ವಾಂಸರು ರೂಪುಗೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು. ಸ್ವಾತಂತ್ಯ ನಂತರ ಒಂಬತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ 1956ರಲ್ಲಿ ನಿರ್ಘಾಮ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಮೇಲೆ ಪೋಲೀಸ್ ಆಕ್ರಮಣ ನೆಡೆಯುವವರೆಗೆ ಎಲ್ಲ ತೆಲುಗು ಭಾಷಿಕರಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಟ್ಟು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ನಂತರ ಏಕೀಕೃತ ಆಂದ್ರಪು ಭಾರತದ ಮೊದಲ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ್ಯವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿತು. 1960ರಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾ ಮತ್ತು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳವು ಒಳೆಯ ಶಿಕ್ಷಕರಿದ್ದ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಿದ್ದವು. ಇದಲ್ಲದೇ ಹಲವು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಶಾಲೆಗಳೂ ಸಹ ಇದ್ದವು. ಗಣರಾಜ್ಯ, ಭಾರತಶಾಸ್ತ್ರ ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ 1980ರ ವೇಳೆಗೆ ಸ್ಥಿತಿ ಬದಲಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ಹಲವಾರು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳು ಆರಂಭವಾದುವು. ಜಾಗತಿಕರಣ ಮತ್ತು ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಪ್ರವಾಹದ ಕಾರಣದಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಕಲಿತರೆ ಮಾತ್ರ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಬೆಳೆದು ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿ ತೆಲುಗು ಮಾಧ್ಯಮದಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹಿನ್ನಡೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಅಲ್ಲದೇ ಸಂಸ್ಕृತ, ಹಿಂದಿ, ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿತ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿತ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕಡಿಮೆ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆಂಬ ಅಂಶವೂ ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ಚರ್ಚೆಗೆ ಒಳಗಾದವು.

ಆಂದ್ರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ತೆಲಂಗಾಣ:

ಈ ಹಿಂದೆ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶವೆಂದು ಹೆಸರಾಗಿದ್ದ ರಾಜ್ಯವು ಜೂನ್ 2 - 2014 ರಂದು ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶ ಮತ್ತು ತೆಲಂಗಾಣ ಎಂಬ ಎರಡು ರಾಜ್ಯಗಳಾಗಿ ವಿಭಜನೆಗೊಂಡಿತು. ಕೆಲವು ತಿಂಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದ ರಾಜ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದೇ ಇರುವುದರಿಂದ, ನಾವಿಲ್ಲಿ ಏಕೀಕೃತ ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಜರ್ಜೆರಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಬಹುದು. ಯಾವುದೇ ಅಂಥ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗದೆ, ಪ್ರೇಮರಿ ಹಾಗೂ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಣ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ (ಪ್ರಿ-ಪ್ರೇಮರಿ ಶಾಲೆಗಳು, ಪ್ಲೇ ಹೋಮ್ ಗಳು, ಮಾಂಟಿಸೋರಿ ಶಾಲೆಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ).

1. ಆಂಧ್ರದ ಶಾಲೆಗಳು: ಪಬ್ಲಿಕ್ (ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸುವ) ಶಾಲೆಗಳು, ಖಾಸಗಿ, ಅನುದಾನಿತ ಶಾಲೆಗಳು, ಈ ಶಾಲೆಗಳು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತವೆ. ಇವು ವಸತಿಯುತ ಹಾಗೂ ವಸತಿರಹಿತ ಶಾಲೆಗಳು ಆಗಿವೆ.

2. ಪ್ರಮಾಣೀಕರಿಸಿದ ಕ್ರಮ: ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲ್ (ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸುವ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಸ್.) ; ಸಂಟ್ರಿಲ್ ಬೋರ್ಡ್ ಆಫ್ ಸೆಕೆಂಡರಿ ಎಜುಕೇಶನ್ (ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸುವ ಸಿಬಿಎಸ್.ಎಂಬ ಸ್ಕೂಲ್) ಮತ್ತು ಇಂಡಿಯನ್ ಕೌನ್ಸಿಲ್ ಆಫ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಎಜುಕೇಶನ್ (ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸುವ ಬಿಸಿಎಸ್.ಎಂಬ ಸ್ಕೂಲ್) ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಕ್ ಮಾಧ್ಯಮವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಆಗಿದೆ. ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಂಬ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಅಥವಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾತ್ರವೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿದೆ. ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಂಬ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತೆಲುಗನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ನಿಂದ ಜೊತೆಗೆ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶವಿದೆ.

4. ತೆಲುಗು ಒಂದು ಕಲಿಕ್ಯಂ ವಿಷಯವಾಗಿ, ಸಿಬಿಎಸ್.ಎಂಬ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯನ್ನು 'ಮೂರನೇ ಗುಂಪಿನ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ' ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೂ ಯಾವೋಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೂ ಅದನ್ನು ಆಯ್ದು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದ ಮಧ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ವೊಡುವವರಿಗೆ ವರ್ಗಾವಣೆಯನಾಗುವ ಸಂದರ್ಭಗಳು ಹೆಚ್ಚಿರುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮುಕ್ಕಳು ತೆಲುಗಿಗಂತ ಹಿಂದಿ ಕಲಿಯುವುದೇ ಹೆಚ್ಚು. ಆಯ್ದು ಮಾಡಿಕೊಂಡರೂ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ನಡೆಸುವ ಪಬ್ಲಿಕ್ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಜೊತೆಗೆ

ತೆಲುಗుವನ్నು ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲಿಯುವ ಅವಕಾಶವಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಯಾರೂ ಕೇಳುವವರಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಂತಹ ಆಯ್ದೆ ಮಾಡುವ ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆ ತಾಯಿಯರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಬೇರೆಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳಿಯ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ಕಡೆಮೆ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದೆಂಬ ಆಶಂಕ. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮುಂದಿನ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಬಹುದು.

ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ-ಕಲಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಹೊರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ತೆಲುಗರು, ಅದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವವರು, ಗಂಭೀರ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಹ ಇದೇ ರೀತಿಯ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಅವೇರಡನ್ನಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಲು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ತೆಲುಗನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡ್ಯಾಮವಾಗಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಆಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಹಲವಾರು ವಿದ್ಯಾಂಸರು ಯುನೆಸ್ಕೋ ವರದಿಯನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಹಲವು ಬಾರಿ ಒತ್ತಾಯಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವರದಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡ್ಯಾಮವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಸಿದರೆ, ಅದರಿಂದ ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಅಪಾಯ ಒದಗುತ್ತದೆಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಮೂರು ಬಗೆಯ ಭಿನ್ನ ವಾದಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವವರನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು: 1) ಪ್ರೇಮರಿ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡ್ಯಾಮವಾಗಿಸಬೇಕೆನ್ನುವವರು 2) ತೆಲುಗನ್ನು ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಾಡ್ಯಾಮವಾಗಿ ಒಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಅದರ ಜೊತೆ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಮೂಲಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಮುಂದೆ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆ ತೊಡಕಾಗದೇ ಇರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವವರು 3) ಪ್ರೇಮರಿ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ತೆಲುಗನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡ್ಯಾಮವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು ಎನ್ನುವವರು.

ವಿಪರ್ಯಾಸಗಳು ಹಾಗೂ ಧ್ವಂಧ್ವಗಳು:

ಕಳೆದ ನೂರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವಾಗಿ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡ್ಯಾಮವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಹಲವು ಧ್ವಂಧ್ವ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಬಹುದು.

1. ತೆಲುಗನ್ನು ಕಲಿತು, ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಕರಣ-ಪದಕೋಶಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಯುರೋಪಿಯನ್ನರ ಪ್ರಕಾರ ಪಂಡಿತರಿಂದ ಕಲಿತ ತೆಲುಗು ಸಂವಹನಕ್ಕಾಗಲೀ, ಆಡಳಿತ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯಾಗಲೀ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಜನರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ-ಕಲಿಸುವುದರ ಪರವಾಗಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ಗ್ರಾಂಥಿಕ್ ಮತ್ತು ಆಡು ಭಾಷೆಯ ವಿದ್ವಾಂಸರ ನಡುವೆ ದೊಡ್ಡ ಸಂಘರ್ಷವೇವೆರ್ ಟಿಪ್ಪಿತು. ಈ ಸಂಘರ್ಷ ಅರ್ಥ ಶತಮಾನದವರೆಗೆ ನಡೆಯಿತು.

2. ಆದರೆ ಆಡುಭಾಷೆಯು ಸಮೂಹ ವ್ಯಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ, ಸಿನಿಮಾಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗತೊಡಗಿದ ಮೇಲೆ ಈ ದ್ವಾಂಡ್ ಇನ್ನಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಾಲೇಜು -ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಶಿಕ್ಷಣಾದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಂಥಿಕ ತೆಲುಗು, ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವ್ಯಾಕರಣ ಸೂತ್ರಗಳು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಪರಿಪಾಠ ಬೆಳೆಯಿತು. ಹೀಗೆ ಆಡುಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಂವಹನದ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೆ ಬಳಸಿದರೆ, ಗ್ರಾಂಥಿಕ ತೆಲುಗನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಾದಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವ ಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾಯಿತು.

3. ಶಾಲಾ ಪಠ್ಯಪ್ರಸ್ತಕಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಾಗ ಗ್ರಾಂಥಿಕ ತೆಲುಗನ್ನು ಯಥೇಜ್ವವಾಗಿ ಬಳಸಿದರೂ ಅದನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕಲಿಸುವ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಗ್ರಾಂಥಿಕ ಮತ್ತು ಆಡು ಭಾಷೆಯ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವ ಪ್ರಯತ್ನವಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ-ವ್ಯೇರುಧ್ವಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಕರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಲೀ-ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಲೀ ಪಠ್ಯಪ್ರಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ವಿವರಿಸಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿನ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದವರೆಗೆ ಇಟ್ಟಬಂದ ಹಾಗೆ ಆಯ್ದು ಮಾಡಿದ್ದು ಅವುಗಳ ಭಾಷೆ, ತಾತ್ಯರ್ಥ ಮತ್ತು ಮೌಲ್ಯಗಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು-ಶಿಕ್ಷಕರು-ಪ್ರೋಫರ್ಸರಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ದ್ವಾಂಡಗಳು-ಗೋಜಲುಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಆಡುಮಾತನ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಂಥಿಕ ಭಾಷೆಯ ನಡುವಿನ ಗೋಜಲುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ.

4. ತೆಲುಗು ವರ್ಣಮಾಲೆಯ ಸ್ವರೂಪವೂ ಸಹ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ವ್ಯಾಕರಣ ಸೂತ್ರಗಳ ಪ್ರಕಾರ ವರ್ಣಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ಇಷ್ಟು ಅಕ್ಷರಗಳವೆ ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಾದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಯೂರೋಪಿಯನ್ನರ ವಿವರಣೆಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ, ಒಟ್ಟು 56 ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ದೇಶಿ ವರ್ಣಮಾಲೆಯಲ್ಲಿನ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಳಸುವುದೋ ಅಥವಾ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡ ವರ್ಣಮಾಲೆಯನ್ನು ಬಳಸುವುದೋ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲಿನ

ಮತ್ತೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ.

5.‘ಬರಹ’, ‘ಮಾತು’, ‘ಶುದ್ಧರೂಪ’ಗಳ ನಡುವಿನ ದ್ವಿಂದ್ವ ಬದಲಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ರಾಜಕೀಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳ ಕಾರಣದಿಂದ ಇನ್ನುಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಆಡುಮಾತು-ಗ್ರಾಂಥಿಕ, ಭಾಷೆ-ಲಾಪಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಲಿಯುವವರಿಗೆ ಇನ್ನುಷ್ಟು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ, ತೆಲುಗನ್ನು ಆಯ್ದು ಮಾಡಿಕೊಂಡವರು ಒಳೆಯ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ಇರುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದವು. ಈ ಸ್ಥಿತಿ ಇಂದಿಗೂ ಮುಂದುವರಿದಿದೆ.

6.ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುವಾಗಿ ಬಳಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರೇಮರಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಸರ್ಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರಲ್ಲಿ ಹಲವು ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿವೆ. ಪ್ರೇಮರಿ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸಹಾಯಕವಾಗುವ ವ್ಯಾಕರಣ ಪ್ರಸ್ತರಗಳು, ಪದಕೋಶಗಳು ಇಲ್ಲ. ಮತ್ತು ಅವರಿಗೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಧುನಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ಸೂಕ್ತ ತರಬೇತಿ ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ.

7.ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ವ್ಯಜ್ಞಾನಿಕ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡುವುದ ಪರವಾಗಿರುವ ಹಲವು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ವಿದ್ಯಾಂಸರು ಅದು ಹೇಗೆ ಅಪಾರ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ತೆರೆದಿದುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಇದೇ ರೀತಿಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಎದುರಿಸಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆಯಾಗಲೇ, ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಕೆಯ ಮಾಡುವುವಾಗಿ ಬಳಸುವುದರಿಂದ ಆಗುವ ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಚಿಂತಿಸದಂತಿಲ್ಲ.

8.ತೆಲುಗು ಭಾಷಿಕರು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅಪಾರ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದು ಹಲವು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಸಿನಿಮಾಗಳು ತಯಾರಾಗುವುದೂ ಇಲ್ಲಿಯೇ. ಹಾಗೆಯೇ ರಾಜಕೀಯ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುವ ಬಹಳವು ಸಂಖ್ಯೆಯ ದಿನಪತ್ರಿಕೆ-ವಾರಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಅಜ್ಞಾನುವುದು ಸಹ ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿಯೇ. ಆದರೆ ವ್ಯಜ್ಞಾನಿಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಬರಹಗಳು ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಅನುವಾದದಲ್ಲಾಗಲಿ ದೂರಕುವುದಿಲ್ಲ. ಎಷ್ಟೊಂದು ಸಂಖ್ಯೆಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳು-ಕಾಲೇಜುಗಳು ಇದ್ದರೂ ವಿದ್ಯಾಂಸನೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಸಂಶೋಧನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಬರಹಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಲು ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಂಶೋಧನಾ ಪತ್ರಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ದೊಡ್ಡ

ವಿಪರ್ಯಾಸವೆಂದರೆ, ಇದೇ ಉದ್ದೇಶಕಾಗಿ ತೆಲುಗು ಅಕಾಡೆಮಿಯನ್ನು ಸಾಫಿಸಲಾಗಿದ್ದರೂ, ಕಳೆದ 40 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಈಡೇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ.

ಈಗ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದೇನು?

ತೆಲುಗು ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ ಒಬ್ಬ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕುರಿತು ಕೆಳಕಂಡ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕೆನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.

1. ತೆಲುಗು ಭಾಷಿಕರಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಕುರಿತು, ಅದು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತಂದು ಕೊಡಬಹುದಾದ ಅಧ್ಯತ್ಮ ಅವಾರಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಬೇಕೆಂದರುವ ಘೋಷಾತ್ಮಕವಾದ ಧೋರಣೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲ ತೆಲುಗಿಗಿಂತ ಇಂಗ್ಲಿಷನ್ನೇ ಆಯ್ದುಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿದೆ.

2. ಇತರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿತವರಿಗಿಂತ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಜೆನ್ನಾಗಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಬಲ್ಲರು ಎಂಬುದು ಪ್ರಪಂಚಾದ್ಯಂತ ನಡೆದಿರುವ ಸಂಶೋಧನೆಗಳಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. (ಗೊಗಲ್ ಸರ್ಕಾರನಲ್ಲಿ ಕುರಿತು ನೂರಾರು ವರದಿಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದು)

3. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎಂಬುದು ಸಮಕಾಲೀನ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜ ಬೆಳೆಯತ್ತಿರುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದು ನಿಜವಾದರೂ, ಭಾರತದ ದೇಶೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅದರ ಕಾರಣವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಇದ್ದರೆ ಸರಿ, ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬೇರೆ ಯಾವುವೂ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬಂತಹ ಸ್ಥಿತಿ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಒಪ್ಪಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

4. ಪ್ರೇಮರಿ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮೂರು ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಮೂರಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದರೆ ಅದು ಭಾರೀ ಹೊರೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಬಗ್ಗೆ ಬಂದಿರುವ ಸಂಶೋಧನೆಗಳ ಪ್ರಕಾರ, ಈ ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಕ್ಕಳು ಆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆಯೇ ಎನಾ ಪ್ರೋಥಾವಸ್ಥೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅಲ್ಲ ಮತ್ತು ಈ ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳು ಅವರಿಗೆ ಹೊಸದೊಂದು ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತವೆ.

5. ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಮಾತೃ ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕುರಿತು ವ್ಯಜ್ಞಾನಿಕ ಚಿಂತನೆಯಿಂಜ್ಞ ಭಾಷಾ ವಿದ್ಯಾಂಸರನ್ನು ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರ ಮೂಲಕ ಸಂವಿಧಾನದಿಂದ ಅಂಗೀಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತೃವಲ್ಲದೆ,

ಒಂದಕಟ್ಟಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಸಹ ಕಲಿಸುವ-ಗೌರವಿಸುವ-ರಚಿಸುವ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದರೂಪಕ್ಕೆ ತರಲು ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೆಳಗೆ ಸೂಚಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು.

1. ಓದು-ಬರಹ-ಕಲಿಕೆ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಮೂರರಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಮಾತ್ರಾಷ್ಟ್ರ, ರಾಜ್ಯ ಭಾಷೆ, ಪಕ್ಷದ ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕಾರಿ ಹಿಂದಿಯಂಥ ಇನ್ನೊಂದು ಮೂರನೇ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷನಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬಂತಾಗಬೇಕು, ಮಕ್ಕಳು ಇವೆಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುವುದಲ್ಲದೇ ಅವುಗಳನ್ನು ಅನುವಾದಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕು.

2. ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ್ನು ಸೇರಿದಂತೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಮೇಲರಿಮೆ ಮೂಡದ ಹಾಗೆ ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೃಗೊಳಿಬೇಕು.

3. ಮಕ್ಕಳ ತಮಗಷ್ಟವಾದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕರೊಂದಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಿದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಗೆ ಒಳಪಡಿಸಬಾರದು. ಬದಲಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುವ, ಓದುವ, ಬರೆಯುವ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕು. ಗುಜರಾತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿದವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಿ ನೀಡುವ ಪರಿಪಾಠವನ್ನು ಕುರಿತು 1938 ರಲ್ಲಿ ಗಾಂಧಿಜಿಯವರು ತಮ್ಮ ಹರಿಜನ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದರು. ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿದವರಿಗೆ ಇಂದಿಗೂ ಅಂತಹದೇ ಶಿಕ್ಷಿ ವಿಧಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಅದು ದುರಂತವೇ ಸರಿ.

4. ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪರ್ಯಕ್ಷಮಾದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಕಲಿಸಲು ವಿಶೇಷವಾದ ತರಗತಿಯನ್ನು ವಾರದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿ ಎರಡು ಬಾರಿ ನಡೆಸಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಆಯ್ದು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಶೇಷಿಸುವ-ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

5. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬಹುಭಾಷಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳುಳ್ಳ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಿವೆ. ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆಗಳು ಸಹ ಬೆಳೆಯಿವಂತಹ ವಾತಾವರಣ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಬೇಕು. ಪುಬ್ಲಿಕಾದ ಭಾಷೆಯಿರುವ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಹ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ತುಳ್ಳಾಹದಾಯಕ ವಾತಾವರಣವಿದೆ ಅಂತಹ ಮುಕ್ತ ವಾತಾವರಣ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಬೇಕು.

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಪಾತ್ರ

ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಬೇಕಾಗಿರುವ ಭಾಷಾ ಮಾಡ್ಯಮ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಯ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಸಂಚರ ಉಂಟು ಮಾಡಕೊಡು.

ಪ್ರೌ. ಉಪಾ ದೇವಿ,
ಇನವೋಜು, ತೆಲುಗು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ
ಹೃದರಾಬಾದ್

ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳು

- ಪ್ರೌ. ಪ್ರಾಂತ್ಯ ನಾಯಕ್

ಸ್ನೇಹಿತರೆ,

ಶಾಲಾವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು' ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಈ ವಿಚಾರಸಂಕಿರಣವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುವ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಕುವೆಂಪು ಭಾಷಾ ಭಾರತಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರವನ್ನು ನಾನು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಅಭಿನಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. ಭಾರತದ ಜನತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿನ ಗಣ್ಯರು, ಮೇಲು ಮಧ್ಯಮವರ್ಗ, ಮಧ್ಯಮವರ್ಗ, ಮತ್ತು ಕೆಳ ಮಧ್ಯಮವರ್ಗದ ಜನರಲ್ಲಿ - ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮದಲ್ಲಿಯೇ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೊಡಿಸಬೇಕಂಬ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಬೇಕೆಯುತ್ತಿರುವ ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇದೊಂದು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುವ ವಿಷಯ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮದ ಪ್ರಾಧಿಕಿಕ ಮತ್ತು ಮಾಡ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಏರುಗತಿಯ ಬಗೆಗಿನ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳು ಗಾಬರಿನಹಟ್ಟಸುತ್ತವೆ. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಪರವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವವರನ್ನು ಸಂಪ್ರದಾಯಿಕರು, ಹಳೆಯ ಕಾಲದವರು ಮತ್ತು ಹೊಸ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನೀಡದವರು ಎಂಬಂತೆ ನೋಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದೊಂದು ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾದ, ಮತ್ತು ಶೋಚನೀಯ ಪ್ರವೃತ್ತಿ. ವಾಸ್ತವವಾಗಿ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಕಲೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಕೇತುಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟವರು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿ ಈ ಗಂಭೀರ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆಸಿ ಒಂದು ತೀವ್ರಾನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಈಗ ಬಂದಿದೆ. ನಮಗೆ ಎದುರಾಗಿರುವ ಬೀತಿ ಕೇವಲ

ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳದ್ವಾರೆ ಆಗಿರದೆ, ನಮ್ಮ ಸೃಜನಶೀಲತೆ, ಅಧಿವ್ಯಾಕ್ತಿಯ ಸೊಗಡು ಮತ್ತು ವೈವಿಧ್ಯದ ಮನೋಹರತೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಭೀತಿಯೂ ಆಗಿದೆ.

ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ನಾನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಒತ್ತಿಹೇಳುವ ಅಂಶವೆಂದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಕಲಿಕೆಯ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ನಾನು ವಿರೋಧಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಒಂದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಯೆಂದರೆ, ಈ ಮೂಲ್ಯವಾದ ಸಂಪರ್ಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬನ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ, ಜೀವನದ ಯಾವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಸಚೇಕೆಂಬುದಾಗಿದೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ನಾಲ್ಕು ಹಂತಗಳನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗಿದೆ.

1. ಪೂರ್ವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಅಥವಾ ಶಿಶುವಿಹಾರ.
2. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ
3. ಮಾಧ್ಯಮಿಕ, ಅಥವಾ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಹಕ್ಕಿನ ಕಾಯಿದೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಉನ್ನತ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ.
4. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಶಿಕ್ಷಣದ ವರೆಗಿನ ಪ್ರಾಧಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ.

3 ರಿಂದ 6 ವರ್ಷದೊಳಗಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿರುವ ಪೂರ್ವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಶಿಶು ವಿಹಾರದ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆದುವ ಭಾಷೆಯೇ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕಾರಣ, ಈ ಹಂತದ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಬಾಳುವ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಂತದ ಶಾಲೆಗಳು ಮೂಲ್ಯವಾಗಿ ಆಟದ ಮನೆಗಳಾಗಿದ್ದು, ಅಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಆಟಗಳು, ಹಾಡು, ನೃತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಗೀತಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ ಅಥವಾ ಹೇಳಿಕೊಡಬೇಕು. ಇದು ಹೀಗೆ ಆಗದಿದ್ದರೆ, ಮನುವಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ಆದ ಮಾರಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ, ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯೇ ಮಾಧ್ಯಮ ಭಾಷೆಯಾಗಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ವಿಷಯವು ಚರ್ಚಾರ್ಥಿತ. ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿನ ಗುರಿಯು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆಲೋಚನಾ ವಿಧಾನ, ಮೂಲಭೂತಾಂಶಗಳ ಬಗೆಗೆ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೀನ ವಾತಾವರಣದ ಅರಿವು – ಇವುಗಳ ಬಗೆಗೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವುದಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬ ಕನ್ನಡದ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ‘ಖೂ’ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಹೊರಗಡೆಯ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಜೀಳುತ್ತಿದೆ’ ಎಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು

ಕೇಳತ್ತಾನೆ. ಇದರಿಂದ, ಆ ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವಿನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಂಡೆ ತಾಯಿಗಳು, ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವರು, ಅಥವಾ ಸಮಾಜದವರು ಮಳೆ ಬೀಳುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯೋ ಅಥವಾ ತನ್ನ ಶಿಕ್ಷಕರು ‘ಖುಣ’ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯೋ ಎಂಬ ಗೊಂದಲವೇಪದುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸನ್ನಿಹಿತದಲ್ಲಿ ಮಗುವಿನ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿ ಹೇಗೆ ಬೆಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ? ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಪರಿಸರದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಧಿಕೀಕರಿಸಿದಲ್ಲಿ ಹೇರಿದರೆ, ಅದರ ಪದಗಳನ್ನು ಕೇವಲ ಬಾಯಿಪಾರಮಾಡುವುದು, ಅದರ ಕಾಗುಣಿತಗಳನ್ನು ಜ್ಞಾಪಕದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಅದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಗುವಿಗೆ ಹೊರೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅದು ಕುಂಡಿತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಸ್ನೇಹಿತರೆ, ಶಿಕ್ಷಣದ ಪ್ರಾಧಿಕೀಕರಿಸಿದಲ್ಲಿ ಮಾತೃಭಾಷೆಯೇ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವವನು ನಾನೋಬ್ಬನೇ ಅಲ್ಲ. ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯು (ಯುನೆಸ್ಕೋ) ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ. 200 ದೇಶಗಳ ಸದಸ್ಯರಿವ ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯ ತನ್ನ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಶಿಕ್ಷಣದ 46ನೇ ಸಮಾವೇಶದಲ್ಲಿ ಹೊರತಂದ ಅಂತಿಮ ವರದಿಯ (2001) 11ನೇ ಪ್ರಂಟದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ, “ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ತನ್ನ ಕಲಿಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಬಹು ಮುಖ್ಯವಾದ ಈ ಹಂಡದಲ್ಲಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವು ಮಗುವಿನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯೇ ಆಗಿರಬೇಕು ಎಂಬುದು ಅತಿಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಇದೆ.” ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವೇದಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಸಮಾವೇಶಗಳು ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾತೃಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಹಾಗೂ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು - ಕಲಿಕೆಯೆಂದು ಶಿಫಾರಸನ್ನು ಮಾಡಿವೆ. ‘ಬಹು ಭಾಷಾ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಮಾತೃ ಭಾಷೆಯು ಮಾತೃ ಕಲಿಯವರ ಮತ್ತು ಕಲಿಸುವವರ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆಹುದು ಸಾಧನವಾಗುತ್ತದೆ’ ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ಯುನೆಸ್ಕೋ ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಣವು ಅದರ ಕಲಿಕೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಮೂಲಕವೇ ಕಲಿಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರಬೇಕು ಎನ್ನುವುದು ತಜ್ಞರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಮಕ್ಕಳ ಭಾಷೆ ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನದ ಗ್ರಹಣಶಕ್ತಿಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಹಾಗೂ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಮಾತೃಭಾಷೆಯು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಮಕ್ಕಳು ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರಬೇಕಾದರೆ, ಅನ್ನ ಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವ ಮೌದಲು

ಶಿಕ್ಷಣದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಮನುವಿಗೆ ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವನ್ನು ಸೂಧಿಸುವದನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ. ಒಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವನ್ನು ಅಂದರೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಗಳಿಸುವ ಗ್ರಹಣಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವನ್ನು ಗಳಿಸಲು 6 ರಿಂದ 8 ವರ್ಷಗಳ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣ ಜೀಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಅರ್ಥ ಉನ್ನತ ಪ್ರಾಧಿಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅವಧಿ ಮುಗಿಯುವರೆಗೆ ಮಾತೃಭಾಷೆ ಅಗತ್ಯ. ಈ ನಿಟಿನಲ್ಲಿ ಯನೆಸೆನ್ನು ನಿಲವು ಅಜಲವಾಗಿದೆ.ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೇ ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಿತರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಎದುರಾಗುತ್ತವೆ.

1.ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧಿಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಮನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಕ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಇತರರೊಡನೆ ವಿಷಯಗಳ ವಿನಿಮಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಅತ್ಯಂತ ವಿರಳವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಪ್ರಾರ್ಥಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ ಮನು ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ವಿಷಯ ವಿನಿಮಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಅಗತ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಆದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾರ್ಥಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಸವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಮನುವಿಗೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಹಸಿವಿದ್ದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮದ ಮನುವು ತನ್ನ ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಬಗೆಗೆ ಒಂದು ವಿಧದ ತಾತ್ಪರವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ.

2.ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಕರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಎಷ್ಟು ಹದಗೆಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪದಪ್ರಯೋಗ, ಉಚ್ಚರಣೆ, ವ್ಯಾಕರಣ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲಕ್ಷ್ಯಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಆ ಶಿಕ್ಷಕರ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯ ಮುಟ್ಟು ಎಷ್ಟು ಸೀಮಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆಯೆಂದರೆ, ಪ್ರಾರ್ಥಿಕ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದಾದುದನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿನ ಕಷ್ಟಕರವಾದಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಬೋಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಕಲ್ಪನಾಶಕ್ತಿಯ ರೆಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸಿದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಾಧಿಮಿಕ ಮತ್ತು ಉನ್ನತ ಪ್ರಾಧಿಮಿಕ ಹಂತದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕುರಿತು ಹೇಳಿದ ನಂತರ, ಪ್ರೌಢ ಹಾಗೂ ಶಾಲೆಯ ಶಿಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಮಕ್ಕಳ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಪೋಷಕರಿಗೆ ಬಿಡಬೇಕು ಎಂದು ನಾನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ‘ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದುದು’ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿರಬೇಕು. ಹೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯಲು ಶಾಲೆಯೇ

ಉತ್ತಮವಾದ ಸ್ಕೆಡ್. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಈ ಮುಂದಿನ ಉದ್ದೇಶಗಳಾಗಿ ಕಲಿಯಬೇಕು.

1. ಮೂಲಭೂತ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಪುದು.
2. ರಾಜ್ಯ ಹಾಗೂ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ವಿಚಾರ ವಿನಿಮಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಪುದು.
3. ತನ್ನ ನೇಲ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯೊಡನೆ ತನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಪುದು.
4. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಲಿಪುವ ದೇಶದ ಶ್ರೀಮಂತ ಮತ್ತು ವೈದ್ಯಮಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಆಸ್ತಾದಿಸುವುದು.
5. ತನ್ನ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿರುವ ಪ್ರದರ್ಶನ ಕಲೆಗಳಾದ ನಾಟಕ, ಸಂಗೀತಗಳ ಸ್ವಾದವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದು.
6. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ವ್ಯೇಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದು.

ವಾರೀಜ್ಯ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಒಂದು ಪ್ರಮುಖ ಭಾಷೆ. ಆದರೆ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಆನಂದ ಇವು ಭೌತಿಕ ಲಾಭ ಮತ್ತು ವಾರೀಜ್ಯಕ್ಕಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಾಮರಸ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಕಲೆಗಳ ಮೂಲಕ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಒಮ್ಮ ಮುಖ್ಯವಾದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಬೇಕಾದರೆ, ಇತರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುವುದು ಅಷ್ಟು ದುಸ್ತರವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ 2011-12ರಲ್ಲಿ ನಡೆದ ದೊಡ್ಡ ಚಳಳವಣಿಗೆ ಗೋವಾ ರಾಜ್ಯವು ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿತ್ತು. ಗೋವಾದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಬಗೆಗೆ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ನಾನಿಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ಗೋವಾ ರಾಜ್ಯವು ಹೊರಗಿನವರಿಂದಲೇ ಆಳಲ್ಪಟಿತ್ತು. ಮೊದೊದಲು ಕನಾರಿಕದವರು ಆಳುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಪೋರ್ಚುಗೀಸರು ಬಹಳ ಕಾಲ, ಅಂದರೆ, 1961ರ ವರೆಗೆ ಈ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಳಿದರು. 1961ರಲ್ಲಿ ಗೋವಾದ ಮೇಲೆ ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಭಾವ ಅಗಾಧವಾಗಿದ್ದು, 1961ರ ವರೆಗೆ ಮರಾಠಿಯನ್ನು ಹಲವಾರು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸಾತತಂತ್ರ್ಯ ನಂತರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರವಾದಿ ಗೋವಾಂತಕ್ಕ ಪಕ್ಕದವರು, ಕೊಂಕಣಿಯನ್ನು ಮರಾಠಿಯ ಒಂದು ಉಪಭಾಷೆಯಿಂದು ಪರಿಗಳಿಸಿದ್ದರು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ರಾಜ್ಯದ ಮೂಲೆ

ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮರಾತಿ ಭಾಷೆಯ ಮಾಡುವುಗಳ ಶಾಲೆಗಳು ತರೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ದೀರ್ಘಕಾಲದ ಹೋರಾಟದ ನಂತರ, ಕೊಂಕಣಿ ಭಾಷೆಗೆ 1975ರಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಮಾನ್ಯತೆ ದೂರೆಯಿತು, ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಮಾಡುವುಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಂಕಣಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲೆಯುವ ಅವಕಾಶವಾಯಿತು. ಕೊಂಕಣಿ ಭಾಷೆಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾಷೆಯಂಬ ಮಾನ್ಯತೆಯು ದೂರೆತ ನಂತರವೂ, ಅದನ್ನು ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಸಾಫ್ಟ್‌ಕೋರಿಸಲು ಮತ್ತೊಂದು ಹೋರಾಟವನ್ನೇ ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದು, ಅದನ್ನು 1987ರಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಲಾಯಿತು. 1989ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಹಂತದಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣಮಾಡುವ ನೀತಿಯನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರವು ಹೊರಡಿಸಿ, ಕೊಂಕಣಿ ಮತ್ತು ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಕಾಲಿದೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಸಹಭಾವೆಯಿಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾದ ಮರಾತಿ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಅನುದಾನವನ್ನು ನೀಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. 2010ರ ವರೆಗೆ ಈ ಅನುದಾನವನ್ನು ಕೊಂಕಣಿ ಮತ್ತು ಮರಾತಿ ಭಾಷಾ ಮಾಡುಮದ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದ ಸರಕಾರವು. ಹಲವಾರು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡುಮದ ಅನುದಾನರಹಿತ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ನೀಡಿತು.

2010ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡುಮದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗೋವಾದ ಆಜ್ಞೆಸಿಯನ್ ಮಂಡಳಿಯ (ಆರ್ಕೆ ಬಿಪಾಂಗ ಜಿಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಮಂಡಳಿ) ಮಿಷನರಿ ಶಾಲೆಗಳಿಂದು ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿರುವ ಶಾಲೆಗಳಿಗೂ, ಅನುದಾನವನ್ನು ನೀಡಬೇಕಂಬ ಬಂದು ದೂಡ್ ಆಂದೋಲನವೇ ನಡೆಯಿತು. ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಗೆ ಆಗ ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದ ಸರಕಾರವು ಮಣಿಯಿತು.ಆದರೆ, ಕೊಂಕಣಿ ಮತ್ತು ಮರಾತಿ ಭಾಷೆಗಳವರ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಸುರಕ್ಷೆ ವೇದಿಕೆಯು ಇದನ್ನು ಉಗ್ರವಾಗಿ ವಿರೋಧಿಸಿತು.ಈ ವಿರೋಧಕ್ಕೆ ನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದಿನ ವಿರೋಧಪಕ್ಷದವರೂ ತಮ್ಮ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ನೀಡಿದರು.ಅಂದಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿನ ವಿಶೇಷವೆಂದರೆ, ಆ ಆಂದೋಲನಕ್ಕೆ ಪರಿಗಣನೆ ನೀಡಬಾರದೆಂಬ ಮತ್ತೊಂದು ಆಂದೋಲನವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಮುದಾಯದಿಂದ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿತ್ತು. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡುಮದ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಅನುದಾನವನ್ನು ನೀಡುವುದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದ್ದ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷವು 2012 ರ ಶಾಸನಸಭೆಯ ಚೆನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ, ಅವರು ತಮ್ಮ ವಾಗ್ಯನವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ರಾಜಕೀಯ ಒತ್ತಡಗಳಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿ ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ಸರಕಾರವು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಅನುದಾನವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು

ಹೋದುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಅದನ್ನು ಕಾಯಿದೆಯ ಮೂಲಕ ವಿದ್ಯುತ್ಕರ್ಗೊಳಿಸಿದರು. ಹಿಂದೆ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಸುರಕ್ಷೆ ವೇದಿಕೆಯ ಹಸರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ತಾವು ಮಾಡಿದ್ದ ಫೋಷನೆಯನ್ನು ಚುನಾವಣೆ ರಾಜಕೀಯಕ್ಕಾಗಿ ಬಲಿಕೊಟ್ಟಿರು. ಈಗ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಿನ್ನಲೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಈ ಗೌರವಾನ್ನಿತ ಸಭೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದೇನೆಂದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಆಕ್ರಮಣಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗುವ ಭಿತ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ನಾವು ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ಮರ್ಚಿಯನ್ನು ಕಾಯುವುದು ಬೇಡ. ನಾನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದಂತೆ, ನಮ್ಮ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದು ಶಿಕ್ಷಣ, ಕಲೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವವರ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಗಾಗಿದೆ. ಗೋವಾದ ಕೆಲವು ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಜರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದು ಸೂಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕ ವರ್ಗಗಳವರು ಅಲ್ಲಿನ ಮಕ್ಕಳ ಪೋಷಕರ ಸಂಗಡ ಹಲವಾರು ಸುತ್ತಿನೆ ಮಾತುಕತೆಯ ನಂತರ ತಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಕಣಿ ಮಾಡ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇದೊಂದು ಸಣ್ಣ ಪ್ರಾರಂಭವಾದರೂ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ತಿಳಿದಿರುವಂತೆ ಸಣ್ಣಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಅಂದೊಲನಗಳು ಸರಕಾರಗಳನ್ನೇ ಕಿತ್ತೋಗೆದಿರುವುದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವೇ.

ಈಗಿನ ಸವಾಲೆಂದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಹಾಗೂ ಸ್ವಜ್ಞಾತ್ಮಕವಾದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನೀಡುವುದು. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಮನಸನ್ನು, ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಸ್ವಜ್ಞಾತ್ಮಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಮೂಲಕ ಉತ್ತೇಜಿಸುವರಂತೆ ಪೋಷಕರ ಮನವನ್ನು ಸರಿದಾರಿಗೆ ತರುವುದು ಕೊಡ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಸವಾಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ನಡುವಿನ ಹೋರಾಟವಲ್ಲ. ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಪರವಾಗಿ ನಾವು ನಿಲ್ಲುವ ಭರದಲ್ಲಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ದೇಂಜಿಸಿದೆರೋಣ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆ ಕೊಡ ಒಂದು ಮಹಾನ್ ಭಾಷೆಯಾಗಿದ್ದು, ಅದು ತನ್ನದೇ ಆದ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಘರ್ಷಣೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದು ಗುಣಮಟ್ಟದಲ್ಲಿನ ಸಾಧಾರಣತೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಜ್ಞಾತ್ಮಕತೆಯ ನಡುವೆ. ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ಸುರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಮಂದಹಾಸದೊಂದಿಗಿನ ಕಲಿಕೆ - ಇವೆರಡಡಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ನಾವು ಆಯ್ದುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ನಗೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಸಂತೋಷವನ್ನು ತಂದುಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮಹೋರಾಟ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ.

ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಸ್ವಫ್ತನಯಲ್ಲಿ ಜಯಗಳಿಸಬೇಕೆಂಬ ಭವಿಷ್ಯದ ಭಯ ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮದಿಂದಾಗಿ ಪೋಷಕರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡುವುದ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸೃಜನಾತ್ಮಕತೆ, ಖ್ಯಾತಿ ಮತ್ತು ಸಂಕೊಷದ ಶಿವಿರಕ್ಕೆ ತಲುಪಿಸಲು ಅವರು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟಿರುವ ರೈಲುಗಾಡಿಯು ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಹಳೆ ತಪ್ಪತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಕಾಣಲು ವಿಫಲರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸವಾಲನ್ನು ನಾವು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಶಾಲಾ ಶೀಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು
 ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರ ಮತ್ತು
 ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಗಳ ಬೋಥನೆ
 - ಪ್ರೌಢ ಓಂಕಾರ ಎನ್. ಕೆಲ್

ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ:
 ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯವು ಬಹುಭಾಷಾ
 ರಾಜ್ಯವಾಗಿದ್ದು, ಇಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ಭಾಷೆಗಳಿವೆ. ಇಲ್ಲಿ
 ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆ, ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಲಡಾಖ್ ಎಂಬ ಮೂರು
 ಭಾಗಗಳಿಗೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಿವೆ. ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿ
 ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವ ಭಾಷೆ ಕಾಶ್ಮೀರ, ಡೋಗ್ರಿಯು
 ಜಮ್ಮು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿದ್ದರೆ, ಲಡಾಖ್ನಲ್ಲಿ
 ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವ ಭಾಷೆ ಲಡಾಖಿಯಾಗಿದೆ.
 ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನವು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಂದಿನಿಂದಲೂ
 ಅದರ 8ನೇ ಅನುಸೂಚಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯು ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.
 ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು 2033ರಲ್ಲಿ ಈ ಅನುಸೂಚಿಗೆ
 ಸೇರಿಸಲಾಯಿತು. ಲಡಾಖಿಯು ಅನುಸೂಚಿಯಿಂದ ಹೊರಗೇ
 ಉಳಿದಿರುವ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ
 ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳೆಂದರೆ ಬಾಲ್ತಿ,
 ಭದ್ರ ವಹಿ, ಚೆಲ್ಕೋ ಸ್ಕೃತ, ಗೊಜ್ಜಿ, ಕಿಪ್ಪವಾರಿ, ಕೊಹಿಸ್ಕೂ,
 ಪೆಂಗುಲಿ, ಪಂಚಿ, ಸಿಜಾರಾಯಿ, ಶಿನಾ ಇತ್ಯಾದಿ.

ಕಾಶ್ಮೀರಿ

ಮುಖ್ಯಪ್ರಶ್ನೆಗಳು:

1.ಪ್ರತಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಲಾವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ತನ್ನ ಶಿಕ್ಷಣ ಪರ್ಯಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆಯೇ?

ಉಃ ಜಮ್‌ ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದ ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಭಾಷೆಯು 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಶಾಲಾ ಪರ್ಯಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿ 2002 ರಿಂದ ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

2.ಪರ್ಯಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿರ್ವಹಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ?

ಉಃ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಿಯತಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಟೆಸ್ಪೋಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವಾರ್ಷಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದೆ.

3.ಅದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಉಃ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉದ್ದೇಶನ್ನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

4.ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ತರಗತಿಯಿಂದ?

ಉಃ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

5.ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಐಚ್ಛಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ತರಗತಿಯ ಪರ್ಯಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ?

ಉಃ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು 9 ಮತ್ತು 10ನೇ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಐಚ್ಛಿಕವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಗಳಿಸಿದ ಅಂಕಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಗಳಿಸಿದ ಒಟ್ಟು ಅಂಕಗಳ ಗಣನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು (ಈ ಹಂತದಲ್ಲಿ) ಬೋಧಿಸುವುದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಐಚ್ಛಿಕವಾಗಿದೆ.

6.ಶಾಲಾವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಒಳಗೊಂಡಿದೆಯೇ?

ಉ: ಶಾಲಾವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಯಾವುದೇ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುವನಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗನ್ನು ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಾಧಿಮಿಕ ಹಂತದಿಂದಲೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುವನಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿರುವುದು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ.

7.ಯಾವ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯ ಮಾಡುವುವ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿದೆ? ತನ್ನ ಭಾಷಾನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಕಾನೂನಿನ ಅಡಚಣೆಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯವು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಉ: ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಅಥವಾ ಐಷಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುವನಾಗಿ ಯಾವ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುವವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದೆ, ಅಷ್ಟೇ. ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವಲ್ಲಿ ಶಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಕಾನೂನಿನ ಯಾವುದೇ ತೊಡಕಾಗಳೂ ಎದುರಾಗಿಲ್ಲ.

8.ಇತರ ಯಾವುದಾದರೂ ಸಂಬಂಧಿತ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿದ್ದರೆ?

ಉ: ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಬೇಕೆಂಬ ಸತತವಾದ ಬೇಡಿಕೆಯು ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಪ್ರಾಧಿಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುವನಾಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬೇಡಿಕೆಯೂ ಇದೆ. ಕಾಶ್ಮೀರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಲು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಸರಕಾರೇತರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳವರು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ಭಾಷೆಯ ಲೇಖಕರು ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಭಾಷೆಯ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ನಡೆಸಿದ ಸಮಾಜ ಭಾಷಿಕ ಸಮೀಕ್ಷೆಗಳು (1983ರ ಕೌಲ್ ಮತ್ತು ಷಿಂಕರ ಸಮೀಕ್ಷೆ, ಹಾಗೂ 2001ರ ಕೌಲ್ರ ಸಮೀಕ್ಷೆಗಳು) ಕೂಡ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಾದ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಶಾಲಾಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಸಬೇಕೆಂದು ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಧಿಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಡುವುವನಾಗಿ ಅದನ್ನು ಬಳಸಬೇಕೆಂದೂ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದೆ.

9.ಜಾರಿತ್ತಿರುವ ವಿಮರ್ಶೆ:

ಕಾಶ್ಮೀರಿ: ಸ್ಥಳೀಯರು ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಕಶ್ಮರ ಅಥವಾ ಕಶ್ಮೀರ ಜಬಾನ್ ಎಂದು

ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಭಾರತದ ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಭಾರತದ ಇತರಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೀನಗರ ಮತ್ತು ಇತರ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳು ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರೀನಗರ ಮತ್ತು ಅದರ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಷ್ಟ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಶಿಷ್ಟ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮೂಹ ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. 2001 ರ ಜನಗಣತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಮಾತನಾಡುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ 53,62,349. ಭಾರತದ ಸಂಬಿಧಾನವು ಜಾರಿಗೆ ಬಂದಂದಿನಿಂದಲೂ ಅದರ 8 ನೇ ಅನುಸಾರಿಸಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯು ಸೇರಿಸಲಬೇಕಿದೆ. ಕಾಶ್ಮೀರಿಯು ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ಸರಕಾರದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಸಹ-ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಸಮೂಹ ಮಾಡುವ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಅದರ ಪಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ.

ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿ: ದೇಶಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಬಂದ ನಂತರ, ಶೇಕ್ಕಾ ಮುಹಮದ್ ಅಬ್ದುಲ್ಲಾ ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರದ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ 1948ರಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ಈ ರಾಜ್ಯದ ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿನ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಕಲಿಕೆಯ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಪರ್ಫಿಯಾ-ಅರಬಿಕ್ ಲಿಪಿಯನ್ನು ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಭಾಷೆಗಾಗಿ ಶಿಷ್ಟಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನೆಡದವು. 1953ರಲ್ಲಿ ಶೇಕ್ಕಾ ಮುಹಮದ್ ಅಬ್ದುಲ್ಲಾ ಅವರನ್ನು ಪದಚ್ಯುತರನ್ನಾಗಿಸಿದ ಕೊಡಲೇ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಯಿತು.

ಕಾಶ್ಮೀರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು 1974ರಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರ ವಿಭಾಗವನ್ನು ತೆರೆಯಿತು. ಅದು ಸಾಂತಕೋತ್ತರ ಡಿಪ್ಲೊಮಾವನ್ನು 1976ರಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತು ಎಂ.ಎ. ತರಗತಿಗಳನ್ನು 1979ರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ 1984ರಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತರಲಾಯಿತು.

1982ರಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗಳ 9ನೇ ಮತ್ತು 10ನೇ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಐಜ್ಯಿಕ್ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಪರ್ಯಾಪ್ತಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲಾಯಿತಾದರೂ, ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ಶಿಕ್ಷಕರ ಮದ್ದೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಲಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಕರ ಹದ್ದೆಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಭಾಷೆಯು ಇಂದಿಗೂ ಒಂದು ಐಜ್ಯಿಕ್ ವಿಷಯವಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದೆ. ಈ

ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಗಳಿಸಿದ ಅಂಕಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಗಳಿಸಿದ ಒಟ್ಟು ಅಂಕಗಳ ಗಣನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಐಜ್ಞಿಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ಭಾಷಾ ಚಳ್ಳವಳಿಯೇ ನಡೆಯಿತು. ಈ ಚಳ್ಳವಳಿಯನ್ನು ಕಾಶ್ಮೀರಿಯ ಸ್ವಜನತೀಲ ಲೇಖಕರು ಮತ್ತು ಸರಕಾರೇತರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಬೆಂಬಲಿಸಿದವು. 1998ರಲ್ಲಿ ಡಾ ಘಾರೂಕ್ ಅಬ್ದುಲ್ಲಾ ಅವರು ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರದ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ನಂತರ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರವು ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣೆವೆಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಬೇಕೆಂಬ ಸಲಹೆಗೆ ಸಮೂಹಿತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಿತು. 2002ರಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಈಗ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು 1ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಈ ಬಾಷೆಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ಭಾಷಾ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಇರುವ ಹಾಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ, ಈ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಅವರಿಗೆ ತರಬೇತಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾಯಿತು. ಪರ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಭಾಷಾಪರಿಣಾತರು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತಹ ಕಮ್ಟಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾಯಿತು. ಸರಕಾರಿ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಯಾ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಯಿತು.

ಈ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಉನ್ನತ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಳವಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಚಳ್ಳವಳಿಯು ಮುಂದುವರಿಯಿತು ಮತ್ತು 2002ರಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣೆವೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ 8ನೇ ತರಗತಿಗೆ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನೊಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಾಯಿತು. ಭಾಷಾ ಪರಿಣಾತರು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತಹ ಕಮ್ಟಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ, ಪರ್ಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲಾಯಿತು.

ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅಳವಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬೇಡಿಕೆಯು ಸತತವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತೆಲೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಇನ್ನೂ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ.

ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೂ ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅದನ್ನು ಇನ್ನೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಯಾವುದೇ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯವ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅದನ್ನೇ ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಣಿವೆಯಲ್ಲಿನ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿನ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮದ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ತನ್ನ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯವು ಒಟ್ಟು ಎಂಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿದೆ. ಅವುಗಳೆಂದರೆ, ಉದ್ಯ, ಹಿಂದಿ, ಪಂಜಾਬಿ, ಕಾಶ್ಮೀರಿ, ಡೋಗ್ರಿ, ಲಡಾಕಿ, ಗೋಜಿ, ಮತ್ತು ಪಹಾದಿ. ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ಕಲೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಭಾಷಾ ಅಕಾಡೆಮಿಯು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅದು ಈ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಯತಕಾಲಿಕ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೊರತೆತ್ತಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಶ್ಮೀರಿ, ಡೋಗ್ರಿ, ಗೋಜಿ ಮತ್ತು ಪಹಾದಿ ಭಾಷೆಗಳಾಗಿ ವೀಕ್ಷಣೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಹಾಗೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಹಂತದವರೆಗೆ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಂಬಿದು ಇಲ್ಲಿನ ಜನರ ಇಚ್ಛೆಯಾಗಿದೆ.

ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿ: ಪಟೆಯಾಲದಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತ ಸರಕಾರದ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಕೇಂದ್ರದ ಉತ್ತರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ 1971ರಿಂದಲೂ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಭಾರತದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಗಗಳ ಹಲವಾರು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯಲ್ಲಿ ತರಬೇತಿಯನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲಾ ಬೋಧನಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಹೊರತಂದಿದೆ. ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಗದಿ ಮಾಡಲ್ಪಡುವ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಎಲ್ಲಾ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೂ ಕಾಶ್ಮೀರಿಯನ್ನು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಡೋಗ್ರಿ:

ಮುಖ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು:

1. ಪ್ರತಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ತನ್ನ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಠ್ಯಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆಯೇ?

ಉ: ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶೀರ ರಾಜ್ಯದ ಜಮ್ಮು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯು 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಶಾಲಾ ಪಶ್ಚಕ್ಕೆಮದಲ್ಲಿ 2002 ರಿಂದ ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿಲ್ಲ. ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೋಧಿಸಲು ಈ ಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಿಸಲಾಗಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ 6ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಅದನ್ನು ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಸಮಿಕ್ಷೆಯಾಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

2. ಪಶ್ಚಕ್ಕೆಮದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ನಿರ್ವಹಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ?

ಉ: ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಿಯತಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಟಿಂಪ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವಾರ್ಷಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಇದೆ. ಭಾಷಾ ಪರಿಣತರು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತಹ ಕರ್ಮಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಪರ್ಯಾಪ್ತಸ್ಥಕಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟಾದರೂ, ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯ ಶಿಕ್ಷಕರು ಇಲ್ಲಿದಿರುವುದರಿಂದ, 6 ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಅದನ್ನು ಸರಕಾರಿ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂಬ ವರದಿಗಳು ಇವೆ.

3. ಅದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಉ: ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಸರಕಾರಿ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಿಂದಲೇ ಕಲಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

4. ಹಾಗಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ತರಗತಿಯಿಂದ?

ಉ: ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಒಂದನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ 8ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೂ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಅದನ್ನು ಕೆಲವು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ 6 ರಿಂದ 8ನೇ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವಾರ್ಷಿಕ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

5.ಇ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಐಚ್ಚಿಕೆ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಚೋರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಯಾವ ತರಗತಿಯ ಪರ್ಯಕ್ಷಮಾಡಲ್ಪಟಿಲ್ಲ ಅದನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ?

ಉ: 1983 ರಿಂದ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು 9 ಮತ್ತು 10 ನೇ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಐಚ್ಚಿಕವಾಗಿ ಜೋರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಗಳಿಸಿದ ಅಂಕಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಗಳಿಸಿದ ಒಟ್ಟು ಅಂಕಗಳ ಗಣನೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

6.ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆಯೇ?

ಉ: ಶಾಲಾ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಯಾವುದೇ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಇದನ್ನು ಜೋರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸರಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಮೊದಲನೇ ತರಗತಿಯಿಂದಲೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಇದೇ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಖಾಸಗಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿದೆ.

7.ಯಾವ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆಯ ಮಾಧ್ಯಮವು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿದೆ? ತನ್ನ ಭಾಷಾ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಕಾನೂನಿನ ಅಡಚಣೆಗಳನ್ನು ರಾಜ್ಯವು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಉ: ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಯಾವ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಜೋರಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದು ಶಿಕ್ಷಣಮಾಧ್ಯಮವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದೆ, ಇತರ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಜೋರಿಸುವಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ತರುವಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಕಾನೂನಿನ ಯಾವುದೇ ತೊಡಕುಗಳೂ ಎದುರಾಗಿಲ್ಲ.

8.ಇತರ ಯಾವುದಾದರೂ ಸಂಬಂಧಿತ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಂದರೆ

ಉ: ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಡ್ಡಾಯ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಜೋರಿಸಬೇಕೆಂಬ ಸತತವಾದ ಬೇಡಿಕೆಯು ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದ ಜಮ್ಮು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿದೆ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನಾಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಬೇಡಿಕೆಯೂ ಇದೆ. ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪಡಿಸಲು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಸರಕಾರೇತರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳವರು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ಭಾಷೆಯ ಲೇಖಕರು

ಈ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

10. ಭಾರಿತ್ತಿಕ ವಿಮರ್ಶೆ:

ದೋಗ್ರಿ: ದೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿನ ಜಮ್ಮು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. 2001ರ ಜನಗಣತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿ 22,82,589 ಜನರು ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯಾಗಿರುವರಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಭಾರತದ ಇತರ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ವಿದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದು, ಅವರೂ ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮತನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದ 8ನೇ ಅನುಸಾಜಿಯಲ್ಲಿ ದೋಗ್ರಿಯನ್ನು 2003ರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಯಿತು. ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು ನೀಡಲು ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯು ದೋಗ್ರಿಯನ್ನು 1969ರಲ್ಲಿ ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿತು.

ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿನ ಬಹುಭಾಷಾ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ತನ್ನ ಸಂವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ರಾಜ್ಯವು ಒಟ್ಟು ಎಂಟು ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಿದೆ. ಅವುಗಳಿಂದರೆ, ಕಾಶ್ಮೀರ, ದೋಗ್ರಿ, ಗೋಜ್ಜೆ, ಹಿಂದಿ, ಲಡಾವಿ, ಪಂಚಾಬಿ, ಪಹಾಡಿ ಮತ್ತು ಉದ್ಯ. 145 ಮತ್ತು 146ನೇ ವಿಧಿಯ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಯವನ್ನು ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾನ್ಯ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಡಳಿತದ ಎಲ್ಲಾ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೂ ಬಳಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರದ ಕೆಲೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಭಾಷೆಗಳ ಅಕಾಡೆಮಿಯೂ ಜೋಗ್ರಿಯು ಸೇರಿದಂತೆ ರಾಜ್ಯದ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳನ್ನೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸುವ ನಿಟಿನಲ್ಲಿ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಂತುಕೊಂಡಿದ್ದು, ದೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಹೊರತಂದಿದೆ.

ಮಹಾರಾಜ ರಣಬೀರ ಸಿಂಗ್ ಅವರ ಆಳ್ಕಾಕೆಯಲ್ಲಿ (1856–1885) ರಘುನಾಥ್ ಜಿ. ದೇವಸ್ಥಾನದ ಪಾರಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಜೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಅವರ ನಿಧನದ ನಂತರ ಇದು ಮುಂದುವರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಇದಾದ 60 ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ 1948ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಜೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಯಿತು ಮತ್ತು ಕಲೆಪ್ರ ಮೂಲ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದವು. 1953 ರಿಂದ ಜೋಗ್ರಿಯ ಬೋಧನೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಯಿತು.

ಜಮ್ಮು ಮತ್ತು ಕಾಶ್ಮೀರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯವು ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ‘ಒಸಿ & ಎರ್‌ಎವಲ್’ ಹೆಸರಿನಡಿಯಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಲು ಈ ಭಾಷೆಯ ಪರಿಣಾಮಿಗಾಗಿ ತಿಲಕ್, ಉನ್ನತ ಪರಿಣಾಮಿಗಾಗಿ ಪ್ರಮೀಣ ಮತ್ತು ಆನ್‌ಎಫ್‌ಗಾಗಿ ಶೀರೋಮಣಿ ಎಂಬ ಹೇಸ್‌ಎಗಳನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ 1964, 1967 ಮತ್ತು 1969ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು.

ಜಮ್ಮು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ 9 ಮತ್ತು 10ನೇ ತರಗತಿಗಳಿಗೆ ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಐಸಿಕೆ ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಶಾಲಾಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ 1983ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಾಯಿತು. ಸುಮಾರು 19 ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ, 2002ರಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಅಳವಡಿಸಲಾಯಿತು. ಸ್ವಾಷಧಾರ ಆದೇಶಗಳು ಇಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ, ಅದನ್ನು 6 ರಿಂದ 8 ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ಜಮ್ಮು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ 1987 ರಿಂದ ಅದನ್ನು ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಪದವಿಪೂರ್ವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. 1983 ರಿಂದಲೂ ಜಮ್ಮು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಎಂ.ಎ. ಹಂತದಲ್ಲಿ ಡೋಗ್ರಿಯನ್ನು ವಿಷಯವನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಎಂ.ಎಫ್. ಹಾಗೂ ಪಿ.ಎಚ್.ಡಿ. ಗಳಿಗಾಗಿ ಸಂಶೋಧನಾ ಅಧ್ಯಯನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿವೆ.

ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಡೋಗ್ರಿ: ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು 2005ರಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನದ 8ನೇ ಅಧಿಸೂಚಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದ ನಂತರ, ಪಟೆಯಾಲದಲ್ಲಿರುವ ಭಾರತ ಸರಕಾರದ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಕೇಂದ್ರದ ಉತ್ತರ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷಾ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯಂತಹನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯಂತಹನ್ನು ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಹೊಂದಿರದವರಿಗೆ ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನು ದ್ವಿತೀಯ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಬೋಧಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲಾ ಬೋಧನಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಕೇಂದ್ರೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಹೊರತಂದಿದೆ. ಈ ಸಂಸ್ಥೆಯು 2008ರಲ್ಲಿ ‘ಡೋಗ್ರಿ ಸ್ಪೈಲ್ ಮಾನ್ಯುಯಲ್’ ಒಂದನ್ನು (ಡೋಗ್ರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬರೆಯುವ ಶೈಲಿ ಎಂಬ ಹೊತ್ತಿಗೆಯನ್ನು) ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಿತು. ಭಾರತ ಸರಕಾರದ ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಇಲಾಖೆಯು ಸ್ಥಳೀಯ ಭಾಷಾ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ತಕ್ಷಂತೆ ತಂತ್ರಾಂಶಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿದೆ ಮತ್ತು ಡೋಗ್ರಿ-ಜಂಗಿಷ್-ಡೋಗ್ರಿ ನಿಷಂಟನ್ನು ಹೊರತಂದಿದೆ. ಇವುಗಳನ್ನು 2009ರ ಫೆಬ್ರುವರಿಯ 21 ರಂದು ನವದೆಹಲೀಯಲ್ಲಿ ಜಿದುಗಡೆಮಾಡಲಾಯಿತು.

ಷ್ಟೋ. ಓಂಕಾರ್ ಎನ್ ಕೌಲ್
onkoul@yahoo.com

ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಮೂಲತತ್ವಗಳು ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕಗಳು

-ಡಾ ಮೇಟಿ ಮಲ್ಲಿಕಾಚಾರ್ಯನ

ಅನರಯಾಳ್ಜಿಕೆ ಬಂದು ಆರು ದಶಕಗಳು ಕಳೆದರೂ, ಜನರ ಬದುಕಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಮೂಲ ಸವಲತ್ತು ಹಾಗೂ ಸಂಪನ್ಮೂಲವನ್ನು ಒದಗಿಸಲು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಶವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಪುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ ಪರಿಕರಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಯೂ ಒಂದು ಎಂಬುದನ್ನು ಇದುವರೆಗೂ ಅರಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಹಸವನ್ನು ಸರಕಾರ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಭಾಷೆ ಕೇವಲ ಸಮುದಾಯದ ಸಾಂಕೇತಿಕ ಗುರುತಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗಿ ಜೀವ ಜ್ಯೋತಿಂತ್ಸ್ಯಾ ಅನಾದಿ ಕಾಲದಿಂದ ದೂರದ ಭವಿಷ್ಯತ್ವದ ನಡುವಿನ ಕೊಂಡಿಯೇ ಭಾಷೆಯಾಗಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ಸರಕಾರದ ಹೊಣೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಅದು ಬಾಧ್ಯತೆಯೂ ಹೌದು. ಆದರೆ ಪ್ರಭುತ್ವಕ್ಕೆ ಜನರ ಏಳಿಯ ಬದಲಾಗಿ ಅದರ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮತ್ತು ಸವಾಲುಗಳು ಮಾತ್ರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತವೆ. ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನವನ್ನು ರೂಪಿಸುವವರಿಗೆ ಇದ್ದಂತಹ ದೂರ ನೋಟಗಳು ಹಾಗೂ ಕನಸುಗಳು, ಅದನ್ನು ಮನುಸ್ಯದೆಸುವವರಿಗೆ ಇದ್ದಂತಹ ದೂರ ನೋಟಗಳು ಹಾಗೂ ಕನಸುಗಳು, ಅದನ್ನು ಮನುಸ್ಯದೆಸುವವರಿಗೆ ಇಲ್ಲವಾದವು. ಕಾರಣ ಸರಕಾರಗಳಿಗೆ ಸಮುದಾಯಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗದೆ, ಅವನೇ ದೊಡ್ಡವನಾದರೆ, ಏನೆಲ್ಲ ಅಪಾಯಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೋ? ಅಂತಹ ಅಪಾಯಗಳು ಇಲ್ಲಿಯೂ ತಲೆಯೆತ್ತಿವೆ. ಸರಿ ಸುಮಾರು ಇಂತಹ ನಷ್ಟಗಳೇ ಸರಕಾರದಿಂದ ಜನಸವುಹಗಳಿಗೂ ಆಗಿರುತ್ತವೆ.

ಸಮೂಹಗಳ ಒಡಲಲ್ಲಿದ್ದ ಬಿರುಕುಗಳನ್ನು ತುಂಬಿವ ಬದಲಾಗಿ ಅಂತಹ ಬಿರುಕುಗಳನ್ನು ಮತ್ತಪ್ಪು ಹಿಗ್ಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವ ಉಪಾಯಗಳನ್ನೇ, ಸರಕಾರಗಳು ನೀತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ, ಸಮಾಜದ ಬಗೆಗಿನ ಯೋಜನೆ ಇಲ್ಲವೇ ನೀತಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ, ಕೂಪರ್ ಎಂಬ ಸಾಮಾಜಿಕ ಭಾಷಾ ಪ್ರಮೀಣನು ಹೇಳುವಂತೆ, ಭಾಷಾ ಯೋಜನೆ ಎಂಬುದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಯೋಜನೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಭಾರತ ಇಂತಹ ಸಾಮಾಜಿಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಸೋಣಿದೆ. ಈ ಸೋಣಿನ ಕಾರಣ ಶಿಕ್ಷಣ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಏನೆಲ್ಲ ತೊಡಕುಗಳು ಎದುರಾಗಿವೆ, ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ಸಾಂಸ್ಕಾರಿಕ ವರ್ಣನ್ನು ನೋಡೋಣ.

ಶಿಕ್ಷಣದ ಆಶಯಗಳು ನೆಲೆಗೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಹೇಗೆ? ಎಲ್ಲಿ? ಯಾವಾಗ? ಎಂಬೆಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳ ಕುರಿತು ಮಹತ್ವದ ಸಂಶೋಧನೆಯಾಗಲಿ. ಇಲ್ಲವೇ ಆ ಕುರಿತು ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ತೀವ್ರವಾದ ಚಿಂತನೆಗಳು ಇದುವರೆಗೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ನೆಲೆಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಯಾವ ಚರ್ಚೆಗಳು ನಡೆದಿಲ್ಲವೆಂಬುದೇ ಈ ಮಾತಿನ ತಿರುಳು. ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲತತ್ವಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಅಶ್ಯಂತ ಹೆಚ್ಚುಗಾರಿಕೆ ಇರುವ ತತ್ವವೆಂದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ, ಆದರೆ ಈ ಮಾಧ್ಯಮ ಕುರಿತು ಅರುವತ್ತೆಕ್ಕೂ (60, ಈ ಎಲ್ಲ ಆಯೋಗ, ಸಮಿತಿಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉದ್ದೇಶಗಳಾಗಿ ರಚಿಸಿದಂತವು) ಹೆಚ್ಚಿನ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಆಯೋಗ, ಸಮಿತಿಗಳು ಮತ್ತು ಇತ್ಯಾದಿಗಳು ಬಂದು ಹೋಗಿವೆ. ಈ ಆಯೋಗಗಳು ಮಾಡಿದ ಶಿಫಾರಸುಗಳು, ಸರಕಾರದ ನುಡಿ ನೀತಿಯ ಪಾಠಿತವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡೇ ಶಿಕ್ಷಣದ ಆಶಯ ಮತ್ತು ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಮಂಡಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಶಿಫಾರಸುಗಳು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದವು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಸಮೂಹಗಳ ಆಶೋಕೈರಿಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವ ಬದಲಾಗಿ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಅಸಗಳಾಗಿ ಇವು ದುಡಿಯುತ್ತವೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ನೀತಿ, ಸಮಿತಿ, ಹಾಗೂ ಆಯೋಗಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಒಂದೊಂದು ಸಂಗತಿಯೂ, ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಗುರಿಯಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಘೃದಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹೊರತಾಗಿ ಅವುಗಳಿಂದ ನಡೆಯಬಹುದಾದ ಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೆಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಮಾಧ್ಯಮದ ಬಗೆಗೆ ನಮಗೆ ಸರಿಯಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿಜಿಳವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಮಾಧ್ಯಮದ ಹೆಚ್ಚಿನವರುವುದು ತಿಳಿವಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿಯೋ? ಇಲ್ಲವೇ ಕೇವಲ ನುಡಿಯ ಅಂತಸ್ತು, ಅಸ್ತಿತ್ವ ಹಾಗೂ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಮಾತ್ರ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸಂಗತಿಯೋ? ಎಂಬುದು ಕೂಡ ಇನ್ನೂ ತೀವ್ರಾನಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಎಂಬುದು ಕೇವಲ ನುಡಿಯರಿಮೆಗೆ ಸೇರಿದ ವಿಧ್ಯಮಾನ

ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ಬದುಕಿನ ಎಲ್ಲ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿಯ ಆಗು ಹೋಗುಗಳೊಂದಿಗೆ ನೇರ ನಂಟಿಸಿಕೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ.

ಸಮೂಹಗಳ ಬದುಕನ್ನು ‘ಉತ್ತೇಜಿಸುವ ನೆಲೆಯ ನೀತಿಗಳು’ ಹಾಗೂ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವ ನೆಲೆಯ ನೀತಿಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ಭಾಷಾ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಈ ವರದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮೊದಲನೆಯ ನಿಲವು ಸಮೂಹಗಳ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಇಲ್ಲವೇ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯುವ ಇರಾದೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ, ಎರಡನೆಯ ನಿಲವು ಪ್ರಭುತ್ವದ ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ನಿದೇಶನಗಳನ್ನು ಸಮೂಹಗಳು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಸನ್ನಿಹಿತವನ್ನು ಮಣ್ಣ ಹಾಕುತ್ತವೆ. ಭಾರತದ ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿಕೊಂಡು ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಭಾಷಾ ನೀತಿಗಳು ಎಂದರೆ, ಸರಕಾರದ ಆಧೇಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಮುದಾಯಗಳ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಬೆಳಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಭಾಷಾ ನೀತಿಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಸರಕಾರವು ಕೊಡುವ ಸಹಕಾರ ಮತ್ತು ಪ್ರೌತ್ತಾಹವವು ಭಾಷಾ ಬಳಕೆ, ಬೆಳವಣಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿರದೆ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ದಿಟ್ಟ, ಸಂವಿಧಾನಾತ್ಮಕ, ಆಡಳಿತಾತ್ಮಕ ಹಾಗೂ ಕಾನೂನಾತ್ಮಕ ಭರವಸೆಗಳು ಭಾಷಾ ನೀತಿಯ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಶಿಕ್ಷಣ, ಆಡಳಿತ, ನ್ಯಾಯಾಲಯ, ಹಾಗೂ ಇತರೆ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮುದೇ ಭಾಷೆ ಬಳಕೆಗೆ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಭಾಷಾ ನೀತಿಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗಾಗಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲಾಗಿ ಯಾವತ್ತಿಗೂ ಅವುಗಳನ್ನು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೊಣಿಗಾರಿಕೆ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮುದಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಮೆಕಾಲೆ 1835ರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮಿನಿಟೆನಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿದ ಶಿಕ್ಷಣ ತತ್ವಕ್ಕೆ ಪಯಾಯವಾದ ಯಾವುದೇ ನೀಲನಕ್ಕೆಯನ್ನು ಭಾರತದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಮಿತಿ, ಆಯೋಗಗಳು ಇದುವರೆಗೂ ರೂಪಿಸಲಿಲ್ಲ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಆಶಯಗಳ ಕಣ್ಣೋಟದಲ್ಲಿ ಕೊಫಾರಿ ಆಯೋಗವು ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಕವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮೆಕಾಲೆ ಹಾಕಿದ ಅಡಿಗಲ್ಲನ್ನು ಈ ಯಾವ ಆಯೋಗ ಇಲ್ಲವೇ ಸಮಿತಿಗಳು ಬದಲಾಯಿಸಲಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಭಾರತದ ನುಡಿಗಳು ಯಾವುದೇ ತಿಳಿವನ್ನುಪ್ರಕಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹವಾಗಿವೆ (ಇಂಡಿಯನ್ ಲಾಂಗ್ವೇಜ್ಸ್ ವರ್ಣನಾಟ್ ಫಿಲ್ಟ್ ಟು ಕನ್ ವೇ ದ ಬಡಿಯಾಸ್) ಎಂಬ ಮೆಕಾಲೆಯ ಅತಿರೇಕದ ನಿಲುವನ್ನೇ ಈ ಎಲ್ಲ ಆಯೋಗ ಮತ್ತು ಸಮಿತಿಗಳು ಒಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ, ಸರಕಾರದ ಇಡೀ ಹಣವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು, ವಸಾಹತು ಸರಕಾರ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿತು. ಇದಕ್ಕೆ

ವ್ಯಾರಕವಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೊಂದಿದವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸರಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ನೇಮಕಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹಾಡಿಂಜೆ (1844) ಫೋಇಸಿದನು. ಕೇವಲ ಮೇಲ್ಗೆದವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗಮನದಲ್ಲಿಬ್ಬೊಂದು ಬಂದಿರುವ ಜಿಂತನೆ ಇಡಾಗಿದೆ. ಈ ನಿಲುವಿನಲ್ಲಿ ಇವತ್ತಿಗೂ ಯಾವುದೇ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಸಮೂಹಗಳಿಗೂ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ನಂತರದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಅನೀಸಿತು. ಹಾಗಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ದೇಶಿಭಾಷೆಗಳನ್ನು (ಬ್ರಿಟಿಷರ ಪ್ರಕಾರ ವನಾರ್ಕುಲಸ್) ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಿಂತನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿ, ಮೂರು ಪ್ರಕಾರಗಳ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ರೂಪಿಸಿದರು.

1.ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮ: ಮೇಲ್ಗೆ, ನಗರ, ಪಟ್ಟಣದವರಿಗಾಗಿ 1835 ರಿಂದ ತುರು ಮಾಡಿದರು.

2.ವರದು ಬಗೆಯ ಮಾಧ್ಯಮ (ಈ-ಚೈರ್ಯರ್)- ಜಿಕ್ಕಪ್ಪಟಿ ಪಟ್ಟಣದವರಿಗೆ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ನಾಡ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ (ವನಾರ್ಕುಲಸ್) ಹಾಗೂ ಮುಂದುವರಿದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ತುರು ಮಾಡಿದರು.

3.ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳು: ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ದೇಶಿ ನುಡಿಗಳ ಮೂಲಕ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದರು.

ದೇಶಿ ನುಡಿಗಳ ಮೂಲಕ ಪಡೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೀಳಿಂದು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೂಲಕ ಪಡೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಮೇಲೆಂದು ನಂಬಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಈ ಧೋರಣೆಯಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಿಪ್ಪು ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ತರುವುದಕ್ಕೆ ಭಾರತದ ಯಾವುದೇ ಶಿಕ್ಷಣ ಆಯೋಗ ಮತ್ತು ಸಮಿತಿಗಳಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಮಾದರಿಗೆ ಹೊರತಾದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಜನರ ಆಳ್ಕಿಯ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಈ ಹೊತ್ತಿಗೂ ಉಂಟಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವೇ ಸರಿ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ತನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಪಡೆಯದ ಹೊರತು, ದೇಶಿಭಾಷೆ ಏಳಿಗೆಯ ಬಗೆಗ ಯೋಚಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಅವಾಂತರಗಳು ಮಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಭಾಷೆಯೇ ಕಾರಣವೆಂಬುದು ಮೇಲ್ಮೈಟಿಕ್ ಶಿಕ್ಷಣ ಗೂತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಹಾರಿತ್ತಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ಹೊಸ ಭಾರತದ ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವನ್ನು ಕುರಿತು ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮಾಡುವುದು ದುಸ್ತರವೇ ಸರಿ. ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ಸ್ವರೂಪ, ಗುರಿ, ತಾತ್ಕಾರ್ತಿಕೆ ನೆಲೆಯಾಗಬೇಕಿರುವುದು; ಸಮೂಹಗಳ ಒಡಲಲ್ಲಿ ಮುದುಗಿರುವ ವಿವೇಕದ ವಿನ್ಯಾಸಗಳೇ ಹೊರತು ನಮ್ಮನ್ನು ಅಡಿಯಾಳನ್ನಾಗಿಸಿದ ಬ್ರಿಟಿಷರ ತಾತ್ಕಾರ್ತಿಕ ಚೌಕಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲ.

ಭಾರತದ ಸಂವಿಧಾನವು ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರ್ಫ್ಯಮ ಕುರಿತು ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾಳಜಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಈ ಕುರಿತು ಯಾರಿಗೂ ಅನುಮಾನಗಳು ಇರಲಾರವು. ಆದರೆ ಸಂವಿಧಾನದ ಆಶಯ, ಭರವಸೆ, ಸವಲತ್ತುಗಳು ಜನರ ಬದುಕಿಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಅವರಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರವೆಂಬ ನಿಲ್ಲವು ಗಡ್ಡಿಯಾಗದೆ, ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೂಲತತ್ವಗಳು ನೇಲೆಪಡೆಯಲಾರವು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಹಾಗೂ ಸಮುದಾಯಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳ ನಡುವೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯು ಮೂಲಚೂಲವೇ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗಿದೆ. ಭಾರತ ಸಜ್ಜಗೊಳ್ಳಬೇಕಿರುವುದು ಹೇಗೆ? ಏನೆಲ್ಲ ಪರಿಕರಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಯಾವೆಲ್ಲ ಸಂಪನ್ಮೂಲವನ್ನು ಒಳಗೊಳಿಸಬೇಕು? ಎಂಬೆಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಶಿಕ್ಷಣದ ಆಶಯ ಹಾಗೂ ತಾತ್ಕಾರ್ಥ ಚೌಕಟ್ಟನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕವೇ ಈ ಎಲ್ಲ ನೀಲ ನ್ನಡಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ನಾಡು ಕಟ್ಟುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಹೊರಗಿಟ್ಟು ಯಾವ ಬಗೆಯ ನಾಡನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯ? ಇಲ್ಲವೇ ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗೆ ಪೂರಕವಾಗುವ ಶಿಕ್ಷಣದ ಆಶಯಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಆಯಾ ನಾಡಿನ ಜನರು ತಮ್ಮ ನುಡಿಗಳ ಮೂಲಕ ಬದುಕಿನ ಕನಸುಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶಗಳು ಬದಗಿರಬಹುದು. ಆವಾಗ ಆ ನಾಡಿನ ಜನರು ಏಳಿಗೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮದೇ ಅಧಿಕಾರ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ನೇಲಿಗೊಳಿಸಲು ಶಕ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಮೂಲತತ್ವಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಳ್ಳದ ನುಡಿಯೊಂದರಿಂದ, ಪಡೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿಗೆ ಹೊರತಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೂಲಕ ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ (ಇನ್ಸ್ಟ್ರುಕ್ಷನ್) ಹೊಳವು, ತಿಳಿವು ಹಾಗೂ ಲೋಕನೋಟಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಸಲಾರವು. ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾರ್ಫ್ಯಮ ಎಂದರೆ, ಅಲ್ಲಿಮೇಟಾಗಿ ನಮ್ಮ ತಿಳಿವಿನ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ಪರಿಚಯಿಸುವ ಹಾಗೂ ಆ ಮೂಲಕ ಬದುಕಿನ ದಾರಿ-ಗುರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗುವುದು. ಒಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಆಲೋಚನಾ ಮಾದರಿಗಳನ್ನು ನೇಲಿಗೊಳಿಸುವುದೆಂದೆ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಬಿಡಿತರು ರೂಪಿಸಿದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪ್ರ್ಯಾರದ್ಯೈಮುಗಳನ್ನೇ ಮಾದರಿ ಎಂದು ತಪ್ಪಿ ತಿಳಿಯಲಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಚೌಕಟ್ಟೊಳಗೆಯೇ ಶ್ರೀಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಮಾತ್ರಭಾಷೆ ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ, ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷೆ ಎಂಬ ಅನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಈ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ. ನಗರ, ಪಟ್ಟಣ ಹಾಗೂ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಇಂಗ್ಲಿಷ್-ದೇಶಿ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ

ದೇಶಿಭಾಷೆ ಎಂದು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಬ್ರಿಟಿಷರ ಮಾದರಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತೆ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ನಿಲುವುಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತವೆ. ವರ್ಗಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟಿ
ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ರೂಪಿಸಿದ ಈ ಮಾದರಿ ಇವತ್ತು ಭಾರತದ ಮಾದರಿಯಾಗಿದೆ.
ಬ್ರಿಟಿಷರ ಶಿಕ್ಷಣ ಹುಟ್ಟಿಸಿದ ಅದೇ ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಹಾಗೂ ಆಧಿಕ
ಅಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಭಾರತದ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾದರಿಯು ಹುಟ್ಟಿಸಿದೆ. ತ್ರಿಭಾಷಾ
ಸೂತ್ರದ ಸ್ಯಾಂಕ್ರಿಯನ್ನು ಪ್ರತೀಸಿದರೂ, ಐದು ದಶಕಗಳಿಂದ ಹಾಗೇ ಇದು
ಮುಂದುವರಿದಿದೆ. ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವನ್ನು ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳಿಸಿರುವ
ಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಕಷ್ಟು ತೊಡಕುಗಳಿವೆ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.
ಹಾಗಾಗಿ ಇದು ಕಲ್ಪಿಸಿರುವ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ
ವಿನ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ
ಕಾರಣವಾಗಿಯೇ ಎಷ್ಟುಂದು ಮಾತ್ರಭಾಷೆಗಳು ಮೂಲಗುಂಪಾಗಿವೆ.
ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕುಗಳ ತಾತ್ಕಾರ್ಥಿಕೆ ಇಲ್ಲವೇ ಅವಕಾಶಗಳ ಸಮಾನತೆಯ
ತತ್ವವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡೇನೂ ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರ ರೂಪಗೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.
ಹೋಗಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ವಕ್ತೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಗುರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು
ದಿಭಿತನವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಈ ಸೂತ್ರವು ಬೇಕೆಂದು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಬಲಶಾಲಿ,
ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆಷ್ಟು ಬಲಪಡಿಸುವ ಮನ್ವಾರವೇ ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಒಳಗೆ
ಉದ್ದೇಶವು ಆಗಿರಬಹುದು. ಕೇವಲ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ, ರಾಷ್ಟ್ರ ಹಾಗೂ
ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಧಿಕಾರ, ಅನನ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಗೌರವಗಳು
ಸಿಗುತ್ತವೆಯೇ ಹೊರತು ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಗಲ್ಲ. ಭಾರತದ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು
ಸಾಧಿಸುವಲ್ಲಿ ಭಾಷೆ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತಡೆ(ಹಂಪ್)ಯಾಗಿದೆ,
ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಲಯದಲ್ಲಿ. ಇಂತಹ ತಡೆಗಳಿಗೆ ಬೆಂಬಲಾಗಿರುವುದು
ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವೂ ಕೂಡ.

ಮೇಲ್ಮೈರ್ಕೆ ಸೂತ್ರ ಒಂದು ಪರ್ಯಾಯ ದಾರಿಯಾಗಿ
ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಅಂದರೆ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ, ದೇಶಿ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಆಧುನಿಕ
ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಸಮನ್ವಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಗುರಿಯನ್ನು ಈ ತ್ರಿಭಾಷಾ
ಸೂತ್ರ ಹೊಂದಿದೆ. ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ಭಾಷಿಕ ಪರಿಕರಗಳು ಹಾಗೂ
ಸಂಪನ್ಮೂಲದ ಉತ್ತಾದನೆ ಜನರ ತೀವ್ರಾನಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಸಂಗತಿ ಎಂಬ
ನಂಬಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ. ಹಾಗೂ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಭಾಷಿಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲವನ್ನು
ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ನಂಬಿಕೆಗಳು ಈ ಆರು
ದಶಕಗಳಲ್ಲಿ ಏನೆಲ್ಲ ಮಾಡಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಿ ನೋಡಿದರೆ, ತ್ರಿಭಾಷಾ
ಸೂತ್ರದ ಇಂಫ್ರಾಕ್ರೋ ಫ್ರಾಕ್ರೋ ಎನು ಅನ್ನವುದು ನಮಗೆ ಹೊಳೆಯದೇ

ಇರಲಾರದು. ಶೈಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ನುಡಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಒಂದೊಂದು ನಿಲುವು ಕೂಡ ಸಮಸ್ಯೆತ್ತಕವಾಗಿರುವುದು, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಚರಿತ್ರೆಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆ ಎಲ್ಲ ಕಾಲ(ಪರೆನಿಲ್ಲ)ಕ್ಕೂ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಹೊರತು ಅದೊಂದು ಪರಿಹಾರವಲ್ಲ ಎಂಬ ನಂಜಿಕೆಯು ಸಮಾಜಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಶ್ರಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರವು ಇನ್ನಷ್ಟು ಕುಮೃತ್ಯು ನೀಡಿದೆ.

ಪ್ರಭುತ್ವ ಯಾವಾಗಲೂ ಏಕಭಾಷಾ ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿವ ತುಡಿತದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ರಾಷ್ಟ್ರಿಸುವ ನೀತಿಗಳು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರಾಬಲ್ಯಗೊಳಿಸುವುದಲ್ಲದೇ ಆ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟಿ ನಡೆಯುವ ಒತ್ತಾಯವನ್ನು ಹೇರುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗೆಯ ನೀತಿಗಳು ಸಮುದಾಯಗಳು ತಮ್ಮ ನುಡಿಗಳನ್ನೇ ಕಡೆಗೊಳಿಸುವ ಮನ್ನಾರವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತವೆ ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಭಾರತ ಲೋಕದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ದೇಶವೆಂದು ಹೆಸರು ಗಳಿಸಿದೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಮಿರಾರೂ ಮನೆಮಾತುಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಷೆಗಳು ಇವತ್ತಿಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಅಸಮಾನತೆಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಲ್ಲಿ ಕಾರಣ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಬೆಂಬಲ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿಯಂತಹ ಭಾಷೆಗಳೇ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಭಾಷೆಗಳು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವ ಬದಲಾಗಿ ವೈದಿಕಶಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ವಸಾಹತಶಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತವೆ. ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಇವುಗಳಿಂದ ಧಕ್ಕೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಆಯು ಭಾಷಿಕರಲ್ಲಿಯೇ ಅವರಾಡುವ ಭಾಷೆಗಳ ಬಗೆ ಕೇಳಿರಿಮೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿ ಹಾಕುತ್ತವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಇದನ್ನು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರೇ ಬಂದಿದೆ. ಕನ್ನಡವೂ ಇಂತಹ ಕೇಳಿರಿಮೆಗೆ ಒಳಗಾಗಿದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ಗೆ ಸಂಪರ್ಕ ಮತ್ತು ಅಡಳಿತ ಭಾಷೆಯೆಂಬ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ, ಅದು ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳ ಜಾಗವನ್ನೇ ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಇದು ಭಾರತದಲ್ಲಿರುವ ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದರ ಸೂಚನೆಯೂ ಆಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಕೆಲವು ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳು ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರದ ಜಾಗವನ್ನು ಪಡೆದಿಕೊಂಡಿವೆ. ಇಂತಹ ಅಧಿಕಾರ ಅವುಗಳಿಗೆ ಯಜಮಾನಿಕೆಯ ಪಟ್ಟವನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳು ಮೂಲೆಗುಂಪಾಗಿವೆ. ಈ ಬಗೆಯ ಶ್ರೇಣೀಕರಣ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ಕೇಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಯಾರೂ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಅಸಮಾನ ನೆಲೆಗಳು ನಿರಂತರ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತವೆ ಎಂಬುದೇ ಸೋಜಿಗದ ಸಂಗತಿ. ಹಾಗಾದರೆ

ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ತಾಷ್ಟಿಕ ಚೌಕಟ್ಟಿ ಎಂತಹದು? ಸಮುದಾಯಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಹಾಗೂ ಅನನ್ಯತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಸಮಾನ ನೆಲೆಗಳು ಹೇಗೆ ಮುದುಗಿರುತ್ತವೇ? ಇಂತಹ ಅಸಮಾನ ನೆಲೆಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದೇ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವೇ? ಎಂಬ ಗುಮಾನಿ ಬರದೇ ಇರಲಾದು. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣವೇ ಪ್ರಚೆಗಳ ಸಮಾನತೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು ಆಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯೂ ಈಗಾಗಲೇ ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ.

ಬಹುಭಾಷಿಕ ಸಮುದಾಯಗಳು ಎದುರಿಸುವ ಬಹುಮುಖ್ಯ ಮತ್ತೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯೇನೆಂದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಭಾಷಾ ನೀತಿ(ಲಾಂಗ್ವೇಜ್ ಪಾಲಿಸಿ)ಗಳ ನಡುವಣ ಅಸಮಾನ ಧೋರಣೆಗಳು, ಶಿಕ್ಷಣ ವಲಯವನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಬಗೆಹರಿಸುವ ಕ್ರಮಗಳು ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ಅಶ್ವರೂಪ ಮುಖ್ಯ ಸಂಗತಿಗಳೇನೆಂದರೆ, ಸಮಾಜ-ಆರ್ಥಿಕತೆ-ಭಾಷೆ ಇವುಗಳ ನಡುವಣ ನೆಂಟಿಕ್ಕಿಂತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು ಕೇವಲ ರಾಜಕೀಯ ತಂತ್ರಾಗಬಾರದು. ಅದೊಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಆಗಬೇಕು. ವ್ಯೇಯಕ್ಕಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಮುದಾಯಿಕ ಹಕ್ಕಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನೂ ನಿಭಾಯಿಸುವ ನಿಲುವುಗಳು ಕೂಡ ಈ ಮೇಲಿನ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ತಳಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಕೆಳಕಂಡ ವಾದಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಹಾಗೂ ಬಹುಭಾಷಿಕತೆಯ ನಡುವಣ ನಂಟಿಕೆ ಕುರಿತು ಮತ್ತೆಪ್ಪು ಜರ್ರಿಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಲು ಅವಕಾಶವಿದೆ.

1.ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಗೆ ಒಂದು ಇನ್ನೂ ಮೆಂಟಲ್ ವ್ಯಾಲ್ಯೂಪಿನ ನೆಲೆ ಇದ್ದರೇ, ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಗೆ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ನೆಲೆ ಇರುತ್ತದೆ.

ಈ ಎರಡೂ ನೆಲೆಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೇಲ್ಬುಲನೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನಂಟು ಮಾಡುತ್ತವೆ.

2.ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಯೊಂದನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಿಂದ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ಆರ್ಥಿಕ-ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೇಲ್ಬುಲನೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ.

3.ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತರ ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ‘ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಜೆಲನಶೀಲತೆಗೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ ದಿಟ, ಆದರೆ ವ್ಯೇಯಕ್ಕಿಕ ಮೇಲ್ಬುಲನೆ ಸೀಮತಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ದಿಟ್ಟವಾಗಿಯೂ ಇದು ಸಾಮಾಜಿಕ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪ್ರಶ್ನೆಕರೆ(ಗೆಜೋಇಜೇಶನ್)ಗೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಅವಕಾಶವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ.

4.ಅಲ್ಲಿಸುಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷಿಕ ಕೆರ್ನು ದಿಟ ವಾಗಿಂತೂ ಸಂಪೇದನಾಶೀಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ನುಡಿಗಳಿಂದ ವ್ಯೇಚಾರಿಕತೆಯನ್ನು ಹಾಗೂ ಆಧುನಿಕ ಧೋರಣೆಗಳನ್ನು

ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿವೇಚನೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.

5.ಯಾವುದೇ ನಿರ್ಧಾರವಾದರೂ ಅದೊಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ರಚನೆ (ಸೋಶಿಯಲ್ ಕನ್ಸ್ಟನ್) ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಹಾಗೂ ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತರ ನುಡಿಗಳ ನಡುವಳಿ ಅಯ್ಯೆಗಳು ವ್ಯಾರುಧ್ಯದ ನೆಲೆಯಿಂದ ಕೊಡಿರುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಪರಸ್ಪರ ವಿಮುಖವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ವಾದಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವುದೇ ಒಂದು ಬಿಕ್ಕಿಟಿನ ಸ್ಥಿತಿ. ನಮಗೆ ಇಂತಹ ನಿಲುವುಗಳ ಕುರಿತು ಇರುವ ಆಸಕ್ತಿ ಏನಾದರೂ ಇರಲಿ, ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಇರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅವಕಾಶಗಳನ್ನು ತೆಗ್ಗಿಸಬಹುದಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗೆಯ ತಿಳಿವಳಿಕೆಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರ ಇಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದ ಜನರ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ ದಿಟ. ಇದು ಕೆಲವೇ ಜನ ಅಥವಾ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಪರಿಣಾಮಗಳು/ಅಪಾಯಗಳನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನೋಡಬೇಕು. ಇಂತಹ ಯಾವುದೇ ನುಡಿಯ ಹೇರಿಕೆ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಇರಾದೆಯೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿಜಕ್ಕೆಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಗಮನದಲ್ಲಿ ಬಂಡವಾಳಾಹಿ, ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ / ಮೇಲ್ಲಿಗ್ರಾದ ಜನ ಹಾಗೂ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಪಟ್ಟಬದ್ರಿ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿರುತ್ತಾರೆ. ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ಕಡೆಗೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ ಇಂತಹ ಭಾಷಾ ನೀತಿಗೆ ಸಿಗುವ ಸಾಮಾಜಿಕ-ರಾಜಕೀಯ ಮಹತ್ವ ಜನಪರವಾದದ್ದೀರು ಬಿಂಬಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ ಅಂತಹ ಭಾಷೆಗೆ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಕೆಯ ಅವಕಾಶ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಶಿಕ್ಷಣವಿರಬಹುದು ಅಧ್ಯಾತ್ಮಾ ಸಂಪನ್ಮೂಲವಾಗಿ ರೂಪಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅದು ಶಿಕ್ಷಣವಿರಬಹುದು ಅಧ್ಯಾತ್ಮಾ ಉದ್ದೋಷವಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದೇ ಅಂತಹ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುತ್ವದ ಬೆಂಬಲ ಪಡೆದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಗೆ ತನ್ನದೇ ಒಂದು ಜಾಗವಿರುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಭುತ್ವದ ಬೆಂಬಲ ಪಡೆದ ಪ್ರತಿ ಭಾಷೆಯು ತನ್ನದೇ ಉದ್ದೇಶ ಹಾಗೂ ಗುರಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಲಾಭ ಮತ್ತು ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ಮಾತ್ರ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಸಮುದಾಯ ಅಥವಾ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತ ಹಾಗೂ ಇತ್ತಾದಿ ಭಾಷಿಕರಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಆರ್ಥಿಕ ಲಾಭಗಳು ಸಿಗಲಾರವು. ಇಂತಹ ಅವಕಾಶ ಮತ್ತು ಲಾಭಗಳು ತತ್ತ್ವಜ್ಞವೇ ಸಿಗುವುದು

ರಾಜಕೀಯ—ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಹೊಂದಿರುವ ಭಾಷಿಕರಿಗೆ ಮಾತ್ರ, ಕಾರಣ ಅವರಾದುವ ಭಾಷೆಗೆ ಅಂತಹದೊಂದು ಯಜಮಾನಿಕೆಯ ಜಾಗ ಸಿಕ್ಕಿರುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಭಾಷಿಕರು ಶಿಕ್ಷಣ, ರಾಜಕೀಯ, ಆಡಳಿತ, ಉದ್ಯೋಗ ಮುಂತಾದ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಬಲ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಲ್ಲದೇ ಅಂತಹ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಯಜಮಾನಿಕೆಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಬಳಸುವವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ—ರಾಜಕೀಯ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಲಾಭಗಳು ಸಿಗುವುದರಿಂದ, ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ವಿವಿಧ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಆಯ್ದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ, ಅವರ ಮನೆಮಾತುಗಳ ಬಳಕೆಯು ಕುಟುಂಬ ಹಾಗೂ ಖಾಸಿಗಳ ವಲಯಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಇನ್ನೂ ನಿಚ್ಚಿಕೊಂಡಿಗೆ, ಸಮೀಕರಣಗೊಳ್ಳುವಂತೆ (ಅಸಿಮ್ ಲೇಶನ್) ಒತ್ತಾಯಿಗಳು ಇಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ‘ಕನ್ನಡ ಕಡ್ಡಾಯ’ ಎಂಬ ಭಾಷೆ ನೀತಿಯು ಇಂತಹ ಒತ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರತಿ ಸಾಮಾಜಿಕನಿಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಪ್ರಗತಿ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೇಲ್ಮೈನಲೆಯನ್ನು ಹೊಂದುವ ತುಡಿತ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಅದು ಅಗತ್ಯವೂ ಕೂಡ. ಕನ್ನಡದ ಏಳಿಗ್ಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲುವರು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡದ ಪರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುವವರು, ಕನ್ನಡವನ್ನು ಜನವಿರೋಧಿ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ರೂಪಿಸದಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯನ್ನು ವಹಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮನೆಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡುವ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿಕರೇ ಮಾತ್ರ ರಾಜಕೀಯ—ಆರ್ಥಿಕ ಸೌಳಭ್ಯಗಳು ಎನ್ನುವ ತಂತ್ರ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ವಿರೋಧಿ ನೆಲೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ ಎಂಬ ವಾದಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು, ಇದೇ (ಕನ್ನಡ ಕಡ್ಡಾಯ) ತಂತ್ರವನ್ನು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ಅಥವಾ ಇಂಡಿಯಿಸ್ ಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸದೇ ಇರುವುದು ಪ್ರಶ್ನಾಹ್ವಾಗಿದೆ.

ಬೇರೆ ಭಾಷೆ ಅಥವಾ ಅಲ್ಲಿಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷಿಕರನ್ನು ಎರಡನೇ ದರ್ಜೆಯ ನಾಗರಿಕರನ್ನಾಗಿ ಕಾಣಬಾರದು ಎಂಬ ವಿವೇಕ ಮತ್ತು ತತ್ತ್ವವು ಬಹುಭಾಷಿಕ/ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯ. ತಮ್ಮಿಚ್ಚೆಯಿಂದ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬಂದು ಹೇರಿಕೆಯ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಕಷ್ಟು ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಕನ್ನಡದವರಲ್ಲ ಎಂಬ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಮುಸಿ ಬಳಿಯುವ, ಹೀಯಾಳಿಸಿ ಮಾತನಾಡುವ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಕೇವಲ ಕನ್ನಡ ವಿರೋಧಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅದು ಜನ ವಿರೋಧಿ ನೆಲೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಹಾಗೂ ಸಮಾನತೆಯ ನಡುವಿನ ತಾತ್ತ್ವಿಕ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ

ನೋಡಿದರೆ, ಭಾಷಿಕ ಯಜಮಾನಿಕೆ ಮತ್ತು ಹೇರಿಕೆಯು ಉಂಟುಮಾಡುವ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅಪಾಯಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ರಾಚುತ್ತವೆ. ಭಾಷಾ ನೀತಿಗೂ ಸ್ಯಾತಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಹಾಗೂ ಕಾನೂನಾತ್ಮಕವಾದ ಮಹತ್ವವಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ತಿಳಿಸುವ ಜರೂರಿದೆ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಯಥಾವಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಇರಾದೆಯಿಂದ, ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷಿಕರು ಯಾವುದೇ ಲಾಭ-ನಷ್ಟದ ಲೇಕ್ಕಾರವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದೇ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಹಂಬಲದಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ನಿಲುವುಗಳು ಕೂಡ (ಪ್ರಬಲ ಭಾಷಿಕ) ಸಮುದಾಯ ವಿರೋಧ ಧೋರಣೆಗಳಂತೆಯೇ ಬಿಂಬಿತವಾಗುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷಿಕರು ತಮ್ಮ ಖಾಸಗಿ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯು ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಯಾರ ಮೇಲೆಯೂ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಭಾವವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲಾರದು ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಆದಾಗ್ಯ ಇದು ಅವರ ಆರ್ಥಿಕ ಏಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೇಲ್ಬುಳನಿಗೆ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ ಎಂಬ ವಾದಗಳು ಬಲವಾಗಿಯೇ ಮಂಡಿತವಾಗಿವೆ. ಯಾರು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಆರ್ಥಿಕ-ಸಾಮಾಜಿಕವಾಗಿ ಕೆಳಸ್ತರದಲ್ಲಿಯೇ ಬದುಕುವ ಇರಾದೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವ ವಾದಗೋಗೇನೂ ಕೆಬ್ಬಿಲಿಲ್ಲ. ಮನಃಪೂರಕವಾಗಿಯೇ (ಗುಲಾಮಗಿರಿ) ಇಂತಹ ಒಂದು ಇರಾದೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಒಂದು ಬಗೆಯ ಗುಲಾಮಗಿರಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಈ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷಿನಲ್ಲಿ ಹ್ಯಾಪ್ಟಿ ಸ್ಲೇವ್ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಆಯಾ ಭಾಷಿಕರೇ ಹೊಂಗಾರರು, ಹಾಗಾಗಿ ಅವರು ಬೇರೆ ಯಾರನ್ನೂ ದೂಷಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಾದ ಮೇಲ್ಮೈಕ್ಯ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗೆಯ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಗೆ ಏನೂ ಕಾರಣವಿರಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡದೆ ಹೀಗೆ ಯಾವುದೇ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನಿರಾಕರಣೆಯ ನಿಲುವುಗಳನ್ನು ಬದಿಗಿರಿಸಿ ಈ ವಾದವನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದಾದರೆ, ಇದೊಂದು ಅಪ್ಪಟಿ ಜನಪ್ರಿಯ ಹಾಗೂ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ನೆಲೆಯಿಂದ ಮಂಡಿತವಾಗಿರುವ ಜಿಂತನೆ. ಇದನ್ನು ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ಕಾರಣ ಕಾರಣ ಸಂಬಂಧದ ನೆಲೆಯಿಂದ ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ಸಾಕ್ಷರತೆಯನ್ನುವುದು ರಾಜಕೀಯೀತರ ಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ಅದರಿಂದ ಬೌದ್ಧಿಕ ಕಸುವು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವೆಂಬುದು

ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇ ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ, ಸಮುದಾಯಗಳ ಮೇಲ್ಜ್ಞಾನಗೆ ಒತ್ತಾಸೆಯಾಗುವ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕಾಗಳನ್ನು ಚಲಾಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ವೈಚಾರಿಕ ಅರಿವು ಅವರಿಗೆ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಚಿತ್ರವೆಂದರೆ, ಜರಿತ್ತೆಯುದ್ದಕ್ಕೂ ಶಿಕ್ಷಣವು ಯಾವುದೇ ಒಂದು ವರ್ಗದ/ಧರ್ಮದ ನೈತಿಕತೆಯನ್ನು ಕಾಯ್ದಿದುವ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾತ್ರವಾಗಿರದೆ, ಅಂತಹ ಸಮುದಾಯಗಳ ಆರ್ಥಿಕ ವಿಳಿಗೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗೂ ಅವರದೇ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನಾಗಿ ನಂಬಿಸುವ ಮತ್ತು ಅದನ್ನೇ ಒಂದು ಮೌಲ್ಯವಾಗಿ ಗೌರವಿಸುವ ಮನಃಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತರು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಘೋರಣೆಗೆ ಬಹುಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಹೊಂದಿದ ಭಾಷೆಗಳ ಕುರಿತು ಹಾಗೂ ಆ ಭಾಷೆಗಳು ಮಟ್ಟಿಹಾಕುವ ಸಾಮಾಜಿಕ-ಆರ್ಥಿಕ ಅಪಾಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯಾವುದೇ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಇರದೇ ಇರುವುದು. ತಮ್ಮ ಭಾಷಿಕ-ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಹರೆಗಳನ್ನು ಖಾಯಂಗೊಳಿಸುವ ಹಂಬಲವೂ ಇದಕ್ಕೆ ಬಲವಾದ ಕಾರಣ. ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷಿಕರು ಎದುರಿಸಬಹುದಾದ ಮತ್ತೊಂದು ಭಾಷಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಯೇನೆಂದರೆ, ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಹೊಂದಿದ ಭಾಷೆ ಸಾಮಾಜಿಕ-ರಾಜಕೀಯ ಏಕೀಕರಣಕ್ಕೂ ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಒತ್ತಾಯಗಳು ಮೂಲಭೂತವಾದ ಹಾಗೂ ಕೋಮುವಾದದ ಮಂಡನೆಗೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಬೆಂಬಲಿಸುತ್ತವೆ. ಆರ್ಥಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಿನ್ನಡೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಈ ಒತ್ತಾಯಗಳು ಶಾಪಗಳೇ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ತಾರತಮ್ಯಕ್ಕೂ ಇತ್ತು ಕಾರಣವಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷಿಕರು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ತಮ್ಮ ಮನೆಮಾಲುಗಳಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಘೋರಣೆ ಇನ್ನೂ ಗಟ್ಟಿಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಶತಮಾನಗಳಿಂದ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿರುವ ಎಷ್ಟೋ ದಲಿತ-ಹಿಂದುಳಿದ-ಬುಡಕಟ್ಟು ಸಮುದಾಯಗಳು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತಿವೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರದ ಬಂಬಲವಿದ್ದಾಗಲೂ ಇಂತಹವರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಅಡ್ಡಾಂಟೇಜ್‌ನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವ ಭಾಷೆಯಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ವಿವರ್ಯಾಸ. ಭಾಷೆ ಒಂದು ಅಸ್ವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸನ್ವಿವೇಶದಲ್ಲಿ ‘ಭಾಷಿಕ ಅಸಹನೆ’ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಭಾಷೆ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಜಮಾನ್ಯ ಭಾಷೆ ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಹತಮಾರಿತನ ಬೇರು ಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಭಾಷಿಕ ಹಕ್ಕು ಮತ್ತು ಆಯ್ದುಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಮಳ್ಳಿಪಾಲಗಿರುತ್ತವೆ. ಪ್ರಜಾಸತ್ತಾತ್ಮಕ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕು ಹಾಗೂ ಆಯ್ದುಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹರಣ

ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಅನುಮಾನಗಳಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಇದರಿಂದ ನಿಷ್ಕಾರಣಾಗುತ್ತದೆ.

ಮನೆಮಾತಿನಿಂದ ಪಡೆಯುವ ಶಿಕ್ಷಣ, ಅನುಭವ ಅಶ್ಯಂತ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಎರಡನೇ ಭಾಷೆಗೇನಾದರೂ ರೂಪಾಂತರಗೊಂಡರೆ, ಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ‘ಲ್ಯೆಟ್‌ಬೆಲಿಂಗ್‌ಲಿಸಮ್‌ನಿಂದ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇನ್ನೂ ಇಮ್ಮಿಡಿಸುತ್ತದೆ. ಕಾರಣ ಮೇಲ್ಲಗ್ರಾದ ಭಾಷಿಕ ನಿಲುವುಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಅಪಾಯಿಗಳನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಕನ್ನಡ-ಸಂಸ್ಕೃತ, ಕನ್ನಡ-ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಕನ್ನಡ-ಹಿಂದಿ ಇವುಗಳನ್ನೇ ಮೇಲ್ಲಗ್ರಾದ ದ್ವಿಭಾಷಿಕತೆ ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ವಿಪರ್ಯಾಸವೇನಿಂದರೆ, ಈ ಬಗೆಯ ದ್ವಿಭಾಷಿಕತೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಸಮೃದ್ಧಾರ್ಥವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಕೆಳವರ್ಗದ ಬಹುಭಾಷಿಕತೆ/ದ್ವಿಭಾಷಿಕತೆಯ ನಿರಾಕರಣಗೂ ಒತ್ತಾಯಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಗಮನಾರ್ಹ. ಕನ್ನಡ ಅಲ್ಟಿಟ್ ಭಾಷೆಗಳು, ಕನ್ನಡ ಬುಡಕಟ್ಟು ಭಾಷೆಗಳು, ಕನ್ನಡ-ಅಲ್ಟಸಂಖ್ಯಾತ ಭಾಷೆಗಳು, ಇವುಗಳನ್ನೇ ಕೆಳವರ್ಗದ ಬಹುಭಾಷಿಕತೆ/ದ್ವಿಭಾಷಿಕತೆ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಈ ಬಗೆಯ ಭಾಷಿಕ ಸನ್ನಿಹಿತವು ಅನುಭವದ ಹರವನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಯಾವುದೇ ತೊಡಕ್ಕನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲಾರದು. ಆದಾಗ್ನೂ, ಅಲ್ಟಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಜೋಪಾನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಕಾಶಗಳು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸನ್ನಿಹಿತಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬಹುಭಾಷಿಕತೆಯೇ ಅಶ್ಯಂತ ಸಂಕೀರ್ಣವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಇದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಐಕ್ಯತೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತೆ ಎನ್ನುವ ವಾದಗಳಿವೆ. ರಾಜಕೀಯ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತೆ ಎಂಬುದೇ ಈ ವಾದಗಳ ಒಳ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಯೂ ತನ್ನದೇ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ವಿವೇಕವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ವಾದಿಸುವವರೇ ಬಹುಭಾಷಿಕತೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಐಕ್ಯತೆಗೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಭಾಷೇತರ ಕಾರಣಗಳೇ ಹೇಗೆ ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಹಾಗೂ ಅಸ್ತಿತ್ವಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮ ಕುರಿತೆ ತೊಡಕುಗಳು ಸಮೂಹದೊಳಗೆಯೇ ಹೇಗೆ ಎದುರಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ವಿವರಣೆಯಿದು. ಈ ನಿಲುವುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಸಂವಿಧಾನದ ಚೌಕಟ್ಟನಲ್ಲಿ ನೋಡಬಹುದು.

ಸಂವಿಧಾನದ 350 (ಎ) ಕಲಮಿನ ಪ್ರಕಾರ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ ಹಕ್ಕು ಭಾಷಿಕ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಅಲ್ಟಸಂಖ್ಯಾತರಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದ್ದು, ಅವುಗಳ ಅನುಷ್ಠಾನದಲ್ಲಿ ಈ ಮೇಲಿನ ಸ್ಥಿತಿಗಿಂತ ತೀರ್ಣಾ ಭಿನ್ನವಾದ ಸನ್ನಿಹಿತವನ್ನು

ಇನ್ನೂ ಕಾಣಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಭಾಷಿಕ ತಡೆಗಳ ನಡುವೆಯೂ, ಸಮಾನತೆ ತರುವ ಇರಾದೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಈ ಕಲುಮು ಆಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದು ಆರು ದಶಕಗಳು ಕಳೆದರೂ, ಇದು ಬದುಕಿನ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಯಾರಿಗೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ನೀತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿದರೆ ಸಾಲದು. ಅವುಗಳು ಹೇಗೆ ಅನುಷ್ಠಾನಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಹಾಗೂ ಸಮೂಹಗಳ ಮೇಲೆ ಏನೆಲ್ಲ ಪರಿಷಾಮಗಳನ್ನು ಬೀರುತ್ತವೆ ಅನ್ನವುದೇ ಕಾನೂನಿನ ಹೆಚ್ಚಿಗಾರಿಕೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಭುತ್ವ ಮತ್ತು ಆದರ ನಿಲುವುಗಳ ಜನರ ಆಶೋತ್ಸರ್ವಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವ ಬದಲಾಗಿ, ಆ ನೆವದಲ್ಲಿ ಕಾನೂನು ಇಲ್ಲವೇ ನೀತಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಕೈತೂಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಶೈಕ್ಷಣಿ ಮತ್ತು ನುಡಿಗಳ ನಡುವಿನ ನಂಟಸ್ತಿಕೆಯನ್ನು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ನಂಟಸ್ತಿಕೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಪಲ್ಲಟಗೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೂ ಶಿಶ್ಯರ್ಥಕರವನ್ನು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಮೂರು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಪ್ರಾಚಿನ ಇಲ್ಲವೇ ವಸಾಹತು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ, ವಸಾಹತು ಹಾಗೂ ಸ್ವರ್ತಂತ್ರ ಇಲ್ಲವೇ ವಸಾಹತೋತ್ತರ ಭಾರತವೆಂದು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಈ ಯಾವ ಸನ್ನಿಹಿತದಲ್ಲಿಯೂ ದೇಶಿ ಭಾಷೆಗಳು ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸ್ವಾಯತ್ತತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳು ಬೇರೆ (ಸಂಸ್ಕೃತ, ಪರೀಯನ್ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್) ಭಾಷೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸಿದ್ದಾಗೂ ಬಂದಿದೆ. ಇಂತಹ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಸನ್ನಿಹಿತದಲ್ಲಿಯೇ ಶಿಭಾಷಾ ಸೂತ್ರದ ಕಲ್ಲನ್ನೆ ಮೊಳಕೆಯೊಡದದ್ದು. ಆದರೆ ಅದು ಯಾವ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದೆ ಎಂಬುದು ಮೇಲಿನ ಚರ್ಚೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನುಡಿ ಹಾಗೂ ಆಯಾ ನುಡಿ ಸಮುದಾಯವನ್ನು ಸಮಾಲೀಕರಣಗೊಳಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದು ಬಂದು ಯಾಕ್ಕಪ್ರತ್ಯೇಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದೆ.

ಡಾ ಮೇಟಿ ಮಲ್ಲಿಕಾಚುನ

ಪಂಜಾಬ್/ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮದ
ಪರಿಣಾಮ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಶೋಧನೆ ಮತ್ತು
ಪದ್ಧತಿಗಳ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಧ್ಯಯನ (ಒಂದು
ಸಾಮಾನ್ಯವಲೇಕನ)

-ಪ್ರೌ. ಜೋಗಾ ಸಿಂಗ್

ಪಂಜಾಬ್ ನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣವು, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ವಿಜ್ಞಾನ, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ವ್ಯಾತಿಪರ ಶಿಕ್ಷಣವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆದರೂ, ಸುಮಾರು 70ರ ದಶಕದವರೆಗೆ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣವು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. 80 ದಶಕದ ಆರಂಭದಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮವು ಈ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣದೊಳಕ್ಕೂ ನುಸುಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡಿತು. ಇಂದು, ಎಲ್ಲಡೆ, ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಕನಿಷ್ಠ ಪಕ್ಷ ಪಂಜಾಬಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಡೆ, ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಣವೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಮಾಧ್ಯಮವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಆಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಧ್ಯಮವು ಸಮಾನಾಂತರವಾಗಿ ಭೋಗ್ರರೆಂದು ಹರಿಯುತ್ತಿರುವ ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ (ಅಂದರೆ ಸರಕಾರಿ) ಶಿಕ್ಷಣವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುರಿದುಬಿದ್ದಿದೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಪೃತ್ತಿಯ ಬೇರುಗಳು ಹಬ್ಬಿಲು
ಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರಣಗಳು ಹೀಗಿವೆ:

- 1.ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣದ, ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳ ಮತ್ತು ಇತರ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ಇಂದು ಪ್ರಮಾದವಶದಿಂದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೇಯೇ ನಿಂತಿವೆ.
- 2.ಫಾಷ್ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವರಲ್ಲಿ ಇರುವ ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಜ್ಞಾನ.
- 3.ಕೆಲವೋಂದು ವಿನಾಶಕಾರಿ ಭೂಮೆಗಳು - ಉದಾ. ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳಂತಹ ವಿಷಯಗಳ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮದ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನೀಡುವುದು ಸಾಧ್ಯ; ಎಲ್ಲಾ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಷಯ ವಿನಿಮಯ ಮತ್ತು ವಾಣಿಜ್ಯವು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುತ್ತೇವೆ; ಉನ್ನತ ಮುಟ್ಟದ ಜ್ಞಾನದ ವಾಹಕಗಳಾಗುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳು ಹೊಂದಿಲ್ಲ.

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರುವ ಭೂಮಾತ್ರಕ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ನಿರಸನಗೊಳಿಸುವಂತಹ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ಮತ್ತು ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾಗಿ ಅಗಾಧವಾದ ಪುರಾವೆಗಳನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾನು ಈ ಮುಂದೆ ಹೇಳಲಾಗಿರುವುಗಳನ್ನು ಸಂಶಯಾತೀತವಾಗಿ ಸಾಧಿಸಿ ತೋರಿಸುವ ನಿರ್ಣಯಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತೇನೆ.

- 1.ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮಾತ್ರಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನೀಡಲು ಸಾಧ್ಯ.
- 2.ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವ್ಯಾಪಾರ ಮತ್ತು ವಾಣಿಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಯಾವ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿಲ್ಲ.
- 3.ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜ್ಞಾನದ ವಾಹಕಗಳಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ.

4. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮವು ಯಾವುದೇ ರೀತಿಯ ಸಹಾರುವನ್ನು ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಥ್ಮಿಕ ಯಂತದಲ್ಲಿಯೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾಡ್ಯಮವನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಶಿಕ್ಷಣದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೂಡ ನಿಷ್ಟಯೋಜಕ. ಈ ಸತ್ಯವು ವಿಚಿತ್ರವೇನಿಸಿದರೂ ವಾಸ್ತವವಾಗಿದೆ.

ಭಾಷೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪ್ರಮ್ಮತ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರಿಸುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರವರ್ಣದಲ್ಲಿದೆ ತನ್ನ ಸ್ಥಾನದಿಂದ ಹೇಗೆ ಜಾರುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಡ ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯೊಂದನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸುವ ನಮ್ಮ ಪ್ರಮ್ಮತ್ತಿಯು ನಾವು ಇನ್ನೀರ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಜ್ಯೇನೀಸ್, ಸ್ವಾನಿಷ್ ಮತ್ತು ಪ್ರೈಂಚ್ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು, ಕಲಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಗಾಲನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಅಂತಾರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಷಯ ವಿನಿಮಯ ಹಾಗೂ ಎಣಿಜ್ಞದ ಮೇಲೆ ದುಪ್ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಬೀರಲಾರಂಭಿಸಿದೆ.

ಪ್ರೌ. ಜೋಗ್ ಸಿಂಗ್,
ಪ್ರೋಫೆಸರ್ ಮತ್ತು ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು
ಪಂಚಾಬಿ ನಿಘಂಟುಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಭಾಗದ ಮಾಜಿ ಮುಖ್ಯಸ್ಥರು,
ಪಂಚಾಬಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ, ಪಟ್ಟಿಯಾಲ,
ಮೋಬೈಲ್ +91 9915709582
jogasinghvirk@yahoo.co.in

ಆರ್ಥಗಳು:

1. <http://www.languageinindia.com/jan2009/gujralreport.html>
2. <http://www.holistictthought/nalanda-university/>
3. <http://www.osmania.ac.in/aboutUsorigin-history.html>
4. http://www.data.gov.in/catalog/gross-enrolment-ratio-ger0#web_catalog_tabs_block_10
5. http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_literacy_rate
6. http://en.wikipedia.org/wiki/medium_of_instruction
7. <http://www.unavarra.es/te121/eng/luxembourg.html>
8. [http://en.wikipedia.org/wiki/list_of_countries_by_GDP_\(no\)](http://en.wikipedia.org/wiki/list_of_countries_by_GDP_(no))
9. http://www.youtube.com/watch?v=IFWxMstZ_MI
10. <http://www.slideshare.net/ratansarkar750/swami-vivekananda-and-education>
11. <http://www.newindianexpress.com/cities/bengaluru/article59024.ece>
12. <http://www.kuvempubhashabharathi.org/>
13. <https://kannadamaadhyama.wordpress.com/>

White Dot Publishers
D-300,Abul Fazl Enclave,
Lamia Nagar,Okhla.New Delhi-25
Email:wdp@sio-india.org
www.wdp.co.in